

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAKEN BY THE DARK ELF KING

MONSTROUS MATES BOOK 1
CHARLOTTE SWAN

Annem ve babam için. Umarım bunu asla okumazsınız...

İçerik/Tetikleyici Uyarılar ve Meczazlar

CW/TW: Ebeveyn(ler)in Ölümü, Kadın Düşmanlığı, Şiddet/Vahşet, Kaçırma, Dub-Con, FMC SA'lanma Tehdidi

(MMC tarafından değil))

Meczazlar: Kink'i Yetiştirmek, 'Ona Dokunursan Seni Öldürürüm',

Düzenlenmiş Evlilik, Yaralı Kahraman, Kaderli Dostlar, Kink'e Övgü

Birinci Bölüm

Elvie

Kalenin sessiz olması asla iyi bir şey değildir.

Taht odasının bu kadar sessiz olduğu son sefer, Lord Elowyn'in kiracılarına kötü davranmaktan suçlu

bulunduğu zamandı. Kendi toprakları içindeki çiftçilere, yalnızca ceplerini daha fazla altınla doldurmak için

toprağı işlemeye yarayan bir menkul kıymet gibi davranmıştı. Haber babama ulaşmadan önce kaç insan

ölmüştü? Bazı tahminlere göre yüzlerce.

Kral babam, Elowyn'in bacaklarını kırdı ve onu bir tekneyle Korsan Adası'na attı.

Elowyn'in oğlu artık hüküm sürüyor ve kendisi çok daha ılımlı bir yapıya sahip. Babasının başına gelen kaderin

asla onun başına gelmeyeceğinden umutlu. Işık elfleri olarak kendimizi bu ikisinden daha uygar olanı olarak

görebiliriz ama kusursuz değiliz. Yumuşak yüzlerimiz gerçekte ne olduğumuzu gizler.

Şu anda taht odasının ortasında duran hantal figürün aksine. Onun ne olduğu saklanmıyor. Yükseklik. Kar

beyazı saçları ve is renginde teni. Yanan bir ateşle kırmızı parlayan gözler. O bir kara elf. Kuzeyden gelen

canavar kardeşlerimiz. Myrkorvin Kralı'ndan bir kraliyet muhafızı.

Vahşi bir canavarın saraya girdiğini düşünürdünüz. Hizmetçiler başları öne eğik, sessiz ayaklar üzerinde

hareket ederek odalardan hızla çıkıyorlardı. Anneler ve dadılar çocuklarını yanlarında tutuyorlar. Kara elflerin,

Karaateş Kalesi'nin altında tuttukları boynuzlu canavarları beslemek için çocukları kaçırdıkları şeklindeki eski

masallara hala tutunuyorum.

Dadım bir keresinde bana bu hikayelerin hiçbir gerçeği olmadığını söylemişti; ama karşımızda duran bu figüre

bakınca buna inanmamak elde değil.

Lysan'ın tek prensesi olarak benim yerim, önemli misafirleri ağırladığımızda annemin sol tarafında durmaktır.

Kardeşlerim benim babamın karşı tarafındaki konumumu yansıtıyorlar. Kardeşim Garren o kadar kaşlarını

çatıyor ki, gözlerinin kafatasından çıkmasından korkuyorum. Misafirimizin önünde çok utanç verici bir olayın

gerçekleşmesi.

Diğer ağabeyim Briar, sanki rahatsız edilemeyecekmiş gibi görünüyor. Ziyaretçimize kraliyet eğitmenlerimize

ödediği ilgi kadar ilgi gösteriyor. Yüzünde küçümseme ve can sıkıntısı yazılıydı. Sanki bu bir diplomasi

eyleminden çok bir rahatsızlıkmiş gibi.

Ben? Burada ayakta nasıl görüldüğümünden pek emin değilim. Elbisem Lysan altını renginde; anneminkini

yansıtıyor. Üzerimizdeki cam tavandan süzülen ışıktaki parıldayan sabah güneşinin ilk ışınları kadar zengin.

Belki de annemin o mükemmel, şiddetli dingin görünümüne hakim olmadığım için hoşnutsuz görünüyorum.

Annem gözlerimde fırtına bulutları olduğunu söylüyor. Aklımda gelişen merakın, herhangi bir kaçış yolu bulma

isteginin bir yansıması. Küçükken onun sıcak, altın rengi gözlerine sahip olmaktan başka bir şey istemezdim.

Şimdi, yirmi üç yaşındayım, ilk kanımı çoktan geçtim ve tamamen elf formuma yerleştim. Gümüş gözler ve

hepsi.

Belki ziyaretçimiz yakut rengi bakışları üzerimde gezinip aileme dönerken yüzümdeki merakı görmüştür.

Ziyaretçi çelik kadar soğuk bir sesle, "Majesteleri," dedi.

Babam ona bakıyor. Kralın tahtı bir kürsü üzerinde yer alsa da karşımızdaki kara elfin babamla göz teması

kurmak için çenesini kaldırmasına bile gerek kalmıyor. Annemle babam, içine iki koltuk dövülmüş devasa, altın

bir ağaç gövdesi olan Lysan'ın tahtında oturuyorlar. İkinci koltuk, babamın annemle tanıştığı gün, onu gördüğü anda onun kraliçesi olduğunu anladığı gün eklendi. Ve orada son beş buçuk yüzyıldır onun yanında hüküm sürüyor.

Savaşta önce Myrkorvin'den gelen ziyaretler olağandı. Eski kara elf kralı, halkının yeni kralları gibi gözlerden

uzak yaşamasına izin vermedi. Garren, Ork Savaşları'ndan sonra yeni krallarının ebeveynlerinin ölümünü

gücünü pekiştirmek için kullandığını söylüyor. Savaş sırasında yeterince yardım etmedikleri için ceza olarak

hafif elfleri atalarının topraklarından uzaklaştırmak.

Yaşlı kralın düştüğü gün ağabeyim oradaydı. Yeni kralın kandan doğuşunu ve bir katliam akşamında Ork

sürülerinin büyük kısmını yok etmesini izledi. Kara elfler her zaman hayvandı ama bu yeni kral bir iblisten

farksızdı.

“Myrkorvin'in bu ziyaretini neye borçluyuz? Kralınızın sağlığının iyi olduğuna inanıyoruz,” diye yanıtladı babam

eşit bir şekilde.

“Kralım çok iyi; bugün sizi burada ziyaret etmemin nedeni o, Majesteleri.” Ziyaretçi belindeki çantayı

karıştırıyor; zırhının siyahı sabah güneşinde dökülmüş mürekkep gibi görünüyor. Babamın korumalarından

birine, ön tarafına kan kırmızısı mühür basılmış bir zarf veriyor ve babam balmumunu kırmadan önce ona

dikkatle bakıyor.

Gözleri parşömeni taradı ve sonra genişleyerek kafasını kaldırdı.

"Bir top? Kral top atmak mı istiyor? Yıllar süren ayrılığın ardından halkımızın bir gece... dans için yeniden bir

araya gelmesine izin mi veriyor? Babam inanamıyor. Adil olmak gerekirse tek kişi o değil. Garren'in yüzü

tiksintiyle çarpılmış durumda. Toplantıya katılan lord ve leydilerden birkaçı eldivenli elleriyle ağızlarını

kapatıyor. Gözlerim kalabalığı taramaya devam ederken arkadaki bir figüre takıldı.

Bizimkiler birleştğinde Lucien'in soluk yeşil gözleri parlıyor. Elf erkeklerimizin çoğu gibi yakışıklı, uzun boylu ve

zayıftır. Elimde tuttuğumda yumuşacık olan bir tutam koyu renk saç. Maalesef çiftimizin övgüyü hak eden tek

yönü buydu. Lysan prensesiyle yatmak için fazla hevesli, fazla beceriksiz ve fazla heyecanlıydı.

Erkeklerle bir çift söz; bir kadının sikişirken hatırlanmak isteyeceği son şey asil ve uzun ömürlü soylarıdır.

Gözlerimi hızla ondan kaçırdım. Lucien, geçen ayki yaz hasadında, benim birkaç kadeh fazla meyve şarabı

içtiğim doğru yerdeydi. Bir daha asla yapmamaya özen göstereceğim bir hata. Elf erkekleri çok kaprislidir.

İnsanoğlu en azından bir elfe dokunma şansına sahip olduğu için minnettar hissediyor.

İlk insan sevgilimin anısına gülümsüyorum. Kraliyet ahırlarımızda çirak olarak bize gelen güzel bir çocuk.

Türümüne o kadar hayranlık duyuyordu ki, on altı yıldır aynı kişi olmamıza rağmen onda her zaman bir olgunluk

vardı. Dört yüz yaşındaki bir erkeğin düğün günümde bana sahip çıkmasından, arkaik bir gelenek içinde kanlı

çarşafı çıkarmasından ve onun erkeksi dürüstlüğüne simgelemesinden onunkine yatmak daha iyi.

Türümüzün çoğu bu değerlerden ayrılmıştı ama bazıları hala onlara bağlıydı.

"Sadece dans etmek için değil. Kral Arkain, Yüz Yüzlü Gece'ye katılma şansına sahip olabilmeleri için kapısını

size ve halkınıza açıyor. Bunun yaygın bir Myrkorvin geleneği olduğu zamanı hatırlıyorsunuzdur herhalde, Kral

Orvian?"

Annem onun yerine başını sallayarak cevap verdi. "Bunlardan birinin en son düzenlendiği zaman, beş yüzyıl

önce ben bir kızdım. Yaşlı kral kraliçesiyle evlendi. Oğlunun da eşini bulmaya razı olduğunu düşünüyorduk. Bu

gelenğin zamanla kaybolduğunu varsayıyorduk. Ya da kralın gelinsiz yaşayacağını."

Sesinde bir huzursuzluk var. Yüz Yüzün Gecesi mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Bu kesinlikle Lysan'da

sahip olduğumuz bir gelenek değil.

"Kralımıza çok uzun süre yalnız başına yaşadığı söylendi. Ve bu ruhla o da ikimizin yeterince uzun süre ayrı

kaldığına inanıyor..."

"Peki bu kimin suçu? Bizimki değil," diye söze giriyor Garren. Babam ona keskin, susturucu bir bakış attı.

"Evet," diye devam ediyor ziyaretçi, "Savaş ve kralımızın sevgili ebeveynlerinin canına kasteden o cehennem

Orklar, onu kör etti. Artık onun bu kadar sert davranmasına neden olan şeyin keder ve kayıp olduğunu biliyor.

Bu geceyi iki krallığımız arasındaki bağların onarılmasında ilk adım olarak kullanmak istiyor."

"Bir hileye benziyor. Sizin türünüz için yaygın olan bir şey bu," diye alaycı bir şekilde ağabeyim. "Köprüyü

geçtikten sonra kralın bizi bekleyen suikastçıların olmayacağına nasıl güvenebiliriz?"

"Bizim türümüze karşı dikkatli olduğunuzu biliyoruz. Her zaman birbirimizle anlaşmazlığa düştüğümüzü ama

Orklar yeniden yükselirse onları yenmek için hepimizin uğraşması gerekeceğini." Ziyaretçi duraklar. "Ayrıca bu

topraklar bizim türümüz için pek çekici değil. Seni öldürmek düşman bir halk yaratır, tahtı korumak kralımız

için neredeyse imkansız olur."

Garren daha fazla tartışmak için ağzını açtı ama babam elini kaldırdı.

"Kral Arkain, Orkların bir saldırı düzenlediğine inanıyor mu?"

Ziyaretçi başını eğdiğinde o kırmızı bakış daha da parlıyor gibi görünüyor.

"Bu noktada bilmiyoruz, ancak kral, harekete geçmek için çok geç olana kadar beklemek yerine birleşik

cepheye doğru yola çıkmamızı tercih eder." Ziyaretçi kaskını çıkarır. Yaptığı görüntü karşısında duyulabilir

nefes alışlar duyuluyor. Bu acımasız ışıktaki korkunç, yüzünün sol tarafında pençe izleri var. Yükselmiş ve

buruşmuş beyaz teni, kül rengi tenine karşı keskin bir şekilde görülüyordu.

"Orklar ilk saldırdığında sen oradaydın, Kral Orvian. Yaşlı kral düştüğünde, dul kraliçesi de onun yanında acı

içinde öldüğünde oğlunuz da oradaydı. Her savaşta oradaydım. Orklar tekrar ayaklanırsa Myrkorvin'de

durmayacaklar ve biz orada size yardım etmezsek Lysan onların eline düşecek."

Garren, "Köprüyü yok edebiliriz" diye karşı çıkıyor.

Ziyaretçi şekilsiz yüzünü kardeşimin pürüzsüz yüzüne çeviriyor. Biri sonsuza dek korkmuş, diğeri

dokunulmamış iki erkeğin aynı olayı yaşamış olması haksız bir tezat gibi görünüyordu. Koyu gri dudaklarını

kıvıran bir sırıtişla, bizimkinden daha keskin dişlere sahip beyaz dişleriyle ziyaretçi başını sallıyor.

"Orklar harika yüzücülerdir, Prens."

Kardeşimin yüzü koyu bir mora dönüyor, eli belindeki kılıcı tutuyor. Saçma. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi.

Kardeşimle çoğu zaman aynı fikirde olmuyoruz. Annem bana onun tüm çocukları arasında en sakın bebek

olduğunu hatırlatmayı seviyor. Şimdi? Bu öfkesi bir gün onun öldürülmesine sebep olacak.

"Burada balonun iki hafta içinde olduğu yazıyor mu?" babam soruyor.

Ziyaretçi bakışlarını kardeşimden çeviriyor ve kaskını kaldırıyor.

"Evet majesteleri. Kraliyet eskortları köprünün her iki tarafına da yerleştirilecek. Kral, şenliklere katılmak

isteyen herkese güvenli geçiş imkanı sunuyor." Ziyaretçi dönüp soyluların bulunduğu odaya bakar. "Karaateş

Kalesi ve çevresi, koklamaya gelebilecek her türlü canavara karşı koruma altına alınacak. Kral, etkinliğin

tamamı boyunca güvenliğinizi garanti ediyor."

Ziyaretçi başını eğiyor ve babam da başını sallıyor.

"Kralınıza ailemle birlikte katılacağımızı söyleyin." Garren boğulur gibi bir nefes verdi ve ben de babamın bu

konuda onu daha sonra grevlendireceğini bilerek sırttım.

Midemi gıdıklayan bir şey hissediyorum. Heyecanlanmak? Sinirlilik? Lysan'ı hiç terk etmedim. Kale arazisinin

ve güneydeki insan köylerinin ötesinde yeni bir yer görebilmek...

Sevinç ığlığımı bastırmaya çalışıyorum.

"Bu mesajı hemen ileteceğim, kral çok memnun olacak. Teşekkür ederim Majesteleri." Bir kez daha selam

vererek taht odasından çıkmak için dönüyor, büyük meşe kapılar birbirinden ayrılırken gıcırđıyor. Siyah zırhı,

kapı eşiğinin hemen dışında duruncaya kadar her adımda tangırdadı.

"Kralın hepinize iletmemi istediği son bir şey var." Ziyaretçi başını çevirir; bu mesafeden kırmızı gözlerinin

parıltısını ancak seçebiliyorum.

"Bu gece birlik ruhu içindeyken bizi aptal sanmayın. Top bittikten sonra davetsizce gizlenen herkesle bizzat

kral ilgilenecek." Yabancınn göğsünden karanlık bir kıkırdama duyulur.

"Ya da eğer şanslıysanız Myrkorvin'de dolaşan hayvanlardan biri sizi ilk önce bulacaktır."

İkinci Bölüm

Elvie

Babamın taht odasının arkasındaki toplantı odasında kaç kez bulunduğumu bir elimle sayabilirim.

Bir keresinde, beş yaşımdayken, ziyarete gelen soyluların önünde kendimi bir hanımefendi gibi tanıtmayı reddetmiştim. Annem beni azarlamak için buraya getirmişti. On üç yaşımdayken, Garren ve ben yaz toplantılarında o kadar hararetli bir şekilde tartışmaya başladık ki, babamın ya bir anlaşmaya varana ya da birbirimizi öldürene kadar bizi burada tecrit etmekten başka seçeneği yoktu. Garren istediğini yapsaydı ikincisi olurdu.

Görünüşe göre kendimi burada bulduğum tek zaman başımın dertte olduğu zamanlar. Annemle babamın ve en büyük ağabeyimin paylaştığı acımasız bakışlar bu sahneyi tanıdık kılıyor. Babamın çalışma sandalyelerinden birinde oturuyorum, dalgın dalgın dizimi sallıyorum. Duvara yaslanmış Briar'a bakıyorum; ilgisiz bir resim.

Sanki heyecanımı hissediyorlarmış gibi hissediyorum. Bu nasıl muhteşem bir şey olamaz? Hayatım boyunca iki halkımız birbirinden ayırdı. Aramızda Lysan ile Myrkorvin arasındaki geçişin ne zaman açık olduğunu hatırlayacak yaşta olan tek kişi Garren. Yine öyle olsun diye...

Garren'ın "Buna katılmayı reddediyorum" sesi düşüncelerimi bölüyor. Bana altın rengi bir bakış attı. "Ve isim günün erken gelmiş gibi davranmayı bırakabilirsin. Balodan bahsedince canlandığınızda insanların bunu fark etmediğini mi sanıyorsunuz? Bu bizim soyluların gözünde nasıl görünmemizi sağlıyor? Bu canavar diyarlara gitme ihtimali bizim prensesimizin ilgisini çekiyor. Bu çok iğrenç."

"Ah, işte bu beş altın puanlık bir kelime Garren. İğrenç mi?" Sorgularım. "Ve burada Madam Oakren, aramızda

dil konusunda en az tutkuyu gösterenin sen olduğunu söyledi." İnceliğimin eteği, ayak bileklerimin etrafında

hışırdayan altın rengi elbisemle sandalyeden kalkıyorum ve babamın bu çalışma odasında sakladığı kitapları

incelemeye başlıyorum.

Parmağım eski deri dikenlerin üzerinde gezinerek üzerlerinde biriken tozları dağıtıyor.

Lysan'ın Tarihi: Özgür

Büyüden İlk Kral Oxian'a, Zorlu Bir Su: Deniz Savaşı İçin Kapsamlı Bir Kılavuz, Mükemmel Bir Evlilik mi, Sulu Bir

Ölüm mü? Lord Cummings'in Selkies Rehberi...

Elim aradığımı buluyor ve raftan alıyor. Derisi yumuşak, sırtı sanki yüzlerce kez açılıp okunmuş gibi katlanmış.

Annemin flörtleriyle ilgili anlattıklarına bakılırsa, babamın bu kitabı baştan sona bildiğinden hiç şüphem yok.

Garren'in yanına giderek kitabı göğsüne vurdum.

"Prens olmak işe yaramazsa kardeşim, şair olarak iyi bir kariyere sahip olacağına inanıyorum." Babamın

Aşıkların Gecesi: Diyardan Aşk Şiirleri Koleksiyonu kitabının kopyasını eline alıyor, parmakları bembeyaz

oluyor. Dönüp odanın içinde süzölmeye devam ederken sadece sırtıyorum.

Ben huzursuzum.

En son doğu çayırındaki Elflerle buluştuğumda ve bütün gece Merrywood ormanında koştuğumda böyle

hissettim. Gökyüzünde dolu ve parlak bir şekilde parıldayan Güneş'in Ayı'nın altında içki içip dans etmek.

Ertesi sabah kraliyet muhafızları tarafından bulunduğumda Garren çok öfkelenmişti. Yediğimiz tüm

mantarlardan dolayı çıplak ve hâlâ kafamız yüksekteydi.

Annem ve babam beni sadece odama göndermişlerdi ve o akşam yarım hafta boyunca orada uyumuştum.

"Bu gülünecek bir şey değil ve bazı zayıf fikirli erkekler saygısızlığınızı çekici bulabilirken, ben bunu iğrenç buluyorum." Kardeşime tatlı bir şekilde gülümsüyorum, bütün dişlerimi gösteriyorum. Garren şiir kitabını masaya vuruyor ve babam ona dik dik bakıyor.

"Kim bu kral bizden taleplerde bulunacak? Ork Savaşları sırasında oradaydık. Bu kral sanki biz o savaşların bedelini ödememişiz gibi davranıyor."

"Kral Arkain en büyük bedeli ödedi evlat. Bunu hiçbir zaman unutmayacağız." Babamın sesi sakindi, bazı sözlerinde hüznün vardı. Annem kolunu onun beline dolamak için odanın karşı tarafına geçiyor. Sanki sadece yakınlığı bile onu rahatsız eden tüm bu düşünceleri yok ediyormuş gibi başını çenesinin altına koyuyor.

Lysan Kralı Orvian ve Kraliçe Mirella. Kral Birinci Oxian'dan bu yana en uzun süre iktidarda kalan hükümdarlar.

Korkunç bir ikili oluyorlar. Çocukken bir gün onlarınki gibi bir aşk diledim. Prensleri kendilerini Merrywood'da gizlenen kötü canavarlardan kurtaran kilit altında tutulan prenseslerin folklor hikayeleri değil. Ama bana bir bakış atıp umutsuzca aşık olacak bir kralın. Tıpkı babamın annemle yaptığı gibi.

"Onlar gibi canavarlara dönüşmemek için öldürmemiz yasak. Kral bunun gayet farkındaydı ama yine de halkımızın ata topraklarına erişimini iptal etmeyi seçti. Bu ayrılık bizi zayıflattı baba, ne söylendiğini anlamalısın..."

"Yeter!" diye bağırdı babam. Garren'ın yüzü solgunlaşıyor. "Bir grup hoşnutsuz lordun benim hakkımda ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor ve bu senin de olmamalı."

"Ama baba..."

"Bunları bir daha duymayacağım. Buraya tartışmak için geldiğimiz konu bu değil."

Annemin başını öptükten

sonra babam yanıma geldi. Bana bakarken bal rengi gözlerinde sorular dolaşıyordu.

"Bu baloya katılmak ister

misin hayatım?"

Garren gözlerini devirirken gülümsediğimi hissediyorum. Bütün iyi babalar en çok kızlarını severler ve benimki

de bir istisna değil. Belki de en küçük olduğumdandır. Belki de halkımız için iyi bir yönetici olduğumdan emin

olmak için bana karşı hiçbir zaman katı davranmak zorunda kalmayacağı içindir. Onun her zaman sadece

babam olarak kalacağını ve bu yüzden bana bu şekilde davrandığını. Belki de aramızda en çok anneme

benzeyen benim ama onun asi ruhuyla yönetmek için vazgeçmek zorunda kalmasındandır.

Her ne olursa olsun onun favorisi olduğumu inkar edemem.

"Herşeyden dahafazla."

"Neden?" Bu soruyu bağlayan hiçbir alay yoktur, yalnızca merak vardır.

Derin bir nefes alıyorum. Garren'ı çılgına çevirmeden kendimi nasıl açıklayabilirim?

"Sıkıldım," diye kendimi tuttum. Babam altın kaşını kaldırıyor.

Garren, "Şeytanlar ve ölümle dolu bir ülke olan Myrkorvin'e gitmek, sefahat ve yalanlarla dolu bir geceye

katılmak istiyorsun çünkü... sıkılıyorsun," diye tükürüyor.

"Sefahat için olmasa birisi neden Myrkorvin'e gitsin ki? Kesinlikle büyüleyici manzaralar değil, diye mırıldanıyor

Briar, Garren'ın attığı şiir kitabının sayfalarını karıştırırken.

"Ben sefahate bayılırım," diye gönüllü oluyorum.

"Ben de öyle ama nazik hanımefendinin hassasiyetlerini kırmak istemediğim için bunu Garren'ın önünde

söylemekten kaçınıyorum." Briar başını kaldırıp düşünceli bir şekilde bize bakıyor, ağzı düşünceli bir ifadeyle

bükülüyor. "Bu şair 'bak-gör'ü bir kadının en mahrem yerleriyle kafiyeli yaptı. Gerçekten, bugünlerde her şeyi yayınlayacaklar."

Homurdanıyorum ve babam şakaklarını ovuşturuyor. Gerçi baş ağrısının yalnızca tacının affedilmez

metalinden kaynaklandığından şüpheliyim. Mumların yumuşak ışıklarında bile mücevherler milyonlarca yıldız

gibi parlıyor.

"Pekala o zaman, gidiyoruz. Evlenmemiş ve çiftleşmemiş iki elf olarak her ikiniz de eyleme birlikte

katılmalısınız. Bunu anlıyorsun, değil mi? Bunu yapmamak, krala büyük bir saygısızlık olarak görülecektir."

"Hareket?" Briar elini göğsüne koyuyor, şaşkınlıkla gözleri irileşiyor. "Kendi kız kardeşimle mi? Bu gün ve çağda,

elflerin bu uygulamaya yüzyıllar önce son verdiğini sanıyordum."

Garren, "Yüz Yüzün Gecesi gösterisi, seni aptal," diye çıkıştı. "Değerli Elveena'nı kurtlara gönderdiğinin

farkındasın değil mi, Peder. Eğer o kral tarafından seçilirse ya da tanrılar korusun bu yaratıklardan biriyle

eşleşecek olursa bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Babam, "Elvie kimsenin eşi olmayacak ve kesinlikle seçilmeyecek" diyor.

"Ah, peki neden?"

"Çünkü yüzyıllar boyunca bir kez olsun karanlık ve aydınlık bir elfin çiftleştiğini duymadım. Işık elfleri, zamanla

birlikte oluşan bir bağ olan arkadaşlık için çiftleşirler. Birbirinize olan arzunuz her geçen yıl artarken, sonsuza

kadar birlikte dayanmanın bir yolu. Kara elfler..." Babam duraklıyor.

"Kara elfler anında anlar. Türleri, bir hafif elfin can alması, en kutsal yasalarımıza karşı gelerek kendilerini

yozlaştırması sonucu oluştuğu için, yetiştirilen her nesil, hayvansal yönlerine giderek daha fazla kendilerini

kaybeder. Kara elfler üreme amacıyla çiftleşirler."

Bu hepimiz için kesinlikle rahatsız edici bir tartışmaya dönüştü.

"Bir kara elfin eşi, en güçlü yavruyu üretebilen kişidir. Hafif bir elfle çiftleşmek, çocuklarını nesiller boyu bir

adım geriye atacaktır. Gelin olarak seçilmeye gelince. Bu akşamla ilgili endişelerimin en küçüğü bu."

"Ama nasıl..."

"Peki Yüz Yüzlü Gece tam olarak nedir? Bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlamıyorum." Tekrar

konuşmadan Garren'ın sözünü kestim.

Annem "Eskiden oldukça yaygındı" diyor. Bu tartışmanın çoğunda sessiz kaldı ve bunun babamın önünde

fikrini söylemekten korktuğu için olmadığını biliyorum. Hayır, o sessiz tefekkürde ustalaşmıştır ve şu anda

söylemediği her şey, zamanı geldiğinde bize aktaracaktır.

"Ben küçük bir kızken, kendi annem bana Karaateş Kalesi'nin neredeyse halkı için nasıl bir ev sahipliği

yapacağına dair hikayeler anlatırdı ama daha önce de söylediğim gibi gelenek eski kralla sona erdi. Bu eylemle

ilgili hileleri ve aldatmacalarıyla tanınan kara elflerden kendisini uzaklaştırmak istediği düşünülüyordu."

"Nasıl yani?" Soruyorum.

"Bu eylemin kendisi aldatma üzerine inşa edilmiştir. Son fısıltılarını duyduğumdan hatırlayabildiğim kadarıyla,

maskeli baloya çok benziyor. Ancak maskenizi taktığınızda bu sizi tamamen dönüştürür, sihir sizi şaşırtmak

için sizi karıştırır ve sonra dışarı gönderilirsiniz. Cazibeyi teşvik etmek ve sizin ve arkadaşınızın yollarının

kesişmesini sağlamak için belirli büyüler ve muhafazalar yapılmıştır." Bir sessizlik ritmi var. "Kral Arkain'in bunu

kendi seçtiği gelini bulmanın bir yolu olarak kullanması ile süreç aynı ancak gecenin sonunda kral, seçtiği hamiye lütfunu ihsan edecek. Eğer bunu kabul ederlerse, pazarlıklarında evlenmeleri gerektiği belirtiliyor.”

"Tarihlerine göre, ilk kara elf kralı bir gelin seçmek için çağrıldığında soylular, kızlarının seçilmesi ihtimali yüzünden birbirlerini öldürüyorlardı. Onların türünün hileye düşkün olduğunu bildiğinden, kararını önyargısız vermek ve lordlarını yatıştırmak için bu hareketi tasarladı.” Hiçbir şey bir ilişkinin aldatmacadan oluşan sağlıklı bir temel olduğunu söyleyemez, değil mi?

“Arkain'in babası da tüm bunlardan uzaklaşmak istiyordu. Halkının hileye ve özgür büyüye olan aşırı güvenini durdurmak istiyordu. Oğlunun bunu geri getirirken aynı zamanda bizi Myrkorvin'e geri göndermesi çok karışık bir mesaj veriyor."

Annem haklı, bunun pek bir anlamı yok. Bütün bunlarla amacı nedir? Elbette kraliçe olmak için sıraya giren dişi kara elflerin sıkıntısı yok. Babanın bu kadar karşı olduğu bu geleneği neden geri getiresin ki?

Annemle babamın sesindeki tehlikeyi ve uyarıyı duyuyorum ve aslında biraz ihtiyatlıyım. İçimdeki heyecan azalmadı. Numaralardan pek hoşlanmasak da biz hafif elfler kurnazız. Babamla doğru konuştum. Sıkıldım.

Rutin ve kraliyet yükümlülüklerinden sıkıldım.

Sefahatle dolu bir gece tam da moralimi yükseltecek bir şey gibi geliyor.

“Kullandıkları cazibenin sizi olduğunuz şeyin antitezi haline getirdiği söyleniyor. Güzelliğin ne kadar büyükse, o kadar sade olursun.” Babamın bakışları yüzümü ısıtıyor. "Bu yüzden korkarım tatlı Elvie'm, eğer dikkat çekmemeyi başarırsan, kralın dikkati hemen sana yansıyacaktır."

"Ya ben?" Briar soruyor.

"Sakin ol Briar. Bu, Garren olmanın nasıl bir şey olduğunu görmem için bir şans olacak. Belki kardeşimize biraz

şefkat göstermene yardımcı olur," diye yanıtladım ciddi bir tavırla. Garren gözlerini deviriyor ve Briar sırtıyor.

Babam da gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. Elini uzatıp yanağımı avuçladı.

"Seni buna hazırlamak için zamanımız olacak ama akıllı olman önemli. Keşfetmeyi ne kadar sevdiğini, belanın

her zaman seni bulacağını biliyorum ama bu her zamanki oyunların gibi olmayacak." Yüzümü sıkıyor. "Aynı

kurallara göre oynamıyorlar."

Ziyaretçiden bu yana ilk defa heyecanım biraz azaldı.

"Orvian, o iyi olacak." Annem arkamdan gelip elini omzuma koyuyor. Babam başını salladı ve bir adım geri

çekildi. Bunlar hep böyle. Düşüncelerini ve duygularını tek bir kelime söylemeden aktarabilirler. Annemin

babamın gözlerindeki soruya cevap verdiğini bilmek için dönmeme gerek yok. Başını sallayarak döner ve

masasına oturur. Babam yeni bir mürekkep kabı açıp parşömen parçalarını kendine doğru çekerek zarif el

yazısıyla yazmaya başlıyor.

"Bu gelişmeyi soylulara bildirmem gerekiyor. Birçoğunun katılmaya istekli olacağından hiç şüphem yok."

"Ve astronomi derslerine geç kalacaksın. Öğretmenlerin bana derslerinde uyuyakaldığını söyleyip duruyor,"

annemin sesi sertleşiyor.

"Belki de Madam Oakren'ın debelenen bir balığın yaradılışı olmasaydı, güneş sistemiyle ilgili haberleri tekrar

duyduğumda kendimi hızlı bir ölümü dilerken bulamazdım."

"Ne olursa olsun bunları bilmeniz gerekiyor."

“Yirmi üç yaşındayım anne, sanki bu derslerden kurtulmuşum gibi hissediyorum.

Aksine, kara elfler hakkında

daha fazla şey öğrenmem gerekmez mi? Birinin geleneklerini bilmeden onu gücendirmekten nefret ederim.

Annem gözlerini deviriyor ama babam araya giriyor.

“Haklı. Kara elfler hakkında onlara asla öğretmediğimiz birçok şey var. Bir daha köprüden geçmemize izin

vereceklerini hiç düşünmemiştim. Onların tüm hilelerine hazırlıklı olmaları gerekiyor.”

"Görmek?" Biraz kendini beğenmiş hissetmeden edemiyorum.

“Peki sevgili kocacığım, kızınızın astronomi bilmesinden öncelikli olacak kadar önemli bir gelenek nedir? Dil ve

sanat konusunda mı?” Annem ellerini kalçalarına koyuyor.

"İşte hepinizin hatırlaması akıllıca olacak bir şey." Babam tüy kalemmini bıraktı ve bakışlarını bana çevirdi, altın

rengi eskisinden daha parlak yanıyordu. “Ne gördüğün önemli değil. Ne duyarsan duy. Myrkorvin'de hiçbir şey

göründüğü gibi değil.”

Üçüncü Bölüm

Arkain

Wylan ailemin danışmanı olmasaydı onu şimdiye kadar öldürmüş olurdum.

Dürüst olmak gerekirse, eğer aralıksız sızlanmayı bırakmazsa onu yine de öldürebilirim. Tahtımın önünde ileri

geri yürürken, deri çizmelerinin döşemede çizikler olmamasına hayret ediyorum. İleri geri, ileri geri yürüyor.

Giydiği kızıl pelerin sırtından aşağıya doğru iniyor ve yerde sürükleniyor.

Eğer kafasını kesseydim, kanı boynundan sızdığı gibi aynı izi bırakacaktı.

"Kralım, bu topun ileri gitmesi halinde neleri kaybedeceğimiz konusunda sizi bir kez daha uyarmalıyım." Wylan

bana dönüyor; kızıl gözleri gri teninde parlıyor. Yüzünde yara izleri var, kırıksıklıklar yaşını gösteriyor. Kar beyazı

saçları uzun ve siyah zırhının plakalarına dolanmış durumda.

Annemle babam öldürüldüğünden beri savaşmadık ama Wylan hâlâ alarımın her an çalabileceği gibi giyiniyor.

Bir tepede oturup beklemekten fazlasını yapacağından değil. Benim orada olduğumu, babamın yanında

savaştığımı unutuyor. İyi bir prens gibi Myrkorvin için ölmeye hazırım. Babamın bana her zaman aşıladığı bir

değer.

Uğrunda ölmeye razı olmanız gereken tek şey aşktır.

Babam Myrkorvin'i çok az askerle savaşa girecek kadar sevdiği için ölmüştü.

Topraklarımıza olan sevgisi onu

kör etmiş ve ışık elflerinin gerçek bir değer olacağına inandırmıştı. Ölümcül olmayan teknikleri başarısız

olunca tepelere geri çekildiler. Topraklarımıza ve halkına duyduğumuz sevgi onu kurtarmaya yetmedi.

Ama sanırım annemin ona olan sevgisi onun ölümde ona katılmasını sağladı.

"Seçimimle ilgili hoşnutsuzluğunu çok açık bir şekilde dile getirdin Wylan."

Orada oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için şakaklarımı ovuşturuyorum.
Taktığım siyah sivri uçlu taç,
nesilden nesile aktarılan ilkinden bu yana her kara elf kralının tepesinde bulunuyordu.
Her biri bir zamanlar
soyundan geldiğimiz ışık elflerinden giderek uzaklaşıyor.
Farklılıklarımız savaş alanında da geçerliydi. Benim türümün yolumuza çıkan her şeyi
pençeleri, dişleri ve
gücüyü öldürmesini, sakat bırakmasını ve yok etmesini izledim. Son neslimiz şimdiye
kadarkilerin en
canavarı. Ve savaş alanında, hayatta kalmak için tamamen o tarafa teslim olanlar
affedilebilir.
Benim de bunu yaptığım biliniyor. Doğuda "Canavar Kral" diye fısıldıyorlar.
O altın ışık elf prensi, onun son birliklerimizle birlikte kaçmasını izlediğimde böyle
düşünmüştü. Babamı ölüme
terk etmek ve benim de neredeyse geri dönemeyeceğim bir şeye dönüşmemi
sağlamak. Bu asla
unutamayacağım bir şey.
"Arkain, Yüz Yüzlü Gecenin sıradan olduğu zamanlarda bile ışık elflerinin katılmasına
asla izin verilmedi. Onları
şimdi katılmaya davet etmek risklidir. Bazı yaşlı soyluların, eski zalimlerimizi en kutsal
geleneklerimizden
birine davet etmeyi hafife alma olarak görebileceğinden bahsetmiyorum bile," diye
yakınıyor Wylan.
"Işık elfleri artık bizim zalimlerimiz değıl. Onları yüzyıllar boyunca adalarında tecrit
altında tuttuk, onları
Köprü'den mahrum bıraktık ve Kral Orvian uzun süredir hüküm süren bir hükümdar
olmasına rağmen... biz bile
Lysan'ın her yerinde hoşnutsuzluk fısıltılarını duyduk." Tahtıma yaslandım, metalin
sertliğı sırtıma baskı
yapıyordu. Bedenime daha iyi uyum sağlayacak ve bana daha fazla yer açacak yeni bir
tane yaptırmalıydım
ama bu babamın tahtıydı.

“Kral Orvian'ın popülaritesinden bana ne? Halkımız buna ne kadar önem vermeli?”
"Eğer doğudan gelen raporuna inanılacaksa ve Orklar yeniden ayaklanıyorsa, onlara ihtiyacımız olacak." Bu

sabahki zorlu antrenman seansından sonra ayakta durup kaslarımın sertliğini esneterek kürsüden aşağı

iniyorum. Wylan bana şüpheyle bakıyor. Ne zaman gözlerimin içine bakmak için kafasını kaldırmak zorunda

kalsa, bir hoşnutsuzluk emaresi duyuluyor. Büyük olasılıkla, bir gün onu korkutacak bir erkeğe dönüşeceğime

asla inanmadığı için.

Tacımı çıkarıp, onu saklamak için acele eden bir hizmetçiye veriyorum.

“Onlara ihtiyacımız yok. Eğer istersek kolayca köprünün üzerinden yürüyüp kral ve kraliçenin kafasını kesebilir

ve çocuklarını hapse attırabiliriz.” Wylan ellerini kalçalarına koyuyor. "Onları bununla tehdit etmek, tüm bu

saçmalıkları yaşamaktan daha kolay olurdu.”

“Kral Orvian gurur duyuyor ve kendini kanıtlamış durumda. Teslim olmaksızın ölümle yüzleşmeyi tercih eden

bir adam. Hafif elflerde sıklıkla bulunmayan nitelikler. Görünüşe göre oğluna aktarmadığı bir nitelik.” Siyah

saçlarımı antrenman için taktığım bir düğüme topladım. “Yardımlarını istersek onları tehdit edemeyiz.”

“Sonunda ne kadar az yardımda bulunduklarını en önemlisi sen bilmelisin.”

“Ama bu sefer savaşıacaklar.”

Wylan alay ediyor. "Ve neden böyle?"

“Çünkü uğruna savaşacakları bir şey olacak. Daha doğrusu birisi.”

Wylan'a arkamı dönüp taht odasından çıkıyorum. Bu kraliyet tunikleri çok sert. Çok fazla nakış. Böyle

durumlarda büyük gömlekler giyeceğim günleri özleyorum. Tırmanma ve engelsiz hareket etme yeteneğimin

olduğu yer. Artık yaptığım her harekette bu kıyafetleri parçalayacakmışım gibi hissediyorum. Bir savaşçının cesedini taşımaları amaçlanmamıştı.

"Birisi? DSÖ? Kesinlikle sen değilsin, Arkain."

Yanımdan geçen birkaç hizmetçinin yanından geçiyorum. Bu salonlar sessizdir. Fazla sessiz. Ailem

hükmettiğinde şenliksiz bir gün geçmezdi. Artık içerideyken kendi düşüncelerimin arkadaşlığını tercih

ediyorum. Ve şimdiki gibi çok bunaltıcı hale geldiklerinde, yeni kraliyet muhafızlarıyla yapılan bir eğitim

oturumu sırasında onları halletme yeteneği hoşuma gidiyor.

"Ben değilim" diyorum. Wyland hâlâ yanımda. "Onların prensesi."

Wyland aniden duruyor ve neredeyse temiz tabak taşıyan bir hizmetçiye çarpıyordu.

"Prensesleri mi?" O tükürüyor. "Onun bunlarla ne ilgisi var?"

Kalenin salonları çocukluğumdakiyle aynı. Peluş kırmızı halılar, büyük siyah taşlardan duvarlar. Duvar boyunca

uzanan kraliyet portreleri, ilk hükümdardan itibaren tüm hükümdarları detaylandırıyor. Kraliçemi aldığım

benimki orada asılı kalacak. Geçerken insan olarak ne kadar değiştiğimizi fark ediyorum. İlk kara elf kralımız

Syrin'den, saçları hâlâ altın renginde, cildi sadece biraz kül renginde ve kraliçesi hâlâ o altın ışıkla parılayan

saf hafif elf. Myrkorvin'in son hafif elf hükümdarı.

Şu ana kadar planım istediğim gibi giderse.

"O, Wyland, bu yapbozun anahtar parçası." Oda kapımın önünde durup duraksadım ve beyaz kaşları şaşkınlıkla

çatılmış Wyland'a döndüm. "Kral Orvian onu asla benimle nişanlamaz. Ama Yüz Yüzlü Gece'de onu seçtiğimde,

ondan ayrılmaktan başka seçeneği kalmayacak. Ya da bedava büyü'nün gazabıyla uğraş."

"Bunun hafif elfleri savaşmaya nasıl teşvik edeceğini hâlâ anlayamıyorum. O bir prenses. Sığırlar. Onun tek işi

siyasi kazanç için evlendirilmektedir." Wylan alay ediyor. "Görevini yerine getirirse yardımımıza gelmeyecekler."

Dişlerim birbirine gıcırdıyor. Wylan'ın sürekli sorgulamasından sıkılmaya başladım. Benim onun gibi siyaset

yapmak gibi bir düşüncem olmayabilir ama bir şeyi biliyorum. Her ne şekilde olursa olsun bir savaş nasıl

kazanılır?

Ne yazık ki Kral Orvian için sevgili kızı bu kadar kötü bir hale geldi.

Casuslarımdan aldığım tüm bilgilere göre Elveena vahşı olduğu kadar güzel de. Genç. Yapmayı planladığım

şey... nahoş bir şey. Tam da babamın türümüzü yapmaktan alıkoymaya çalıştığı türden bir şey. Onun ne kadar

erkek olduğunu hatırlıyorum ve krallığımızı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmamı isteyeceğini de

biliyorum.

Ve eğer bu, hafif bir elf prensesinin benimle evlenmesi için kandırılması gerektiği anlamına geliyorsa, öyle

olsun. Bir kadının davranışlarımdan duyduğu hoşnutsuzluğa dayanmaktan daha kötüsüne dayandım. Eğer

babası, krallığın sevgili prensesine kötü davrandığımı öğrenirse eminim ki bu onu ve sancağını sonunda bize

karşı silahlanmaya teşvik edecektir. Bizimle değil.

Bir canavarın ruhuna sahip olabilirim ama bir kadına kötü davranmak asla yapacağım bir şey değil. Onun için

planladığım şey zaten yeterince kötü.

Ve belki de Orklar kesin olarak bastırıldığında, eğer isterse eve dönmesine izin vermeyi düşünürdüm.

"Sığırlar? Onu ancak bir aptal görebilirdi. Prenses Elveena belki de hafif elflerin gidişatını değiştirmek için

sahip olduğumuz en güçlü varlık." Seçeneklerimiz tükendi. Wylan bunu biliyor.

Odamın kapısını açarak aceleyle

içeri giriyorum, tuniğimi çıkarıp antrenman kıyafetlerimi giyiyorum. Wylan saygıdan ya da kıskançlıktan

gözlerini kaçırıyor. Emin olamıyorum.

Son savaş saflarımızı yok etti. Halkımız asker stoğumuzu yenileyecek kadar hızlı çoğalamıyor. Şu anda

eğittiklerim ancak bir asır sonra olgunlaştı. Bizim tarafımızda bu tür bir zaman yok.

Eğer doğudan gelen Ork hareketinin gümbürtülerine inanılacaksa, o zaman ışıık elflerinin yanımızda olmasına

ihtiyacımız olacak. Son savaş ailemi çaldı ve beni bir canavara dönüştürdü. Kral Orvian aynı kaderin kızının

başına gelmesine izin vermeyecektir. Bu yüzden onunla evlenmeliyim. Onu ve güçlerini güvence altına almak

için.

"Bu hilenin sana nasıl genç bir gelinden daha fazlasını kazandıracağını hâlâ anlayamıyorum. Neredeyse bin

yıldır hafif bir elf kraliçemiz olmadı. İnsanların ona nasıl tepki vereceğini bir düşünün."

"Gece seçilirse ona daha iyi tepki verirler. Onu özgür büyüyle dokunmuş olarak görmek. Hiç kimse onun

iradesine karşı çıkamaz."

"Ve sen Kral Orvian'ın onu elinde tutmana izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Yaşamak istiyorsa yapacak. Myrkorvin'de yapılan bir pazarlık, uyulması gereken bir pazarlıktır. Ve Yüz Yüzlü

Gece, yüzlerce yüz arasında örülmüş bir pazarlıktır." Botlarımın bağlarını bağlayarak bir kez daha ayağa

kalktım, uzun kılıcımı bulup kalçama bağladım. "Elveena seçildiğinde sendikamıza boyun eğmekten başka

seçeneği kalmayacak. Ve ışıık elflerini Orklara karşı bize yardım etmeleri için çağırdığımızda kralları onları

yapacak. Ülkesine olan sevgisinden değil, biz düşersek katledilecek olan kızına olan sevgisinden.”

"Uğrunda ölmeye razı olmanız gereken tek şey aşktır. Babanın mantığını ışık elflerine uygulamak risklidir. Bizim

gibi sevmiyorlar. Bizim gibi çiftleşmiyorlar. Onlar da... rafine.”

Bu cümleyi Wylan'ın ağzından duymak sırtıma buz pençeleri yağdırdı ama başımı salladım.

“Böylece evliliklerin sonsuz dostluklara daha çok benzediğine inanan iffetli bir gelinim oluyor. Halkımız için

ödenecek daha kötü bedeller var.”

“Peki onun seçildiğinden nasıl emin olacaksın? Anlıyor musun...”

“Sorularından bıkmaya başladım,” diye çıktım. “Ve senin saygısızlığın yüzünden. Kimse beni sorgulamıyor.

Benim yetkim de değil. Seni tutuyorum çünkü babam öyle istedi. Burada kalman ona verdiği yemin

gereğidir.” Cevabını yutarken Wylan'ın teni bir miktar aydınlandı.

Onun yanından geçip kapıya yöneliyorum. Israrlı dırdırlar ilk tatbikatlara geç kalmama sebep oldu. Terlemeye

ihtiyacım var. Bir şeye vurmam ve onun da bana çarpmasını sağlamam gerekiyor.

Hâlâ kapımın önünde duran Wylan'a, "Prensese gelince," diye seslendim, "onunla ilgilenmem gerekiyor. Herkes

ondan uzak durabilir.”

Dördüncü Bölüm

Elvie

Haberci bizi terk ettiğinden beri kalede bir an bile huzur yaşanmadı.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca tüm krallık heyecanla çalkalanıyordu. Soylulardan hizmetkarlara ve insanlara

kadar herkesin katılmasına izin verildi. Gün batımından şafağa kadar Lysan heyecanla mırıldanıyor.

Hizmetçiler temizlik yaparken heyecanlı seslerle fısıldaşıyorlar. Terziler herkese yeni elbiseler dikerken

dedikodu yaparlar. Hatta bazı kraliyet muhafızlarının bu konu hakkında konuştuğunu bile gördüm; kardeşim

Garren oradan geçecekse fısıldayanların hepsini susturmaya dikkat ediyordu.

İlk patlamanın ardından topla ilgili hiçbir şey söylemedi. O gün olmasına rağmen tuhaf bir şekilde sessizdi.

Belki de babamın kırbaçlaması onu şimdilik durdurmaya yetmişti.

Ben de herkes kadar istekliyim. Kraliyet terzim elbisemin son rötuşlarını dikerken odamın içindeki yükseltilmiş platformda duruyorum. Yanaklarımın rengini ortaya çıkarmak için soluk pembe. Akan ve incecik, kristaller, mücevherler ve cam kelebeklerle süslenmiş. Bu yaşıma geldiğimden beri katıldığım ilk balo.

Annem makyaj masamın önündeki sandalyede oturuyor. Vücuduna dökülmüş altın gibi görünen uzun elbisesiyle her zamanki gibi muhteşem. Bana bakarken kaşları çatılmış, bal rengi gözlerinde milyonlarca düşünce var.

"Ne düşünüyorsun?" Terzim iğnesini saklarken soruyorum. "Ve kraliyet altınına bağlı kalmam gerektiğini söylemeden önce, bunun beni nasıl hasta gösterdiğini biliyorsun."

Annem kahkaha atarak ayağa kalktı ve saçımı düzeltmeye gelen hizmetçilerime el salladı.

"Ben bunu yapacağım, hepiniz gidip hazırlanabilirsiniz. Bir saat sonra yola çıkıyoruz." Her biri ayrılmadan önce reverans yaparken bir "teşekkür ederim" korosu duyuluyor. Annemin parmağını tacın kıvrımı boyunca gezdirişini izliyorum. Onları asla giymem ve bu yeterince basit. Başımı çevreleyecek, çiçeklerle ve incilerden yapılmış kelebeklerle süslenmiş ince altın bir tel.

"Çok hoş görünüyorsun canım. Gerçek bir prenses gibi." Buna güldüm ve annem başını salladı. "Bu doğru. Bu

şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bunların çoğunu kardeşini kızdırmak için yapmış olsan bile, bunu kabul etmiş olman baban için çok şey ifade ediyor."

Gülümseyip mırıldanıyorum: "Çoğu değil ama bu da ekstra bir avantajdı." Nemli avuçlarımı elbisemin uzun eteğine sürttüm. "Bana bu gecenin nasıl geçeceğini bir kez daha anlat."

Annem iç çekiyor ve beni makyaj masama doğru yönlendiriyor. Oturduğumda uzun, narin parmakları saçlarımı ayırmaya ve bükmeye başlıyor. Çocukken saçlarımı o yapardı. Görünüşe göre bu gece, bu görevi tekrar üstlenmesini gerektirecek kadar özel..

"Daha önce de söylediğim gibi, Yüz Yüzlü Gece'nin son düzenlenmesinin üzerinden uzun zaman geçti. Eğer bu yeni kral geleneğe bağlı kaldıysa, eylemin kendisi oldukça basittir." Altın bir tokayı alıp saçıma takıyor ve yüzümün yanından tutuyor. Baban ve ben seni ve Briar'ı bu gecenin eşsiz ve bağlı olmayan armağanları olarak takdim edeceğiz. Düzenleneceği odaya adım attığınızda, serbest büyü sizi içeri kilitleyecektir. Bu aslında sizinle serbest büyü arasında yapılan büyük bir pazarlıktır. Sadece katılmak isteyenlerin katılmasına izin verilecek. Özgür büyü, birisinin katılmaya zorlanıp zorlanmadığını ve pazarlığın onlar üzerinde işe yaramayacağını bilir. Yüz Yüzün Gecesi başladığında, gerçek formunuzu gizleyecek büyülü bir maskeyi takacaksınız. Büyü kafanızı karıştıracak ve gece boyunca onun size rehberlik etmesine izin vermelisiniz.

Sonuçta eğer bunu doğru yaparsanız, eşinizi ya da evlenmek istediğiniz erkeği bulmalı ve bunun karşılığında evlilik bağından vazgeçmelisiniz."

O konuşurken saçlarıma daha çok iğne takıldı. Yüzüme en yakın kısımlar geriye çekilmiş, uzun altın rengi ise

kıvrılmış ve sırtımdan aşağıya doğru akmaya devam ediyor. Taca uzanan annem usulca mırıldanıyor.

"Bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Işık elfleri daha önce bu eyleme hiç katılmamıştı ve bildiğiniz gibi kara elfler bizim gibi çiftleşmiyorlar. Onlarla olan çiftleşme bağından vazgeçmek onların doğasına aykırı olacaktır."

O haklı. Son iki haftadır çalışmalarım kara elfler ve Myrkorvin etrafında dönüyordu. İlk krallarının nasıl kan döktüğünü ve ruhunu nasıl yozlaştırdığını, her nesilde daha da güçlenen derin bir güç kuyusunun kilidini nasıl açtığını. Çürüme yayılıyor ve derilerini koyu griye çeviriyor, dişleri keskinleşiyor ve bir zamanlar zarif olan parmakları keskin uçlu pençelere dönüşüyor.

Kardeşim onlara canavar dedi ve her bakımdan haklıydı.

Biçimleri benim için iğrenç olmalı. İğrenç. Bu yüzden bende bir sorun olmalı çünkü gözlerimi portrelerinden ayıramıyorum. Biriyle yatmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmek. O kadar vahşi bir şey beni sıkıştırıyor ve benimle birlikte hareket ediyor ki.

Eğer öğretmenlerim kara elflere bu kadar ilgi duymamın gerçek sebebini bilselerdi bana öğretmeyi bir anda bırakırlardı. Bacaklarımın arasını nasıl ıslattıklarını, bir tanesini yanımda hayal ettiğim gibi bacaklarımın arasında geçirdiğim geceleri, birileri beni nasıl ıslattıklarını öğrense...

Önceki sevgililerim gibi nazik olmazdı. Titreyen elleriyle bana dokunmuyordu ya da gözlerinde korkuyla bana bakmıyordu. Beni kullanacak ve bana sahip olacaktı. Lucien'in ısrarla söylediği gibi sevişme diye bir şey olmayacaktı.

Fantezimdeki kara elf beni sikerdi. İçinde hiçbir aşk bulunmazdı.

Belki de odamda yalnız başıma biraz fazla zaman harcıyordum.

“Flaşılaştın tatlım, ne düşünüyorsun? Bu geceyle ilgiliyse endişelenmeyin. Akıllı olun ve uyanık olun; gün doğumuna kadar her şey bitecek.” Altın taş kafa derime saplanıyor. Metal soğuk ve aynaya baktığımda neredeyse kendimi tanıyamıyorum. Lysan'ın gerçek prensesi bana bakıyor. Rahatlamaya ihtiyacım var. Eğer kara elfleri itici bulmamız gerekiyorsa, o zaman onlar da bizim için kesinlikle aynı şeyi hissederler. Beni bu duruma sokan sadece bilinmeyenin olasılığıdır. İşte bu olmak zorunda. Annem yanaklarıma renk getiren şeyin bu baloya katılmaktan kaynaklanan sinirler değil, daha çok bir kara elf becerme düşüncesi olduğunu bilseydi, gitmemi kesinlikle yasaklardı. Babamın da yapacağı gibi. Garren utançtan düşüp öldü. Ve eğer Ryvik daha önce benim fahişe olduğumu düşündüyse... Ryvik. İçimden bir ürperti geçiyor. O, incelediğim tüm kara elflerden daha canavar. Muhtemelen onlardan daha tehlikeli çünkü bunu güzel bir yüzün arkasına saklıyor. En azından başkalarının güzel bulduğu şey. Ben değilim ama. Asla ben. “Hiç pişman oldun mu?” Aynada anneminkilerle buluşmak için gümüş gözlerimi kaldırdım. Hâlâ arkamda duruyor, saçımın son tellerini altın tacın etrafına doluyor. İnce kaşını kaldırarak soruyor: "Neden pişman oldun tatlım?" “Kendi çiftleşme bağından vazgeçmek. Babam için.” Elleri başımın üzerinde donuyor. Bunu daha önce hiç tartışmamıştık. Halkımızın çoğu anne ve babamın eş olmadığını bile bilmiyor. İkisi de birlikte olabilmek için bağlarından vazgeçmişlerdi. Bunu neden bu gece sorduğumu bilmiyorum ama bilmek istiyorum.

Annem hızla gözlerini kırptırıp usulca gülüyor, elleri saçlarımı okşamaya devam ediyor.

“Sanırım baban ve ben bunu yapmakta çok aceleci davrandık. Halklarımız arasındaki çiftleşme bağlarının kara

elfler arasındaki kadar hızlı olmadığını biliyorsun. Oluşmaları onlarca, hatta yüzyıllar sürebilir.”

"O zaman pişman olmuyorsun. Dışarıda senin olması gereken başka biri olsa bile mi? Ruhunun bağlı olduğu

şey bu mu?"

“Tek bildiğim babanı gördüğüm an, o benim istediğim şeydi. Sonsuza dek. Ve eğer o benim eşim olmasaydı

başka bir arkadaşım olmazdı.” Saçımı bitirip geri çekildi. "Neyse ki o da benim için aynı şeyi hissetti, hatta

biraz daha istekli."

Özlemle gülümseyerek ayağa kalkmama yardım ediyor. İkimiz birlikte uzun aynanın önünde duruyoruz. Anne

ve kızı. Aynı yüz, aynı saçlar ama farklı bakışlar.

Kim bilir Elvie, artık tüm çalışanlarımızın gösteriye katılmasına izin verildiğine göre, belki sen de bizimle

tanıştırmak istediğin birini bulursun. Böylece kasabaya gizlice girmeyi bırakabilirsin. Ona bakmak için başımı

salladım, ağzım açık kaldı.

Allah kahretsin, bunu biliyor mu?

"Sana kim söyledi?" Eğer beni dört gece önce saçımda ince dallarla geri dönerken yakalayan bulaşıkçı

hizmetçi Amara olsaydı, ben...

“Düşündüğünün yarısı kadar bile akıllı değilsin tatlım. Üstelik ben de bir zamanlar gençtim. Bu sarayda

büyümemiş olabilirim ama bunun ne kadar boğucu olduğunu anlıyorum. Özellikle bazı şeyleri daha çok merak

etmeye başladıkça." Bana bilmiş bir bakış atıp ellerimle yüzümü kapatarak inledim.

Bu konuşmayı yapmıyoruz.

Şu anda onunla bu konuşmayı yapmaktansa ölmeyi tercih ederim.

"Benden utanmana gerek yok Elvie. Yirmi üç yaşındasın. Tamamen olgunlaşmış bir dişi. Yapmak istediğin

dürtülerin olması doğal..."

"Dur. Lütfen sevgili tanrılar, onu durdurun."

"Ben senin annenim Elvie. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Annem yavaşça ellerimi

yüzümden çekti. Bana beklentiyle bakıyor ve bu konuşmadan kaçmadığımı biliyorum.

"Bana kızman gerekmiyor mu? Babamın yıllardır sıraya dizdiği kraliyet taliplerinden biriyle düğün gecemde saf

kalamadığım için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Sessizlik aramızda uzuyor. Eğer bana şimdi öyle olduğunu söylerse bu kalbimi kırar.

Bazı saraylı hanımların

benim hakkımda fısıldaştıklarını biliyorum, onun bilmediğini düşünmek aptallıktı.

Benden ve seçimlerimden

utaniyor mu?

Suçluluk duygusu omuzlarımı büküyor ve mermer zemine bakıyorum.

Soğuk bir el çenemi kavradı ve bakışlarımı yeniden onun sıcak gözlerine çevirdi.

"Bazı erkekler için bu önemli olabilir. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Mizahsız bir kahkaha atıyorum. Milyonlarca nedenden dolayı Ryvik'le aramdaki evlilik asla işe yaramazdı.

Benim iffetim bunların arasında en önemsiziydi." Annem burnumu çekip kıkırdadı.

"Bu konuda haklısın. Babanın bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum." Durdu ve söylemek istediği daha çok

şey olduğunu anladım. Ryvik'le nişanımla ilgili ilk konuşmalar başladığında sessiz kalmıştı. Annemle babam

arasındaki daha önce hiç görmediğim sertliği hatırlıyorum. Akşam yemeği sırasında babamın yalvaran

bakışları ona doğru. Annemin soğuk bakışı.

O ilk akşam yemeğinden sonra konuşmanın kesilmesi ve babamın konuyu bir daha hiç gündeme getirmemesi

pek de tesadüf gibi görünmüyor.

"Yani bana kızgın değilsin o zaman?"

Odamdan çıkarken annem gülümsüyor ve kollarımızı birbirine bağlıyor.

"Uzun hayatlar yaşıyoruz Elvie. Bazıları geri kalanını birlikte geçirmek istedikleri kişiyi bulmak için yüzlerce yıl

harcıyor. Eğer mutluysan ve güvendeysen, umurumda olan tek şey bu." Gözlerimi deviriyorum ve çok güvende

olduğumu mırıldanıyorum.

Kapı eşiğinde duruyoruz, önümüzde salon zaten şık giyimli insanlarla dolu. Uzak uçta kardeşlerimin ve

babamın altın kafalarını seçebiliyorum. Yolculuğumuza başlamak için onlara katılmamızı bekliyorlar.

Annem bana dönüp yanağımı eliyle avuçladı. Gözleri açık, derin altın havuzlar bana bakıyor.

"Konu bana geldiğinde baban umursamadı. Daha önce kiminle birlikteydim... Onun bu kadar anlayışlı

olmayacağına dair şüphelerim vardı. Ama umursamadı. Ve konu ona geldiğinde umurumda değildi. Sanki

gözlerimizi kilitlediğimiz anda hayatlarımız başlamış gibiydi." Gevşek bir bukleyi sivri kulağımın arkasına

sıkıştırıyor.

"Senin için doğru erkek de umursamayacak."

Beşinci Bölüm

Elvie

Karaateş Kalesi'ne yolculuk uzun bir yolculuktur.

Kraliyet arabamızın penceresinden dışarı bakarken çimenlerimizin gür yeşilliklerinin yerini kayalara ve kuma

bırakmasını, gezici grubumuzun atlarının yolumuza çıkan dev kayalardan kaçınmak için toynaklarını

kaldırmasını izliyorum. Araba tıkırdamaya başlıyor ve kompartımanımızda huzursuzluk artıyor.

Köprüye yaklaşıyoruz.

Güneş alçaldıkça ve gökyüzünün turuncuları ve pembeleri yerini karanlığa bırakmaya başlıyor. Açık

pencereden süzülen hava tuzlu hale gelir. Pencereden geriye yaslandım ve kraliyet armamızın dikildiği süslü

perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdim.

Karşımda Garren bankta dimdik oturuyor, arkadaşı Sybil de yanına bastırılmış durumda. Her ikisi de bizim asil

renklerimiz olan altın ve kırmızıyla, ensesinde kıvrılmış, zarif eğimini gösteren açık renk saçları vardı. Altın

gözleri geniş ve her şeyi içine alıyor. Savaştan sonra çiftleştiler, bu onun da köprüyü ilk geçişi olacak.

Başka biri olsaydı Garren onları bu kadar açık meraklarından dolayı cezalandırırdı. Kardeşimin mizacını

bozmayan tek kişi Sybil olmaya devam ediyor.

Bankın bizim tarafında annemin elbisesi benimkine karışıyor. Ayrılmadan önce onlara katıldığımızda hem o

hem de babam oldukça iyi bir çift oldular. Her ikisi de taçları ve uyumlu kıyafetleriyle muhteşem. Gizli

gülümsemeler ve parıldayan gözler.

Artık yüzleri, gizli korkuyu gizleyen muhteşem maskelere dönüşmüş durumda.

Aslında partimizin herhangi bir duygu belirtisi göstermeyen tek üyesi Briar'dır. Her nasılsa, sert kıyafetine

rağmen dağınık görünmeyi başarıyor. Belki de sarı saçlarındaki bukle, gülümsemesinde dans eden haylazlıktır.

"Oldukça rahat görünüyorsun kardeşim." Garren bana sert bir bakış attı ama görmezden geldim. Briar'ın

gülümsemesi kendini beğenmiş bir ifadeye dönüştü.

"Ne hakkında endişelenmem gerekiyor? Kral bir gelin arıyor ve her ne kadar beyazlar içinde gösterişli

görünsem de, içimden bir ses onun aklında olanın ben olmadığımı söylüyor, diyor elini çenesinin altına

götürerek. "İyi bir konuk olmayı ve bu gece Myrkorvin'in bize sunduğu her şeyin tadına bakmayı planlıyorum.

Bir daha bu şansı yakalayıp yakalayamayacağımızı kim bilebilir?

"Örnek' ile ne demek istiyorsun? Garren burada hiçbir şey tüketmememiz gerektiğini çünkü bunların zehir

olacağını söylüyor." Sybil iri gözlerini Garren'a çeviriyor ve ona daha da yaklaşarak titriyor. Hafifçe

homurdanıyorum ve Garren, Sybil'in başının üzerinden dik dik bakıyor.

"Zehir değil aşkım. Ama ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmanız iyi olur. Onların iğrenç büyülerini her şeyi

bozuyor," diye yanıtladı Garren, Briar'a uyarıcı bir bakış atarak. "Kardeşimin örneklemeyi planladığı şey daha

fiziksel nitelikte."

"Fiziksel bir doğa mı? Ne..."

"Evet, bu gece kaç kişiyi sikmeyi planlıyorsun, Briar? Ahır çocukları bahse giriyor ve beş altın markımı tekrar

Skeven'a kaptırmaktan nefret ederim," diyorum.

Briar kahkahalarla iki büklüm olurken ailemle Garren arasında bir şok çığlığı yükseldi.

"Yeteri kadarı. Elvie, sorun nedir—"

“Kaç tanesine bahis oynadın sevgili kardeşim?” Briar soruyor. “Parayı geri kazanacağım.”

"Yeterli. Briar, cesaretlendirme..."

“Eh, Skeven geçen yaz partisinde gün batımına kadar Lord Eldren'in bütün kızlarını becerdiğini söyledi. Dört

saatte on dörde ulaşmak senin için bile oldukça büyük bir başarı, bu yüzden bunu aklımda tutarak en az yirmi

yedi saate kadar iyi olduğunu söyledim..."

“YETER!” Babamın emri arabayı sallıyor. Altın derisi tacındaki yakutlar kadar kırmızıya döndü. Ben utangaç

görünecek kadar kendimi koruyorum ve Briar da en azından kahkahasını bastırabilecek kadar akıllı.

"Artık bahislerden ya da sevişmelerden bahsetmek yok." Babamın bakışları yüzüme yansıyor. "Bu gece uslu

duracaksın. Myrkorvin tehlikelidir. Kara elfler tehlikelidir. Bunu gözden kaçırmayın."

"O halde neden katlıyoruz?" Garren karşılık veriyor. "Neden insanlarımızı, ailemizi, eşimi gereksiz tehlikeye

atıyoruz?"

Babam ağzını açıyor ama annem eliyle onu susturuyor.

"Bu toplantıya halkımız için katlıyoruz. Riskler konusunda bilgisiz olduğumuzu düşünmeyin. Ancak Kral

Arkain'in iktidara gelmesinden ve Ork Savaşlarının sona ermesinden bu yana geçen yüzyıllarda, bu, kara elfler

tarafından bize uzatılan ilk barış işaretidir." Annemin gözleri kompartımda geziniyor. Ciddi ifadesi Briar'ın

bile dikkatini çekmesine neden oldu.

“Garren dışında sen bile ayrılıktan öncekinin nasıl olduğunu bilmiyorsun.

Memleketlerimize sürgün edilmeden

önce. Halkımız ve kara elfler, elfler olarak hepimizin Tanrıların Krallığına gitmemize izin verildiğine dair bir

anlayışa sahipti. Hakkımız olduğu için özgür büyüye dua edebilmek ve ibadet edebilmek. Babam iç çekiyor,
annemin eli hâlâ onun kolunun üzerinde.

“Ata topraklarımızdan kopmak insanlarımızı zayıflatıyor. Eğer onlara tekrar ulaşabilmek istiyorsak, öncelikle bu

yeni kralla ilişkimizi onarmalıyız. Aksi takdirde, eğer bizi onlara geri götüremezsem, halkımızın -benim- başına

ne geleceğinden korkuyorum.”

"Bununla ne demek istiyorsun?" Garren soruyor.

"Güneydekilerin ne planladıklarını bilmediğimi sanıyorsan aptal olduğumu düşüneceksin." Babam mizahsız bir

kahkaha attı. “Kral Arkain'i devirmek için bir ayaklanma mı? Myrkorvin'de ışık elf yönetimini yeniden kurmak

için mi? Bu, hayatımızın hiçbir döneminde gerçekleşmeyecek.”

Garren söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama sessizliğini koruyor. Kabinimizi dolduran tek şey,

daha engibeli arazide giderken tekerleklerin gıcırdaması oluyor.

“Yani bu gece halkımızı yeniden birleştirmenin ilk adımı mı? Ork Savaşları öncesindeki duruma geri dönmek

için mi? Böyle bir şey mümkün mü?” Soruyorum.

Babamın ağzında bir gülümseme beliriyor.

“Bunu bilmiyorum. Bildiğim şey, Myrkorvin'de yüzyıllar boyunca sayısız hafif elf ailesinin yaşadığıdır. Savaşa

kadar, savaş başladığında bu aileler parçalandı. Bazıları Lysan'a kaçtı, bazıları kaldı ve savaş çabalarımızda

bize yardım etti. Bir süredir onların yeniden bir araya gelmemizin anahtarı olabileceğini düşünüyordum. Ona,

farklılıklarımıza rağmen halkımızın birlikte yaşadığını ve birlikte çalıştığını hatırlatmak için. Belki Kral Arkain

buna anlayışla yaklaşır ve serbest seyahate yeniden izin verir.”

Garren, "Kendi ebeveynlerinin ölümünden bizi sorumlu tutmasaydı, anlayışlı davranabilirdi" diye karşı çıkıyor. "O

gün onu gördüm. Bize ve halkımıza olan öfkesi. Unutmadı ve asla affetmeyecek."

Araştırmalarımdayanarak Garren'in doğru söylediğini buldum. Ayrılmadan önce kara elflerin kayıtlı tarihi o

kadar çoktu ki. Ork Savaşları sırasında ve o son savaştan sonra olanlar biraz gizemli. Orada bulunanlardan

bazıları Kral Arkain'in saltanatının öyküsünü anlattı. Yaşlı kralı deviren ok. Kendi savaşına kilitlenmiş olan

kraliçe, ölmekte olan kralın yanına koşmadan önce kan donduran bir çığlık attı.

Aşkları sayısız masallara kaydedilmişti. Kanlı ayın altında çiftleşen iki savaşçı. Myrkrovin'i yeni bir çağa

taşıyacak. Sadece kraliçenin o savaş alanında sevgili eşinin gözlerinden hayatın sızışını izlemesi için. Kaybının

acı, onun hemen yanında kalbinin kırılmasından öldüğü iddia edildi.

Tahtı devralması için oğullarını bırakıyorlar.

Prensten çok savaşçı ve elften çok canavar. Babasının kılıcını alarak tarihçilerin anlatamayacağı kadar

korktuğu bir yaratığa dönüştü ve savaş alanını ork kanıyla kırmızıya boyadı.

Yardım eksikliğimizin bedeli olarak Myrkorvin'deki ışık elflerini lanetledi. Köprü aracılığıyla bedava büyüye

erişimimizi kısıtlıyor, bizi güneşli adama bağlıyor. Yüzyıllar geçtikçe insanlarımızı zayıflatıyoruz.

Onun hakkında okuduğum her şeyde Arkain hiçbir zaman merhametli biri olarak tanımlanmamıştı. Peki bu

parti neden var? Bunların hepsi ayrıntılı bir numara değilse, neden birliği önümüze salalım ki? Ne planlıyordu?

"Her şeye rağmen umudum aynı. Bu gece, her ne sebeple olursa olsun, Kral Arkain iki halkımız arasında barış

fikrini aklına koydu." Babam annemin elini sıkıyor ve ona sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Ve bu barış bir gaspçı

tarafından değil, kimsenin bozmaya cesaret edemeyeceği bir bağla korunacaktır."

"Peki bu nasıl bir bağ?" Garren soruyor.

"Sevgi bağı, aile bağı. Belki kral hafif bir elf gelini seçecek, belki de kendi türünün yanında kalacak. Belki de hiç

kimseyi seçmiyor. Ama efendileri orada olacak. Onun vatandaşları. Ve bu gece birisiyle tanışıp aşık olacaklar.

Bu akşamın doğası gibi. Halkımız kılık değiştirip içki içecek, gülecek, dans edecek ve bizim o kadar da farklı

olmadığımızı görecek. Tıpkı savaş öncesi olduğu gibi."

Kaşımı kaldırıyorum ama babam devam ediyor.

"Kral ve danışmanları bu akşamdan ne kazanılacağını biliyorlar. Ve bu, kraliyet evliliğini düzenlemenin

basitliğinin ötesine geçiyor. Bu bir sınav ve aynı zamanda zamanı geldiğinde bu gece burada olanların

Myrkorvin'i tıpkı bizim gibi varlıklarla dolu bir yer olarak göreceklerinin güvencesidir. Orklar yeniden ayaklanırsa

bunlar katledilecek."

"Aynı şekilde bu geceyi de lehimize kullanmalıyız. Halkımızın Tanrıların Krallığına özgür geçişini sağlamak.

Özgür büyüünün onları bir kez daha güçlendirmesini sağlamak."

Garren tekrar ağzını açıyor ama Sybil elini onun koluna koyuyor. Şu anda annemin babamla yaptığı jestin

benzerliği. Birbirlerine bakıyorlar, sessiz bir şekilde iletişim kuruyorlar ve bu bana az önce annemin haklı

olduğunu fark etmemi sağlıyor. O ve babam, Garren ve Sybil'in olduğu gibi eşler. Orada bir aşinalık var.

Midem kasılıyor.

Birine ait olmak ne kadar rahatlatıcı olsa gerek. Başka biriyle böyle bir ilişkim olacak mı? Sadece onlara bakıp

benim onlara ait olduğum kadar onların da bana ait olduğunu bilmek mi?

Kardeşim Garren ne kadar duygusuz ve kararsız olursa olsun sabırlı olduğu tek kişi Sybil'dir. şimdi bile onun

yuvarlak yüzüne bakarken duruğu gevşiıyor. Eğilip açık ağzına yumuşak bir öpücük kondurduğunda, ona olan

sevgisinin doğru olduğu açık.

Zaten burnumu kırıştırıyorum. Sonuçta o hâlâ benim pislik kardeşim.

Briar, Kim bilir, diyor. Belli ki sessizlik onun için çok uzun sürdü. "Belki de arabamızda Myrkorvin'in bir sonraki

kraliçesi vardır. Gelin en sonunda halkımızı birleştirmeye gelin."

Babam ona dik dik baktı ve Garren bile sinirlendi.

Araba yeniden sessizliğe bürünüyor ve ben de dikkatimi yeniden pencereden dışarı çeviriyorum.

Anlayabildiğim tek şey siyah gökyüzü ve tepemdeki kuşların kanat fısıltıları. Arabanın yan tarafındaki fenerler

geceyi turuncu bir ışıkla etrafımıza yansıtıyordu.

Her geçen dakika daha da artan bir uğultu sesi var. Ben nereden geldiğini anlayamadan araba aniden duruyor.

Keskin bir ıslık sesi duyuluyor ve tekrar harekete geçiyoruz. Kükreme artık daha yüksek ve ne olduğunu

anlıyorum.

Dalgalar. Ahşap kirişlere çarptı.

Arabanın sallanıp onunla senkronize hareket etmesiyle tekerleklerin ritmik tıkırtıları başlıyor. Köprü. Gerçekten

köprünün üzerinden geçiyoruz. Atlar sanki burada hoş karşılanmamızın sınırlı olduğunu biliyormuşçasına

telaşla hareket ediyor.

Hava değişiyor. Sadece okyanusun tuzundan değil, daha da kalınlaşıyor. Tanca. Metalik. Büyünün tadı

güçlüdür. Tenimin altında uğultu yaptığını hissediyorum.

Babam inanamayarak, "Bedava büyüye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu unuttum" diyor. Daha önce hiç

böyle bir şey hissetmemiştim. Daha önce kokusunu aldığım gücün şimdi vücuduma aktığını ve parmak uçlarımda dans ettiğini hissediyorum.

"Oraya varmamıza ne kadar kaldı?" diye soruyorum.

"Yeterince uzun değil." Garren, Sybil'i pencerenin dışında gördüklerimizden çok etkilenmiş gibi görünse de kendisine yaklaştırdı.

Sanki bir saat geçmiş gibi gelse de, takırtılar kesildiğinde ve arabamız yeniden sağlam zemine bastığında yalnızca birkaç dakika geçtiğini biliyorum. Başım artık tamamen pencerenin dışında, okyanus meltemi saçlarımdan kıvrımlarından uçup gidiyor. Çevremden yeterince yararlanamıyorum.

Myrkorvin. Myrkorvin topraklarındayım.

Lysan'ın görünümü var ama hissi farklı. Burada tehlike var. Gecenin karanlığında bile sanki milyonlarca farklı göz tarafından izleniyormuşum gibi hissediyorum. Duygu o kadar fazla ki kabine geri çekildim, yanaklarım gece havasından soğumuştı. Briar bile kendi penceresini açmış ve düşünceli bir şekilde dışarıya bakıyor.

"Alın şunu, çocuklarım. Ve unutma, bu Lysan değil. Burada tereddüt etmeyecek şeyler var..."

"Majesteleri!" Korumalarımızdan biri arabanın ön tarafından sesleniyor. "Karaateş Kalesi'ne yaklaşıyoruz."

Beklenti nefesimi kısaltıyor. Milyonlarca duygu damarlarımda akıyor. Myrkorvin. Kara elfler. Yüz Yüzün Gecesi.

Burada tereddüt etmeyecek şeyler...

"Ne yapmaktan çekinme baba?"

Muhteşem maske tekrar yerine yerleştirildi. Babam artık bu arabada değil, Lysan Kralı Orvian'da. Kraliçe Mirella onun yanında, metanetli ve güçlü. Ondaki tek duygu belirtisi bana baktığında gözlerinin

yumuşamasıydı.

"Buradaki şeyler seni öldürmekten çekinmeyecek." Yüzü ileri dönük olarak geriye döner. "Kara elflerin kendileri

bu listenin başında yer alıyor. Uyanık olmak."

Pencerenin dışında bir savaş narası yükseliyor. Yol boyunca siyah zırhlı bir lejyon asker görevlendirildi ve

bunlar bize bu olayı haber veren haberciyle aynı devasa yapıdaydı. İlerledikçe görebiliyorum. Mürekkep siyahı

üst kısımlar ve tuğlalar bir şekilde gece gökyüzünden daha koyu.

Karaateş Kalesi.

Karnımdaki o yalnızlık hissi dehşete dönüştü. Arabamız durma noktasına geliyor. Kraliyet alayı da sessizliğe

gömüldü. Kendi arabalarındakiler nasıl ilerleyecekleri konusunda bizden bir ipucu bekliyorlar.

Arabamızın kapısı açılıyor. Önce babam çıkıyor, ardından da annem. Sonra Garren ve Sybil. Sırada Briar var ve

bana elini uzatıyor. Tereddüt ediyorum. İstedğim bu değil miydi? Macera? Bilinmeyi görmek için mi?

Bacaklarım neden hareket etmeyi reddediyor?

"Hadi ama Elvie. Sen orada ne kadar uzun kalırsan, güneş doğmadan önce yirmi yedi elfle yatmak için o kadar

az zamanım olacak."

Gülmekten boğuluyorum ve elimi Briar'ın eline koyuyorum. Hafif bir titreme var ve titreyenin ellerim olmadığını

biliyorum.

Ona gülümsüyorum ve fısıldıyorum: "Biliyor musun, Skeven, becerdiğin elflerin yarısı kara elf olursa bahsimi

ikiye katlayacağını söyledi." Briar gülüyor ve ebeveynlerimiz kaleye götürülürken Garren ile Sybil'in arkasında

yerimizi alıyoruz. Çok geçmeden grubumuzdakiler arabalarından inerken bize katılırken gürültüler duyuluyor.

"Peki sevgili kardeşim, güneş doğduğunda iyi ve gerçek anlamda tatmin olacağımı ve senin de on altın mark daha zengin olacağını umuyorum."

Babamız bize dönüyor ve biz susuyoruz. Kalenin kapısından baştan aşağı siyahlar giymiş, uzun kırmızı bir

pelerinli bir muhafız yaklaşıyor ve babamın önünde eğiliyor. Kale kapısının ahşabı koyu renklidir ve uzun siyah

çelik çubuklarla bir arada tutulur. Havada ateş kokusu var.

"Kral Orvian ve Lysan'ın Işık Elfleri. Kral Arkain sizi Karaateş Kalesi'ne davet ediyor ve Yüz Yüzlü Gece'ye

katılmaya davet ediyor." Muhafız açıklıktan geçip kaleye girmemizi işaret etti.

Babam başını salladı ve yürümeye başladık, terliklerim çimenlerin üzerinde süzülüyordu. Sanki yüzüyormuşum

gibi hissediyorum. Ve bir nedenden dolayı ayaklarım kapının kemerinden geçerken, buradan bir daha asla

ayrılmayacağıma dair bir batma hissine kapılıyorum.

Altıncı Bölüm

Arkain

Havada kavrulmuş etin ve taze dökülmüş şarabın yoğun kokusu var.

Ailemin ölümünden beri Karaateş Kalesi'nin koridorları bu kadar gürültülü olmamıştı. Sesler ve kokular sanki

yıllar önceymiş gibi hissetmeme yetiyor. Katıldığım son partinin son parti olacağına yemin etmiştim.

O olmasaydı asla olduğum kişi olacak kadar güçlü olamayabilirdim.

Tüneğimden taht odasının üzerindeki atrium boyunca aşağıya baktığımda midemde eski bir ağrı oluşuyor.

Burada saklandım, aşağıda olup bitenleri gözlemleyebiliyorum. Ve kim zaten burada?

Çocukken ailem lordlarımızı ve leydilerimizi saraya davet ederken ben de burada saklanırdım. Eğlenmeye

ihtiyaç duyan ve sıra dışı eğilimlerimizi tatmak isteyen kraliyet ziyaretçilerimiz olduğunda. O zamanlar

kıyafetlerimin üzerimde ne kadar bol olduğunu hatırlıyorum, şimdi beni saran dar deri gibi değil. Son katıldığım

balodan bu yana pek çok şey değişti.

Hepsi onun sayesinde.

Aşağıya baktığımda beni bu yola sokan şeyi görebiliyorum. Vysha. Lord Vyshen'in kızı. Duygularımı duygusuz

bir şekilde görmezden gelmesi hâlâ kulağımda çınlıyor.

Onun soğuk reddedilme sözlerini duyabiliyorum. Onun çınlayan kahkahası ve etrafındakilerin korusu, kalbimde

gerçek olduğunu hissettiğim şeyle alay etmek için bana katıldı. Vysha zalim olduğu kadar da güzeldir. Bir an

bile onun benim eşim olabileceğini düşünmüş olmak...

Yüzyıllar önce olduğu gibi bu gece de aynı görünüyor. Parlak siyah saçları, yüzlerce yanan yakutla süslenmiş

dar siyah elbisesi. Balo salonunu tararken gözlerinin yandığı ateşle parlıyorlar. Sanırım o gecedен sonra

değişen tek kişi ben değilim.

Ve şimdi onu kraliçem yapmaktansa aletimi bir jilet kuyruğunun bataklığına sokmayı tercih ederim.

Sol tarafımdaki döşeme tahtaları gıcırıyor. Bu eski atriyum daha iyi günler görmüştü ancak rahatsızlığa neden

olan şiddetli bir rüzgar değil.

"Sana bana gizlice yaklaşmaya çalışman konusunda ne söylemiştim, Aiko?"

Taş duvar boyunca gizlenmiş bir kahkaha fısıltısı sivri kulaklarımı gıcıkıyor.

"Beni gerçekten öldüreceğinizi düşünseydim Majesteleri, burada olduğumu bile bilmiyordunuz."

Bundan hiç şüphem yok. Aiko, Myrkorvin'deki en ölümcül suikastçılardan biridir. Eğer onu işimden çıkarırsam

belki de tüm diyar. Şans eseri bir gün onu Moonbourne'un eteklerindeki ıssız bir kasabada bulmamı sağladı. O

bir buçukluk bebekten başka bir şey değildi, onu neredeyse bir insan sanıyordum.

Ama hiçbir insan eyer çantalarım gizlice girip altınlarımı çalacak kadar ilkel bir zarafete sahip olamazdı.

Kasaba onun öldürölmesini istemişti; Görünüşe göre onun tek kurbanı ben değildim. İster yarı kara elf

statüsünden dolayı ister krallarını soymuş olmasından dolayı olsun, bir çocuğun kanını dökmek için bu kadar

şevk görmemiştim.

Bu yüzden ona bir seçenek sunmuştum. Onun cezasını infaz etmelerine izin verebilirdim ya da o hâlâ gizlice

girebilir, çalabilir ve gizlice takip edebilirdi ama bu sefer benim için. Aiko son on yıldır hizmetimde. Her ne

kadar beni bir daha asla soymasa da, hizmetleri karşılığında yanında bulundurduğum altınlar onun sadakatini

ve sağduyusunu garanti ediyor.

"Seni öldürmek beni oldukça dezavantajlı duruma düşürür. Bu akşam için her şey hazır mı?"

Aiko duvarı iter. Atriyumdaki apliklerden gelen parıltı ve yukarıdaki ay, sonunda onu bir anlığına görebilmeme

yetecek kadar ışık sağlıyor. Koyu renk pelerininin kapüşonu aşağıya inmiş, köşeli yüzünden geriye çekilmiş

mürekkep rengi siyah saçları ortaya çıkıyor. Herhangi bir kara elf soyuna sahip olduğunun tek göstergesi

kulaklarının hafifçe eğilmesidir.

Anne ve babasından biri Brokenbone Dağları'nın ötesindeki doğu topraklarından gelmiş olmalı. Cildinin eşit

altın rengi soluk ayın altında parlıyor. Koyu gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan beni değerlendiriyor.

"Her şey hazırlandı. Korumalar planlardan haberdar edildi. Bütün bu balo devam ederken ne bekleyecekleri

konusunda bilgilendirildiler."

Buna gülüyorum.

"Peki neden balo için giyinmedin Aiko? Sana doğrudan emrim güneydeki dostlarımıza göz kulak olmandı."

"Bana hakaret etmeyin lordum. Beni gizlemek için bir maskeye ihtiyacım yok; eğer görülmek istemezsem, o

zaman görülmeyeceğim. Güneydeki dostlarımıza kadar." Korkuluktan aşağıya, içeri süzülen parti misafirlerine

bakıyor. "Lysan Kralı ve Kraliçesi ile üç çocukları partiye geldiler."

Korkuluğu kavıyorum, eski tahta parmaklarımın altında gıcırıyor. Bu gece amaca ulaşmak için bir araçtır,

başka bir şey değil. Yüzyıllardır iyileştirmeye çalıştığım bu yaraları, ancak Kral ve Kraliçe'den bahsetmek bile

sanki o savaş alanına geri dönmüşüm gibi geliyor. Kılıçlar çınlıyor, annemin feryatları, babamın kanı zırhıma

damlıyor...

Altın bir şövalye beyaz bir aygırın tepesine tünemişti, sadece dönüp kaçmak için.

Aiko bana doğru kayarak tavrımdaki ani değişiklik karşısında kaşını kaldırdı.

"Tarihi atriyumumuzun tahribine yol açacak olan bu ani öfkeyi daha fazla kışkırtma riskine rağmen, içeri giren

misafirlere tepeden bakmamanız konusunda sizi uyarmalıyım... üç... iki... bir."

Kendimi tutamıyorum ve karşımdaki saray odasına bakıyorum. Işık elfleri geldi.

Uçuşan altın rengi elbiseler,

gümüş rengi saçlar ve yukarıdaki ay kadar solgun bir ten. Odanın içinde dağılıyorlar, yüzlerinde heves ve

hastalıklı merak yazılı. Kaleye bakarken altın gözleri iri iri açılır. Özgür büyüyle yaşamının nasıl bir şey

olduğunu bir kez daha hissettiler.

Ve işte orada. Korkak Altın Şövalye.

Tuttuğum korkuluk ikiye bölünüyor, avuçlarım kıymıklarla kesiliyor, kanımın metalik kokusu havayı sarıyor.

Aşağıdaki birkaç elf başlarını kaldırıyor ama biz burada saklanıyoruz. Aiko yumuşak bir küfür savuruyor ve

gölgelere geri dönüyor.

Kral ve Kraliçe inişlerine devam ediyor. Işık elflerinin alışılmış zarafetiyle süzülüyorlar. Korkak Garren onları

yakından takip ediyor. Güzel bir prens. Önünde anne ve babasının bir aynası var ve koluna aynı renkte altın

sarısı bir elbise giymiş zarif, hafif bir elf var. Yakınlık, onu kendi tarafına doğru kıvrıma şekli, gözlerinin odada

dolaşıp her şeyi onun için oluşturabileceği herhangi bir tehdide karşı değerlendirmesi.

Görünüşe göre bana bir krallık ve boş bir kale miras kalmışken, Garren kendine bir eş bulmuş.

Dişlerim gıcırdadı ve ben de tüm bunları bırakıp aşağı atlamak üzereyim. Ellerimi kullanıp prensin boynunu

kırmak için. Annemin babamın cenazesine yaptığı gibi eşinin de onun cesedi için feryat etmesine izin vermek.

Her gece rüyamda gördüğüm gibi, ışık elflerinden intikam almak.

Bunu yaptığımı, kaslarımın gerildiğini, kasıldığını, beni harekete geçirmeye hazır olduğunu hissedebiliyorum.

Ama daha hareket edemedi bir şey beni durduruyor. Hayır bir şey değil, birisi.

Şu ana kadar gördüğüm en güzel yaratık. Korku midemi bulandırırken onun yalnızca tek bir kişi olabileceğini

biliyorum. Yüzünde narin bir yumuşaklık olsa da tıpkı yeni ölen annesine benziyor. Gümüş gözlerini aydınlatan

bir merak var. Lysan'ın kraliyet ailesine özgü soğuk kehribar rengi değil.

İncecik elbisesine sarılı, beyaz saçlarının dalgalı buklelerinin arasına sıkıştırdığı ışıltılı tacı Prenses Elveena

beni hareketsiz kıldı. Kardeşinin arkasından onu takip etmekten başka bir şey yapamayacak durumdayım. O

gözler sarayımın manzaralarını seyrediyor.

Kendimi onun bu konu hakkında ne düşündüğünü bilmek isterken ve bazılarının bakıma muhtaç hale

gelmesine izin verdiğim için kendime küfrederken buluyorum. Korkmuş görünmüyor. Bu geceki planımı

hatırladığımda bunun en azından küçük bir mucize olduğunu düşündüm.

Ondan o kadar mest olmuşum ki, kol kola yürüdüğü erkeği zar zor fark ediyordum. Garren'ı gördükten sonra

ilk kez bastırdığı öfkesi artık tüm gücüyle geri dönmüştü. Kim o? Ona neden dokunuyor? Çiftleşti mi?

Bu düşünce beni neredeyse yeniden korkuluktan atlayacak duruma getirdi. Ta ki söz konusu erkeği görene

kadar. Ve aile benzerliği oldukça açık. Bu kanımın tekrar soğumasını sağlıyor.

Bana neler oluyor? Böyle davranmama ne sebep oldu?

Belki de düşündüğümde daha hayvanım. Bir sonraki savaş için eğitimden başka bir şey yapmayarak geçen

bu yalnız yıllar, belki de nezaketimin son izlerini de elimden aldı.

Prenses Elveena, bu geceki olaylar için gerekli olan siyah maskeyi ince parmaklarından sallayarak odada yürümeye devam ederken içimdeki canavar daha da belirginleşiyor. Elbisesi hafif kıvrımlarını o kadar mükemmel bir şekilde sarıyor ki, kumaş o kadar ince ki göğsünün kıvrımlarını zar zor seçebiliyorum. Atriumun altından geçip ilerlemeye devam ederken, elbisenin çarşafı hafifçe aralanarak uyluğunun pürüzsüz, soluk genişliğini ortaya çıkarıyor.

Az önce kafamın içinde güröldeyen kan şimdi güneye doğru aktı. Sikimin en son ne zaman biri için bu kadar zor olduğunu hatırlamıyorum. Bir savaştan sonra, kana susamışlığın yüksek olduğu zamanlarda bile durum asla böyle değildi. Beni hiçbir zaman elf derisi giyen bir canavara dönüştürmedi. Ama onun bana yaptığı buydu. Sadece dudaklarının yumuşak pembe renginin elbisesinin altında sakladığı narin göğüs uçlarıyla eşleşip eşleşmediğini bilmek istiyordu. Eğer kalçaları ben aralarına sokulduğumda göründükleri kadar yumuşak hissedecekse.

Suçluluk duygusu bu düşünceleri bozar.

Sonuçta o bir hafif elf. Bir kraliyet. Bir prenses. Eminim ki benim türümü daha aşağı seviyede, canavar olarak görmesi öğretilmiştir. Beni görünce çılgın atacak, sakın bir gülümsemeyle beni yatağına kabul etmeyecek.

Özellikle bu gece gelecek olanla ilgili.

Prenses Elveena'ya yapmak zorunda kalacağım onca şey arasında kendimi ona zorlamak bunlardan biri olmayacak. Onun herhangi bir sıkıntı içinde olduğu düşüncesi midemde komik bir şeyler yapıyor. Daha yakından incelemeyeceğim bir şey.

Bu her ne olursa olsun dikkatimi dağıtmasına izin veremem. Bu geceki plan hiçbir aksaklık yaşamadan

uygulanmalı, yoksa ülkem çökmeye mahkum olacak.

Tırabzandan uzaklaşıp taş merdivenlerden aşağı iniyorum. Gece bitmeden Elveena'ya çok daha yakın

olacağım ve bu duyguların beni yönetmesine izin veremem. Akıllı olmalıyım, bu durumdan kurtulmak için

mücadele edemem.

"Maskelerle ilgili her şey yolunda mı?"

Aiko sessizce taş merdivenlerde arkama düştü. Botlarımın derisi duvarda yankılanırken, Aiko'nun benimle

olduğunu anlayan tek ses nefes alışığıydı.

"Onlar tam da senin söylediğin gibiler. Hileler ve hepsi. Yakında başlayacaklar, işte burada." Aiko, Yüz Yüzlü

Gece'ye katılmak için konukların takacağı siyah maskelerden birini bana uzatıyor ama ben ona el sallıyorum.

"Buna ihtiyacım olmayacak," diyorum, boynumu kırıp omurgamdan aşağıya doğru yayılan huzursuzluğu

bastırarak. Sadece kısa bir süreliğine, diye hatırlattım kendime. Geçici bir rahatsızlık, başka bir şey değil.

Merdiven boşluğundan çıkarken duraklıyorum. Aiko gölgelerin arasında kalıyor ve ben sırtıyım. Yüzü gizli

olmasına rağmen, benim kabadayılık girişimim karşısında gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

"Bu gece planladığım şey için lanetli maskeden biraz daha güçlü bir şey kullanacağım."

Yedinci Bölüm

Elvie

Blackfire kalesi, onu çevreleyen orman kadar uğursuzdur.

Ayaklarım eşiği aşıp büyük salona girer girmez değişimi hissedebiliyordum. Sadece etrafımdaki havada değil,

kendi içimde de. Diğer soylu elfler bana ve aileme yakın duruyor. Hala sürüden çok uzaklaşmaya cesaret

edemiyorum.

Ama onların da bunu hissettiğini biliyorum.

Havadaki büyünün gücüyle eziliyorum. Metalik kokusu tüm duyularıma saldırıyor. Vücudum sanki en tatlı

şarabımızdan bir fıçı dolusu içmiş gibi hissediyorum. Bu güç sarhoş edicidir ve her şeyi tüketir.

Lysan'da tipik bir elften daha güçlü değilim. Babam çok şey kullanıyor ama bunca yıldan sonra serbest

büyüden ayrılmak onu zayıflattı. Şimdi ona baktığımda sanki iki katına çıkmış gibi görünüyor.

Büyüsünün sıcaklığı, güneşin sıcak ışınları gibi ondan yayılıyor. Gümüş saçları güçle parlıyordu. Gözleri sanki

içten aydınlatılmış gibi parlıyor. Babam hiçbir zaman zayıf bir adam değildi ama annemin yanında durmak

sadece benim hayal gücüm mü yoksa göğsü daha mı sağlam? Annemin kafası her zaman çenesinin alt

kısmına zar zor dokunuyor mu?

Garren ve Briar bile gözlerimin önünde parlıyor ve güçleniyor gibi görünüyor. Ellerime baktığımda ben de öyle

olduğumu varsaymak zorundayım, solgun cildim parmaklarımdan sarkan uğursuz siyah maskeyle tam bir

tezat oluşturuyor.

Bunu temin etmek çok garipti. Bana bu maskeyi veren hizmetçinin yüzünde hâlâ çözemediğim tuhaf bir ifade

vardı. Kendimi bu düşüncelerden kurtarıp yanımda Garren'a ayak uydurdum.

Gözleri odayı tarıyor, etrafımızdaki figürleri inceliyor. Çok gri ten ve kırmızı gözler. Haftalarca onları

inceledikten sonra bile hiçbir şey beni onları karşımda görmeye hazırlayamazdı. Bir zamanlar aynı türden

olduğumuzu söylemek zor. Dış görünüşleri farklılığı ön plana çıkarmıyor olsa da, onları çevreleyen hayvani bir

aura vardır.

Sayısız çift kırmızı göz, altın kaplamalı şarap kadehlerinin arkasından bizi değerlendiriyor. Yanlarından geçip

taht odasının ortasına ulaştığımızda uzun dişler vahşi gülümsemelerle parlıyor. Korkusuzluğum karşısında şok

oldum. Kara elfleri bu gece yaratıklarına dönüştürdüğümüz benim açımdan çok açık ki, onlar açıkça öyle

değiller.

Farklı olmak her zaman canavarca anlamına gelmez. Ancak belki de Lord Sunwyne'in kızlarından birinin bir

kara elf muhafızına sürtünürken neredeyse baygınlık geçirmesini izlerken bu şekilde düşünen tek kişi benim.

Hepimiz eleştirel düşünür olamayız.

"Yani," diye fısıldıyor Briar yanıma, "yirmi yedi mi? Şimdi eğer yarısından fazlası kara elfse, Skeven bahsinizi

ikiye katlayacak mı?"

Bir kahkaha dökülüyor dudaklarımdan. "Bunu yapacağını düşünürdün. Her zamanki cazibenizin onların ilgisini

çekmeyeceğinden mi endişeleniyorsunuz?"

"Sevgili kardeşim, kendine olan güvensizliğinle beni nasıl da yaraladın. İnanın bana, eğer Kral Arkain bir kraliçe

olsaydı, iki ÷lkemizi keyif dolu bir gecenin ardından yeniden bir araya getirirdim.

Duygularımı dile getirdiğimde

hiçbir kadın -insan, elf ya da başka bir şey- bana karşı koyamaz." Bana karşı gülümsemesi, duvardaki

apliklerden mum ışığında parıldayan dişlerden ibaretti.

"Ve çok da mütevazisin kardeşim. Sen gerçekten de krallığımızın her yerindeki kadınlara bir armağansın."

"Kafam onların arasındayken bana bunu söylüyorlar..."

"Sessiz olun, siz ikiniz!" Garren'ın sarı kafası hızla dönüp gözlerinden tehlikeleri bize fırlatıyor. Briar eliyle

kahkahasını yumuşatmaya çalışıyor ama işe yaramıyor. Artık hareket etmeyi bıraktık. Bir kürsünün karşısında

sıralanıyoruz ve ortasında uğursuz siyah bir taht beliriyor. Kalenin yapıldığı siyah taştan yapılmış gibi

görünüyor.

Etrafa bakınca hem aydınlık elfler hem de kara elfler birbirlerine ihtiyatla bakıyorlar. İki kişi aynı odada

kalmayalı uzun zaman olmuştu. Odaya yayılan bir huzursuzluk var. Belki de her çıkışta tepeden tırnağına silahlı

muhafızlar duruyor. Hepimiz içeri süzöldükten sonra büyük meşe kapılar kesin bir şekilde kapanıyor.

Ama önce bir figür gizlice içeri giriyor.

Cilalı taş zeminde sessizce hareket ederken genç bir erkek figürünü seçebiliyorum. Belki benden uzun değildi,

zayıftı ve yüzüne göre fazla büyük, parlak kırmızı gözleri vardı. Kıyafetleri güzel ama sıska yapısına göre çok

büyük. Siyah saçları boynuna ve hafifçe yüzüne düşüyor. Şık giyimli herkese kıyasla çok yersiz görünüyor.

Ama benden başka kimse onun gelişini fark etmemiş gibi görünüyor.

Briar'a bu yavruyu yalnızca açık havada karşılanan biri olarak görüp görmediğini sormak için başımı

eviriyorum. Gözlerimi kısıyorum ve Briar'ın Lord Alderred'in kızlarından biriyle sohbet ettiğini görüyorum. Koyu saçlarının ve göz kırpışlarının üzerinden bana bakıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Geriye dönüp baktığımda, figürü gözden kaçırıyorum.

Aslında beraber geldiğim herkesi gözden kaybetmişim gibi görünüyor. Annem ve babam artık yanımda değil, Garren ve Sybil de. Büyünün kokusu yoğunlaşmaya başladı, başım hafiflerken bedenim hareket edemeyecek kadar ağırlaşıyordu.

Annemle babamı aramak yerine ayaklarım altımdaki fayansa yapışmış gibi hissediyordum. Duvardaki mumlar daha parlak yanıyor. Yere arpan ağır izmelerin sesi, kürsünün yanındaki kapı açılınca kadar yoğunlaştı. Bir dizi heybetli karanlık figür odaya giriyor ve kürsünün önünde sıraya giriyor. Biri dışında her biri kendi kara pelerinleri tarafından tamamen gizlenmiş durumda.

Beyaz saçlı bir kara elf ndeki yerini alıyor. O daha yaşlı, gözlerinde ve alnında derin yaş çizgileri var. Yüzünün yan tarafında belirgin bir yara izi uzanıyor. Siyah zırhı, rütbesinin önemli olduğunu gösteren altın işaretlerle süslenmiştir. Kırmızı pelerini omuzlarında tutuluyor ve uyumlu altın ipliklerle detaylandırılıyor.

Eğer hafızam derslerime yansımıyorsa, bu Kral'ın Danışmanı Wylan olmalı. "İyi akşamlar, hem karanlık hem de aydınlık elfler." Derin sesi koridorda yankılanıyor. Sahnedeki kırmızı, altın ve gümüş gözler ona doğru dönerken tüm gevezelikler sona erdi. "Bizler uzun zamandır devam eden Yüz Yüzlü Gece geleneğimizi kutlamaya ve buna katılmaya geldiğimizde, Myrkorvin ve Kara Elflerin Hükümdarı Kral Arkain olarak sizi Karaateş Kalesi'nde ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz. İlk Tanrılar bu gece yüzümüze

gölsün ve bu akşam oluşturulacak birliktelikleri kutsasın.”

Önümde bir çift kara elf birbirlerine fısıldıyor. Koyu renk elbiseleri saçlarının mürekkep rengiyle uyum sağlıyor.

Onları daha iyi duyabilmek için boynumu öne doğru uzattım.

“Sizce kral hangisi?” soldaki fısıldıyor.

"Geçen yazdan ikinci olarak, onu geçen yaz turnuvada performans sergilerken gördüm ve onun yapısını nerede

olsa tanırdım."

Gözlerimi yeniden sahneye kaydırıyorum. Bu rakamları nasıl birbirinden ayırabiliyorlar, hiçbir fikrim yok. Eğer

bu gece bir kara elf tarafından seçilsem belki de onları birbirinden ayırmayı öğrenmek iyi bir fikir olabilir.

Bu fikir beni sarsıyor. Ben burada kalmıyorum. Gece bittiğinde eve döneceğim. Peki bu düşünce neden beni

üzüyor?

Wylan şöyle devam ediyor: "Gecenin kuralları basit." "Eğer kralımız tarafından seçilirsən, sana lütufta

bulunacaktır. Bu noktada kalmak istediğinizi belirtmeniz gerekecektir. Gecede elde edilen gelin, zorlanan biri

olamaz. Bu gece her iki tarafın da kabul etmesi gereken bir pazarlıktır. Anlaşıldı mı?"

Bir anlaşma korosu duyuluyor ve Wylan konuşmasına devam ediyor.

"Geri kalanlarınız için bu Gece sadece Kral Arkain'in bir gelin bulması için değil. Daha ziyade insanlarımızın

birbirleriyle yeniden tanışması için bir şans. Kardeşlerimiz, bu akşamı bir kraliçe olarak bitirmeyi umarken, yeni

bir arkadaşlıkla, sevgiliyle veya şanslı bir kaçınız için, hatta belki eşiniz bu odada olacak şekilde

sonlandırabilirsiniz. Özgür büyü seni onlara yönlendirsın."

Wylan başını salladı ve sahnedeki figürler arkalarında kenetlenmiş ellerini öne çıkardılar. Elleri bizimkilerle

aynı siyah maskeler var. Ani bir beyaz ışık patlaması onları yüzlerine doğru kaydırıyor. Kalabalıktan birkaçı, biz

bu olayın gerçekleşmesini izlerken soluk soluğa kaldı.

Yükselen rakamlar dönüştürülüyor. Hala elfler ama artık kara elfler değiller. En sondaki, grubun en büyüğü

olan, kendisinden bir adım daha kısa olan zayıf bir figüre dönüştü. Mum ışığında parıldayan kahverengi teni ve

koyu renkli, kıvrımlı saçlarından oluşan yakın kesilmiş bir sakalı var. Koyu renk saçlarının geri kalanı yüzünün

arkasında örülmüş, güçlü çenesi ve kehribar rengi gözleri ortaya çıkıyor.

Geri kalanlar da sırayla bu dönüşümü takip ediyor.

“Bu maskeler etrafınızdakilere karşı görünüşünüzü değiştirecek. İşaret verdiğimde lütfen maskenizi takın ve

serbest büyüünün size rehberlik etmesine izin verin. Şafak sökmeye başladığında herkes bu taht odasına

dönecek. Hepimiz içeri döndüğümüzde maskelerinizi çıkarmanıza izin verilecek. Eğer kral bir gelin seçmişse

bu gecedan itibaren burada kalacak.”

Ter omurgamdan aşağı süzölüyor. Babamın seçilme şansımın zayıf olduğunu söylediğini biliyorum. Sadece

kendime kal, her şey yoluna girecek. Ayrıca, kaynaşmaktansa keşfetmeyi tercih ederim. Kraliyet

öğretmenlerinin ya da kardeşimin dikkatli gözleri olmadan özgürce hareket etme şansı, uzun zamandır

özlemine duyduğum bir şeye benziyor. Sonsuzluğun geri kalanı boyunca Lysan'da yaşamak üzere geri

gönderilmeden önce burayı sonuna kadar keşfetme şansı.

“Kale hepinize açık olacak. Ancak keşfetmeye dikkat edin. Kral bu duvarların içinde güvenliğinizi garanti ediyor

ama onları terk ederseniz” -Wylan duraklıyor- “çevredeki ormanları evlerine çağıran canavarlar kabustan başka

bir şey değil. Şimdi lütfen maskelerinizi takın ve gece başlasın.”

Tereddüt ediyorum ve siyah maskeye bakıyorum. Bunu taktığımda geri dönüş yok. Kendime yeniden düşünme

şansı vermeden maskeyi burnuma geçiriyorum ve bir çığlık yükselirken karanlığa gömülüyorum.

Metal kokusu burnumu yakıyor ve dişlerimi kaplıyor. Büyünün tenimi parçalama hissine karşı dişlerimi

gıcırdatıyorum. Görüşüm geri dönene kadar rahatsızlık kısa sürüyor. Taht odasının dışındayım. Aşağıya

bakıyorum ve pembe elbisemin yerini koyu kahverengi bir elbise alıyor.

Yanlarımı ve göğüslerimi okşadığımda kesinlikle farklı hissediyorum. Göğüs kısmı daha dolgun ve kalçalar

daha yuvarlaktır. Etrafıma baktığımda koridorda yalnız olduğumu gördüm. İlginç. Seslerin ardından koridorda

ilerliyorum.

Duvarda kraliyet portreleri asılı. Yüzyıllardır kara elf kralları ve kraliçeleri, ihtiyacım olanı bulana kadar bana

bakıyor. Gümüş çerçeveli bir ayna. Karşımdaki manzara nefesimi kesiyor. Tüm bu büyüden dolayı biraz başım

dönse de ben de aynısını hissediyorum.

Ama bana bakan bir yabancı. Biri omuz hizasında kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü. Burnumu ve çenemi

bir miktar çil kaplıyor. Kulaklarıma doğru gelen hafif nokta tamamen insan olmadığının tek göstergesi.

Bir grup diğer dişi elf geçerken arkamdan kahkahalar duyuluyor. Onlarla konuşmak için ağzımı açıyorum ama

beni görmezden geliyorlar. Tamamen. Sanki bu duvardaki bir demirbaştan fazlası değilmişim gibi. Durmak

yok, reverans yapmak yok. Bir kahkaha kaçtı ağzımdan.

Sonunda görünmezim.

Ben Lysan Prensesi Elveena değilim. Ben sıradan bir elfim. Koridorun sonunda bir Şey fark ettiğimde içimden

bir kıkırdama daha fırlayacak gibi oldu. Bir kapı hafifçe aralıktı ve soluk ay ıŖıęının izlerini görebiliyordum.

Partiden tamamen uzak durursam kral tarafından seilemem. Ben oraya doğru giderken eski püskü terliklerim

kırmızı haliya takıldı.

KonuŖmaya kilitlenmiŖ birkaç elfin yanından geçiyorum. Sütunlardan birinin arkasında pŖen bir çift koyu

saçlı elf zaten var. Dudaklar boğazda ve eller pantolonun önünde geziniyor. Geçerken hiçbiri beni fark etmiyor

ve kapıya ulaŖana kadar yoluma devam ediyorum.

Süslü Myrkorvin arması koyu renkli ahŖap üzerine oyulmuŖtur. İ geçirerek kapıyı itiyorum ve serin gece

havasıyla karŖılaŖıyorum. Yukarıdaki ay gmŖ renklidir ve bir buket yıldızla çevrilidir. TaŖ basamaklardan

aŖaęı inerken kıkırdayıp dönüyorum, kahverengi elbisemin eteği çimenlerin üzerindeki çiy yüzünden sıırılsıklam

olurken arkamdan srkleniyorum.

Rüzgâr siyah saçlarımdan geçiyor ve her ne kadar kendim olmasam da, hayatım boyunca hiç bu kadar kendim

gibi hissetmemiŖtim. Görünmez. Sıradan. Özgür olma Ŗansı. Sadece olmak. BaŖım dönene ve bir

gülümsemeyle yere dŖene kadar çimlerde dönmeye devam ediyorum. Derin nefesler alırken yukarıdaki

yıldızlar yüzümde parlıyor. Gece açan çiçeklerin kokusu burnumu gıdıklıyor.

Yalnız. Sonunda zgr ve yalnız. İlk önce ne yapacağım...

Yanıma bir dal ıtırırdadı ve oturma pozisyonuna geçtim. Az nceki zayıf figür, elleri kalçalarında, önümde

duruyor.

Ağzını açmadan önce bana bakmaya devam ederken kaŖımı kaldırdım.

“Gerçekten dışarıda olmamalısın.”

Sekizinci Bölüm

Elvie

"Beni duydun mu?" genç kara elf tekrar soruyor. "Burada dışarıda olmaman gerekiyor."

"Buradasın," diye karşı çıkıyorum, ayağa kalkıp ellerimdeki çimleri silkiyorum. Yeni bedenimde ondan biraz

daha kısayım. Ama hâlâ ona o yakut kırmızısı gözlerle bakabilecek kadar uzundu. Kendini kamufle etmek için

maske kullanmadığı için geceye katılmaması gerekiyor.

Kollarını kavuşturarak, "Kurallar benim için geçerli değil" diyor. "Ayrıca yerde böyle yatmaya devam edersen

bütün kaynaşmayı kaçıracaksın. Sonuçta bu saçma gecenin konusu da bu, değil mi?" Bana bu konuda meydan

okumaya cesaret ederek iki kara kaşını kaldırdı.

Ne kadar ilginç.

"Şansımı kaçırsam ne umurunda? Ayrıca eminim annen de seni arıyordur." İçeri dönmek için hiçbir harekette

bulunmuyorum. Karanlık bir bahçeye giden taş patikadan aşağı inmeye başlıyorum. Gece o kadar sakin ki

Wylan sadece ormana girme konusunda uyardı.

Akşam arkadaşım bana sinirlenip gözlerini kıstı.

"İnan bana elf, görüldüğümden çok daha yaşlıyım. Muhtemelen senden bile çok daha büyüğüm." Buna oflayıp

yürüyüşüme devam ediyorum.

"Akılsızca karışma havasında değilim. Yani iki seçeneğiniz var: beni akşam yürüyüşümde bırakmak ya da beni

daha ilginç bir sohbete dahil etmek.

Bir an tereddüt ediyor ve yüz hatlarının üzerinden bir şeyler geçiyor. Ona bir soru sorduğumu anlamış gibi o da

yanıma geldi.

"Madem kardeşlik yapmakla ilgilenmiyorsun o zaman neden Yüz Yüzlü Gece'ye katıldın?"

Neredeyse katılmanın asli görevim olduğunu söyleyerek tereddüt ettim. Ama bu bedende herhangi biri

olabilirim. Prenses Elveena olarak yaşadığım sorunlar, şu anda içinde bulunduğum gemiyi rahatsız etmiyor.

"Beni babam yaptı." Tamamen yalan değil.

Bahçeye giden taş patikadan devam ediyoruz. İleride gri taşlardan yapılmış bir kemer var. Yanları damar gibi

büyüyen mor salkımlarla kaplıdır. Girişten bu kadar uzakta bile orada bulunan taze çiçeklerin kokusunu

şimdiden alabiliyorum. Myrkorvin'de ne tür bitkiler yetişir? Elbette bazı vahşi ve öngörülemeyen şeyler.

Arkadaşım yanımda sessizleşti. Bu kesinlikle işe yaramayacak. Eğer sessizce seyahat edeceksem yalnız

seyahat edeceğim.

"Seni Wylan konuşmasına başlamadan önce gördüm. Bir suikastçı gibi taht odasına gizlice girmek." Ona bir

bakış attım ve o da bana kara kaşını kaldırdı. "İddia ettiğiniz kadar yaşlıysanız neden maske takmadınız?"

Gülüyor ama içinde mizah yok.

"Sanırım doğal yüzüm, bu gece burada gizleniyorsa, kader eşimi caydırmak için yeterli olacaktır."

Bu beni biraz uzaklaştırıyor ve bahçe kemerlerinin altında durup ona doğru dönüyorum. İfademi fark edince

yanımda durdu.

"Kendinden bu şekilde bahsetme." Yol arkadaşımın bir üzüntüsü var. Daha önce belirtmem gereken bir şey.

Omuzları sanki zaten ince olan formunu küçültmeye çalışıyormuş gibi içe doğru kıvrılıyor. Kendisiyle ilgili buna

inanmasına ne sebep oldu? Elbette genç ve zayıf ama yüzünde bir nezaket var. O ürkek bir yavrudan başka bir

şey değilken, benim türümün onu canavar olarak görmesi bana tuhaf geliyor. Gerçekte yüzü oldukça çekici ve

onun bu konuda farklı düşünmesine neden olan kişi kendinden tiksirmeli.

"Oldukça yakışıklısın, isimsiz yoldaşım."

Bahçeye geçerken bana inanamaz bir bakış attı.

"Ayrıca, bana geceleri açan çiçekleri başka kim gösterebilir ki? Bilmeden de olsa. Ve sen ilgimi çektin, bu da

seni şimdiye kadar tanıştığım insanların yarısından daha ilginç kılıyor."

Onu kaşlarını kaldırmış, gece rüzgârı tünüğünü usulca uçururken orada bırakıyorum.

Bahçe muhteşem. Işık elfleri olarak büyümüş koruma ve iyileştirme için kullanılır. Uzmanlık alanım bitkilerdir.

Buradaki sadece hakkında okuduğum çok sayıda bitki beni huşu içinde bırakıyor. Mor yaprakları ve beyaz

merkezleriyle doğu ovalarının gece açan nilüfer çiçeği. Brokenbone Dağları'nın eteklerinden gelen koyu

gökyüzü gülü, eflatun yapraklarıyla.

Burada saatlerce vakit geçirebilirim. Bu bahçenin barındırdığı tüm harikaları görmek bile bu kadar zamanımı

alırdı.

Ölü bir adamın gülünün siyah yaprağını okşuyorum ve parmağımın etrafında kıvrılmasını izliyorum. Gücüm

karıncalanıyor ve biraz yoğunlaşarak onu bitkiye aktarıyorum. Yaprakları tıkanıp iki katına çıkana kadar titreyip

parıldamasını izliyorum.

Arkadaşım arkamdan geldi ve kaşlarını kaldırarak bana ve ölü adamın gülüne bakıyor.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Bu benim gücüm. Şifa, ancak esas olarak bitkilerle. Ben onların enerjisini hissedebiliyorum, onlar da benim

enerjimi hissedebiliyorlar. Peki ya büyün?"

"Öyle bir şey yok, seni temin ederim." Bitkiden uzaklaşıyorum ve o da beni bahçenin derinliklerine kadar takip

ediyor. "Neden partiye geri dönüp tekrar diğerleriyle birlikte olmak istemiyorsun?"

"Aslında gizemli dostum, kraliyet görevleri beni sıkıyor."

Bahçenin derinliklerine doğru yürüyoruz. Orada bir dere var, yavaş akan su, yukarıdaki gece gökyüzü kadar

karanlık.

"Peki ya sen ve kraliyet görevleri? Yoksa bu ilk seferin mi?"

Dereye bakıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Maalesef bu benim ilk seferim değil. Ama onlar hep böyleler."

"Korkunç derecede sıkıcı mı? Hiç kralla tanıştın mı?"

"Kral Arkain mi?"

"Evet söylerim. "Onun oldukça zorlu bir figür olduğunu duydum. En azından onu görmek isterdim ama kraliyet

partisinin aralıksız gevezelikleri bana pek çekici gelmiyor."

"Kral çok özel biri. Myrkorvin'deki pek çok kişi onun bunu sipariş etmesi karşısında şok oldu."

"Bir gelin seçeceğini mi düşünüyorsun?"

Arkadaşım sanki derin düşüncelere dalmış gibi bana yakından bakıyor. Yakut gözlerinde bir şeyler parlıyor.

"Belki, eğer Gece plana göre giderse" diye yanıtlıyor

"Eğer özgür büyü bunu isterse, bunu mu kastediyorsun?"

"Bunun gibi bir şey." Omzunun üzerinden bakıp iç çekiyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ah?"

"Burada bulunarak zaten kuralları çiğniyoruz, en iyi kısmını görmeden gidemezsiniz." Beni bahçenin

derinliklerine doğru yönlendirirken ince eli kolumun üst kısmını kavradı. Ben arkadaşımdan korkmuyorum.

Onun gardımı düşürmeme neden olan dürüst bir niteliği var. İtiraf etmeliyim ki elinin kolumda olması hoş bir

duygu. Beni çiçek ve çit sıralarından aşağı yönlendirirken dokunuşu nazik ama sertti.

Terliklerim aşağıdaki yerlere takılıyor ama arkadaşım birkaç dakika sonra beni durduruyor. Bahçenin arka

tarafında تنها bir açıklığa girdik. Buranın diğerlerinden bu kadar uzak olması şaşılacak bir şey değil. Ortada

şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem söğüt duruyor. Antik kökler çimlerin her yerinde büyümüş. Parlayan

yapraklarla kaplı dallar aşağıya doğru uzanıyor.

Bir şafak söğüdü. Heybetli formuna büründüğümde nefesim kesiliyor. Soylarının tükenmesi gerekiyordu ama

burada bir tanesi oturuyor. Gururluyum ve tepemdeki ay ışığının tadını çıkarıyorum.

"Küçükken annem beni buraya getirirdi." Arkadaşımla yüzleşmek için dönüyorum. "Bu onun en sevdiği kısımdı

ve ölü adamın gülüne bakarken yüzünün aydınlanmasından senin de bunu beğeneceğini biliyordum."

Ben kelimeler için bir kayıp am.

"Bu harika. Teşekkür ederim..." Kendimi durdurup ağzımı kapattım. "Aman Tanrım, adınızı bile bilmiyorum."

Söğüt ağacına yaklaştığımızda arkadaşım kıkırdadı. Parlayan dallar gri tenine hoş bir renk katıyordu. Canavar

mı? Hayır. O tıpkı benim gibi. Tanrıların bize verdiği doğa harikalarını takdir eden iki varlık.

"Bana Ari diyebilirsin."

"Ari," ismini dilimde test ederken gülümsüyorum. "Bana El de."

Gülümsüyor, küt dişleri parlıyor. Gözlerine baktığımda hipnotize olduğumu hissediyorum. Kendisinin bu

kısmını benimle paylaşarak bana gösterdiği nezaketle.

Söğüt ağacının yanında kalıyoruz. Ben parmağımla asılı dalları yukarı aşağı okşarken, Ari dibindeki kır

çiçeklerinden bazılarını seçiyor. Söğüt ağacının her geçişte bana şarkı söylediğini duyabiliyorum. Açıkçası kral

ya da kraliyet bahçıvanı onu ihmal ediyor. Eğer burada kalırsam aynı hataları yapmazdım.

Burada kalıyorum. Yine o düşünce var.

Belki de burada kalmak o kadar da kötü olmaz. Seçilmek ve günlerimi burada, bu bahçede, nazik bir ele ihtiyaç

duyduğu açıkça görülen bitkilerle ilgilenerek geçirmek. Ve eğer kara elfler bize söylenen canavarlardan çok

Ari'ye benziyorsa, Myrkorvin o kadar da kötü olmazdı.

Dokunmayı bıraktım ve arkadaşşıma baktım. Onda daha önce gördüğüm nezaket, onu elinde çiçeklerle

gördüğümde daha da güçlendi. Bu yumuşaklık midemin tuhaf bir şekilde bulanmasına neden oluyor. Daha

önce yalan söylemiyordum, oldukça yakışıklı. Bana söğüdü gösterdikten sonra daha da çok.

Kafasını kaldırıp kaleye doğru bakıyor.

İşte o zaman duyuyorum. Müzik rüzgarla taşınıyordu. Hafif bir ses ama yavaş bir dansın notalarını ancak

seçebiliyorum. Ari çiçeklerini toplamaya geri dönüyor ama bunu ben görmeden yapmıyorum. Yüzündeki bakış.

Yalnızlık. Ve özlem. Ona doğru ilerlememi sağlayan da bu.

Ari, bu gece temas kurduğum, maskenin arkasına saklanmayan tek varlık. Kendinden şüphe etmesine rağmen

büyülü bir maskenin arkasına saklanmaktansa gerçek benliği olmayı tercih ettiğini. Bu ona karşı kalbimi daha

da ısıtıyor.

"Hiç baloda dans ettin mi, Ari?" Soruyorum.

Esmer kafası bana doğru hızla yaklaşıyor, elinden birkaç çiçek düşüyor.

"Hayır, bir kez denedim ama..." Durakladı. "Her şeyin umduğu kadar sorunsuz gitmediğini söyleyelim."

"Ama nasıl dans edileceğini biliyor musun?" Soruyorum. Başını salladı ve yanaklarının derisi hafifçe karardı.

Yüzü kızarıyor. Ne kadar sevimli.

Elimi uzatıyorum ve sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi bakıyor. Geri çekilmesine fırsat vermeden elini

tuttum ve onu kendime doğru çektim. Vücudu benimkine yakın bir yerde duruyor ve elindeki son çiçekler yere

düşüyor.

"O zaman beni bu dansa yönlendirmede sorun yaşamayacaksın?"

"Emin misin?"

"Evet, bunu bana söğüdü gösterdiğin için teşekkür etme şeklim olarak düşün."

Başını salladı ve sanki isteksizce elini belimin üzerine koydu. Parmakları hafifçe kıvrılıyor ve kalbim daha hızlı

atıyor. Elim daha sıkı tuttu ve hareket ettik. Yüzündeki bariz kararsızlığa rağmen dans boyunca bana rehberlik

ederken adımları kesin. Kaleden gelen hafif müzik eşliğinde zamanda kıvrılıp dönüyoruz.

Eteğim çimenlere takılıyor ve kesinlikle arkasında lekeler bırakıyor. Eli belimi daha sıkı kavradı ve vücutlarımız

birbirine daha yakınlaştı. Gözlerinin içine bakınca o korunaklı niteliğini kaybetmişler. Yakutlar üzerimde parlıyor

ve ben de karşılık olarak ona gülümsüyorum.

Görünmez bir rüzgarın sürüklediği söğüt ağacının etrafında dans ediyoruz. Şarkı sona erdiğinde biz de

bitiyoruz, muhteşem ağacın dibinde bir kez daha gülüp derin nefes alıyoruz.

"Bu..." diye başlıyorum.

Ari, "Harika," diyerek lafımı kesti. Derin nefes almasıyla göğsü yukarı aşağı hareket ediyor. "Bunun için teşekkür

ederim. Tamamen."

Buna gülümsüyorum ve göz kırpıyorum.

"Bundan bahsetme." Duruyorum. "Ama henüz işimiz bitmedi."

Kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sadece kraliyet balosunda nasıl düzgün dans edileceğini bildiğinizden emin olmak için yapılan bir testti."

Güldüm. Yukarıdaki gökyüzü pembeye dönüyor. Ari ve ben ne zamandır buradayız?

"Hala baloda dans etmeye

ihtiyacın var."

Yüz hatları kafa karışıklığı içinde çarpık görünüyor ve sonra aklına geliyor.

"Oh hayır. Ciddi olamazsın" diyor.

"Korkarım öyleyim. Son derece ciddi." Elini geri yakalayıp onu söğüt ağacının parıltısından uzaklaştırıp kalenin

uğultusuna doğru sürükledim.

Dokuzuncu Bölüm

Elvie

İçeri girdiğimizde herkes Ari ve bana bakıyor.

Bunun hepimiz gibi gösterişle saklanmadığı için olduğunu düşünmek isterdim ama kalbimde bunun

kurduğumuz çift yüzünden olduğunu biliyorum. Onlara aldırmıyorum ama Ari tereddüt ediyor. Başımı dik

tutarak onu arkamdan çekiştiriyorum. Bu elfler ondan ya da benden daha iyi değil.

Taht odasına döndüğümüz için müziğin sesi artık daha yüksek. Gecenin erken saatlerinde kürsüye çıkan

adamların her biri on ila on iki elf tarafından nişanlanıyor. Umarım içlerinden biri kraldır. Böylece partiden

uzakta geçirdiğim akşam boşa gitmemiş oldu.

Ve Ari sayesinde özel bir teşekkürdü.

Kalabalığın arasından dans pistine doğru ilerledik ve Ari elimi çekiştirdi.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" O fısıldar.

"Neye?"

"Tüm bakışlar mı?"

Kalabalığa dönüp baktım, onlar hâlâ bize bakıyorlardı. Ari'ye dik dik bakmak ve kendime yaklaşmak için

elimden geleni yapıyorum. Kim bunlar yargılayacak? Gerçek formları gizlenmiş olduğundan çok güçlü

olduklarını düşünüyorlar. Saçma.

"Buradaki bu varlıklar senden ya da benden daha iyi değil. Bunu hatırlamaları iyi olur. İnan bana Ari," diyorum

dans pistine geçerken. "Onların asla sahip olamayacağı bir şeye sahipsiniz."

"Bu da ne?" diye sordu, derisi hastalıklı bir soluk griye dönerken.

"Nezaket. Hiçbiri bana söğüdü göstermezdi." Odanın etrafına bakıyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, kendine

sadık kalarak onlardan daha cesur oluyorsun. Gurur duymalısınız, onların bakışları karşısında sinmemelisiniz.”

"Peki benimle görölmekten utanmıyor musun?"

"Utanmış?" Ses tonum inanılmaz. “Ari, seninle birlikte olmaktan gurur duyuyorum. Artık en azından arkadaşız.

Katılmıyor musun?”

Bir an sessiz kalıyor, sonra başını sallıyor. "Evet arkadaşlar."

“Ve arkadaşım olarak, yıllar içinde öğrendiğim bazı bilgelikleri sana aktarmama izin ver. Seni sevmiyorlarsa

siktir et onları. Eğer senden hoşlanıyorlarsa onları da siktir et.” Benim kaba dilim karşısında Ari'nin kırmızı

gözleri tabak kadar büyüyor. Gülümseyip elini tuttum ve belime götürdüm. "Şimdi yeni keşfettiğim arkadaşım,

hadi dans edelim ve hepsini unutalım."

Ari başka bir şey söyleyemeden bizi yere çekiyorum ve müziğin içine sürükleniyoruz. Her şarkıyı çevirdikçe

cılalı fayanslar ayaklarımızın altında gıcırıyor. Ben dönüyorum, Ari de benimle dönüyor. Dönüyorum, Ari beni

yakalıyor. Her dansın etrafında ve çevresinde dolaşıyoruz.

Terliyim. Yıpranmış elbisemin içinden sıırıslam oluyorum, koyu saçlarım yüzüme yapışıyor ama

durmuyorum. Etrafımızdakiler müziğe uyum sağlıyor. Bir kez bakan elfler konuşmalarına geri döndüler. Grup

devam ediyor. Ari ve ben şarkı üstüne şarkı çalarak her birinde dans ediyoruz.

Özgür büyü, Myrkorvin ya da belki sadece Ari'nin kendisi beni hafifliyor. Sanki böğürtlen şarabıyla

sarhoşmuşum ve ayaklarım benim isteğim olmadan hareket ediyormuş gibi. Hızlı danslar bizi devam ettiriyor.

Dönüp dolaşıyoruz, asla yavaşlamıyoruz ve kesinlikle hiç durmuyoruz.

Yavaş bir şarkı çalınana kadar kaç şarkıyla dans ettiğimizi bilmiyorum. Ari ve ben nefes almak için bir araya

geliyoruz. İkimizin de yapamadığı gibi dans etmeyi bırakmadık. Beni Ari'ye doğru çeken bir şey var ve onunla

dans etme isteği duymamı sağlayan da bu. Ayaklarım rahatlamak için yalvarırken bile dans etmeyi

bırakmamak.

"Yorgun değil misin?" Birlikte yavaşça dans ederken Ari bana soruyor.

"Yorulduğum ama bu neden durmamız gerektiği anlamına geliyor?"

Buna gülüyor ve sesi kalbimi ısıtıyor.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım El," diyor.

"Kesinlikle öyle olmamasını umuyorum."

Yavaşlayarak ama yine de müzikle birlikte sallanarak elini belimden alıp cebine sokuyor ve söğüdü

tabanından kır çiçeklerinden birini çıkarıyor. Neredeyse ilk başta giydiğim elbiseyle eşleşen güzel bir uçuk

pembe.

"İzin verirsiniz?" diye sordu ve ben de başımı salladım. Yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yemin

ederim parmağının kulağımın kabuğunu hafifçe okşadığını hissedebiliyorum. Ona gülümsedim ve onu yavaşça

yanağından öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükselmeden önce yüzümün ısındığını hissettim. Yüzü

kararırken onu izliyorum; onun da kızarması adil.

Son ipler çekilip salon sessizliğe gömülürken usulca sallanmaya devam ediyoruz. Ari bir şey söyleyecekmiş

gibi ağzını açtı ama açılan ahşap kapıların gürlemesiyle sözü kesildi.

Beyaz saçlı kara elf geri döndü. Wylan, yanında kraliyet muhafızlarından oluşan bir lejyon var. Birkaç nefesim

yükseliyor ve kendimi sersemlemiş halde buluyorum. Bu gece sona ermek üzere uçup gitti. Gözleri sanki...

yalvarıyormuş gibi bana bakan Ari'ye bakıyorum.

Bu bizim için öyle değil mi? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Son

zamanlarda tanıştığım en ilginç yaratık. Ama yakında maskem düşecek ve köprüden geçerek korunan bir

prenses olarak yaşamaya zorlanacağım.

Peki Ari'ye ne olacak? Uzanıp elini sıkıyorum.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı" dedim aceleyle.

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı. "Benim için Myrkorvin'de kalmak ister misin?"

Salon o kadar sessizleşti ki bir iğnenin düşmesini duyabilirsiniz. Wylan kürsünün ön tarafındaki yerini aldı,

uzun kırmızı pelerini arkasında uçuşuyordu. Ari'nin elini tekrar sıkıyorum ve başımı sallıyorum, kalbim

göğsümde güm güm atıyor.

Ari'yi tanıma şansı yakalamak için burada kalırdım. Rutinimi bozma şansı için. Henüz yirmi üç yaşındayım,

sonsuz kadar katlanmam gereken bir hayattan nasıl şimdiden sıkılabiliyim?

"Bana gösterebileceğin daha çok yer olduğunu biliyorum. Keşke burada kalıp hepsini görebilseydim." Son bir

kez sıktıktan sonra elini bırakıp sahneye dönüyorum.

Etrafımdaki tüm elfler de döndü. Bunlardan birkaçı eşleştirildi. Kardeşimin yakışıklılığı elinden alındıktan sonra

bu akşam nasıl bir performans sergilediğini merak ediyorum. Eğer övünmelerini iyi sürdürürse, en azından

evde beni bekleyen birkaç altın markım olacak.

Boş boş kralı düşünüyorum. Bu gece birini mi buldu yoksa krallığının güvenliğine yönelik bu risk boşuna mıydı?

Belki de babam bunun sadece gösteri amaçlı olduğu konusunda haklıydı. Türümüzden yeterince kişinin

Myrkorvin'in ve orada yaşayan kara elflerin tıpkı bizim gibi olduğunu görmesini umuyoruz. Bu bizi bir kez daha

yakınlaşmaya itti.

Özgür büyüün bu kadar bol olması olmadan geriye dönüp güçlerimin ne kadar az şey yapabileceğini görmek
zor olacak.

"Yüz Yüzün Gecesi'ne katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Birazdan maskelerinizi çıkarmanızı
isteyeceğim. Bazılarınız akşamı kiminle geçirdiğinizi öğrendiğinde şok olabilirsiniz.
Yanıma baktığımda Ari'yi
görüyorum ve gülümsüyorum. Nedense geri vermiyor, sadece ileriye bakıyor. Bunu
sadece gergin olmama
bağlıyorum ve dikkatimi tekrar öne veriyorum.

"Kral Arkain, bu akşamın iki türümüze de aramızda hâlâ bazı ortak noktalar olduğunu
gösterme konusunda
uzun bir yol kat edeceğini umuyor. Birlikte dans edip gülebilirsek ilişkimiz yeniden
kurulabilir." Wylan kalabalığa
son bir kez bakıyor, gözleri bir şeye takılıyor ama hemen görmezden geliyor. "Artık
maskelerinizi
çıkartabilirsiniz."

Derin bir nefesle uzanıp maskenin görünmez dudağını hissediyorum. Biraz güç
gerektiriyor ama onu kaldırıp
yere düşmesini izliyorum. Gerçek boyuma geri döndüm. Uzun saçlarımın sırtımı
gıdıkladığını hissedebiliyorum.

İncecik elbisem bir kez daha bacaklarımdan aşağıya doğru akıyor.

Çevremde aydınlık elfler ve kara elfler var. Birkaçı az önce kiminle kol kola olduklarını
görünce şaşkına döndü.

Sütunlar boyunca öpüşürken gördüğüm çift elfler, güney bölgelerimizden birinden
gelen iki hafif elf.

Birbirlerine gülümsüyorlar ve öpüşüyorlar.

Ne kadar tatlı.

Bütün danslar bana yetişirken kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve esneyerek
geriniyorum. Son bir

metalik koku burnuma çarptı ve işte o zaman oldu. Dişi bir kara elf şok olmuş bir bakışla bana doğru donerken

nefesi kesiliyor ve işaret ediyor.

Gornmez olma zamanım kısa surd. Gerçeği sylemek gerekirse, daha önce hiç bu tür bir tepkiyle

karşılaşmamıştım, hatta ailemle birlikte tüm kraliyet alayına ilk girdiğimde bile. Bu şekilde davranan tek kişi o

değil. Bütün salon dönüp bana bakıyor. Hatta çok tuhaf bulduğum hafif elfler bile.

Beni görmeye alışkın oldukları kesin.

Ta ki nefeslerini tuttukları kişinin ben değil, arkamdaki figür olduğunu anlayana kadar. Ari. Peki ya böyle bir

teпкиye neden oldu? İçimde bir öfke inşası var. Işık elflerinin dış görünüşe gelince zalim olabileceğini biliyorum

ama Ari benim arkadaşım ve onun bu sefil dehşetle karşılanması...

Ama yüzlerindeki bu korku değil. İğrenme de değil. Sürpriz mi? Sanki gördüklerine inanamıyorlar. Salondaki

herkes döndü, kürsüdeki Wylan bile gözlerini arkamdaki Ari'ye dikti.

Ari'nin kim olduğumu anladığında hâlâ arkadaş olmak isteyeceğini umarak yavaş yavaş dönüyorum. Prenses

Elvie de en az elf El kadar arkadaşlığına ihtiyaç duyuyor.

"Ari, neden herkes bize bakıyor..." Sözümü kesmeden önce başlıyorum.

Ari artık arkamda değil. Orada olduğuna dair hiçbir iz yok ama çiçeğin hala kulağımın arkasında olduğunu

hissedeabiliyorum.

Arkadaşımın daha önce durduğu yerde şimdi iri yarı bir figür bulunuyor. O çok büyük. Benden rahatlıkla bir

buçuk santim uzun. Siyah deri zırhı, dalgalanan kasları ve geniş omuzları üzerine sımsıkı gerilmiş.

Gğslkteki ifte Wylan'ın süsleri ve kırmızı pelerini iki kat daha uzun, koyu kırmızı bir perde gibi arkasından

yayılıyor.

Etrafımızdaki mum ışığına yalnızca teninin koyu gri rengi açıkta kalıyor. Durduğum yerden boynundaki ince,

kabarık yara izlerini seçebiliyorum. Sadece birkaçı yüzünü süslüyor. Belimin tamamını kaplayacakmış gibi

görünen devasa ellerinde de bir miktar yara izi ve nasır var. Çarpıcı özelliklere sahip bir yüz ve güçlü bir çene,

uzun kuzguni siyah saç buklelerinin altında yer alıyor. Yanan gözler, kırmızı alevler bana bakıyor. Beni o kadar

tüketiyor ki zar zor nefes alıyorum.

Bu benden önce bir savaşçı ve şimdiye kadar gördüğüm en korkunç derecede güzel şey.

Aniden ağzım kurudu. Konuşmak, arkadaşımın nereye gittiğini sormak için açtım ama o anda fark ettim. Bu

ilkel yabancının en yıkıcı kısmı.

Kaşının üstüne oturan sivri uçlu siyah taç.

Myrkorvin'in sivri siyah tacı. Kara Elflerin Kralı Arkain'in.

Wylan arkamda, "Kralım," diye gürledi. Odadaki pek çok kişinin soğukkanlılığını yeniden kazandığını ve hem

açık hem de kara elflerin reverans yaptığını fark ettim. Dizlerim kilitlendi ve gözlerimi iri iri açıp ona bakmaktan

başka hiçbir şey yapamıyorum.

"Sanki Myrkorvin'e bir hediye vermişsin ve bir gelin seçmişsin."

Buz damarlarımı donduruyor. Hayır... olamaz. Çok dikkatliydim. Ve Ari beni kandırmazdı değil mi? Hiçbir iyilik

görmedim ve hiçbir pazarlığa girmedim.

Ama düşünürken bile ne olduğunu anlıyorum. Elimi ağzıma götürdüm ve kralın gözlerinden bir şey geçti.

Anlayamayacağım kadar kısaydı ama bir an için bunun utanç verici olduğuna yemin edebilirdim. O gözler

kürsüye baktıkça sertleşiyor.

Kral Arkain, vücuduma sıcak bal gibi akan bir sesle, "Sanki öyle görünüyor," dedi. Bu oluyor olamaz. Ailem.

Annem. Babam. Erkek kardeşim. Hepsi ne düşünecek? Ne diyecekler?

Dizlerim titriyor ve görüşüm kararıyor. Beni tüketmeden önce gördüğüm son şey, Arkain'in bir küfürle bana

doğru hamle yapması ve elbisemin ince kumaşı boyunca zırhının serin derisinin verdiği histi.

Onuncu Bölüm

Arkain

Geriye dönüp baktığımızda her şeyin biraz daha sorunsuz ilerleyebileceğini görüyoruz. Siyasi açıdan avantajlı bir evlilikle güç toplamak yerine, beni ilk görüşte bayılan bir gelin adayım var. Lysan

kraliyet ailesi, tek kızlarının şifacılarımdan birine götürüleceğini duyunca çok endişelendi. Myrkorvin'in

müstakbel kraliçesini kontrol edeceklerini öğrendiklerinde inanmamışlardı. Garren'dan fazlası değil. Pislik. Gardiyanlar hepimizi özel toplantı odama getirdiği anda beni boğmaya

çalışacağını sandığım kişi. Denediğini görmeyi çok isterim. Korkaklığının karşılığını alma şansını yakalamak

için. Gelecekteki kayınvalideler lanet olsun.

Prenses Elveena şu anda yan odada oturuyor. Onun bayılmasıyla benim burada ailesiyle birlikte olmam

arasında o kadar çok şey yaşandı ki, onu kollarımda tuttuğum gerçeğini zar zor sindirebilme şansım oldu. O

küçük bir şey. Küçük kıvrımları ve hassas özellikleriyle kıvrak. Kollarımda hiçbir ağırlığı yoktu ve şifacılar gelip

onu götürdüğünde hırıltıyı bastırmak zorunda kaldım.

Bu da çok yakından incelememeyi seçtiğim bir şey. Ya da onu bu gece kolayca bulabileyim diye maskesine

büyü yaptırdığım mavi renk tonunun bile ihtiyacım olmayan bir şey olduğu gerçeği. Saf içgüdü beni kalenin

dışına çıkan prensesi bulmaya yöneltti.

Bu nedenle, bunu özgür büyüden ve İlk Tanrılardan, planımın aldatıcı olmasına rağmen gerekli olduğuna ve bu

onların onu kutsama yolu olduğuna dair bir işaret olarak alıyorum. Ya da öyle umuyorum.

Lysan kralı ve kraliçesi karşıt figürleri kesti. Kraliçe Mirella'nın yüzü kızınıninkine çok benziyor. Ancak Elveena

şakacıyken Mirella korunuyor. Kraliyet maskesi yerinde. Orvian'ınki gibi. Küçük oğulları Briar oturuyor ve

tuniğinin gevşek bir ipiyle oynuyor. Elveena'nın benim gelinim olacağı kendilerine söylendiğinden beri tek

kelime etmedi. Dürüst olmak gerekirse kraliyet ailesinden hiç kimse pek bir şey söylemedi.

Köşede öfkeyle kaynayan Garren dışında. Arkadaşı bile ne yapacağından emin değil gibi görünüyor. Duvara

yaslanmaktan oturmaya, ayakta durmaya geçiş. Sessizliğin onları rahatsız ettiğini biliyorum ve açıkçası bunu

bozan kişi ben olmalıyım. Ben Lysan kraliyet ailesiyle konuşmadan önce Wylan benimle konuşmak istemişti

ama ben Elveena'nın iyi olduğundan emin olmakla fazlasıyla meşguldüm.

Diplomaside her zaman benden daha iyiydi ve şimdi keşke onu dinleyecek zamanım olsaydı diye

düşünüyorum.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Kral Orvian sessizce konuşuyor. "Kızım için? Senin için? Krallıklarımız için mi?"

"Gecenin kuralları basit" derken buluyorum kendimi. Sesim kendi kulaklarıma bile keskin geliyor. "Kızınız

katıldı. O seçildi ve pazarlık yapıldı. O benim karım ve Myrkorvin'in kraliçesi olacak. Özgür büyü bunu istedi."

"Bedava büyü mü?" Garren mizahsız bir şekilde gülüyor. "Ya da senin iğrenç numaralarından biri. Açıkçası bu

bizi buraya getirmek için yapılan iğrenç bir oyundu. Bize ne istediğini söyle ve kız kardeşimi bize geri ver, biz de

yolumuza devam edelim."

Altın gözleri sert. Gururlu bir prensin yüzü artık alaycı bir ifadeyle çarpık. İçimin derinliklerinde bir hırıltı

gevşedi. Ona dişlerimi gösterdim ve o da geri çekildi. O günü hatırladığını biliyorum. Kendimi kontrol altında tutmazsam yapabileceklerimden.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, prens. Sen bana emir vermiyorsun."

"Garren," diyor Kral Orvian, "eğer kralla saygılı bir şekilde konuşamazsan bu odalardan çıkarılacaksın.

Patlamalarının kız kardeşine zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Onun katılmasında ısrar eden sizdiniz, baba. Kıymetli Elvie'ni buraya katliama kuzu olarak gönderdin! Bu

yüzden bu duruma gelmemiz en başta senin hatanken bana onu güvende tutmam konusunda öğüt verme."

Kraliçe Mirella, kocasının yanında durmak için ayağa kalkarken, "Garren," diyor. Sesi yumuşak ama içindeki

uyarayı yanıltacak bir şey yok. "Bir daha konuşursan seni uzaklaştırırım."

Garren yutkunuyor ve arkadaşı onu beşinci kez boşalttığı sandalyeye geri götürüyor. Ailesi tarafından ne kadar

çabuk kovulduğunu görünce gülümsedim. Sahip olduğu güç, ancak izin verirlerse ona ait olur.

Benimki gibi mutlak değil. Bu, yüzü rahatsız edici bir mor tonuna dönerken sırtışımin derinleşmesine neden oldu.

"Kral Arkain, kızım ile aranızdaki bu pazarlığı bozmanız için krallara krallara yalvarıyorum. Eğer istediğiniz bir

ittifaksa, ona sahipsiniz. Ama lütfen onu burada tutmayın, o daha bir çocuk değil. Onu burada tutmanın nelere

yol açacağını biliyorsun..."

"İttifak sözünüz beni pek etkilemiyorsa beni affedin Kral Orvian. Sana güvenilebileceğini düşünen son kara elf

kralını hatırlıyorum." Garren'a ters bir bakış attım, küt parmakları sandalyenin koyu renkli ahşabını kazıyordu.

"Prenses gelinim olarak seçildi. Katılan herkes olabilirdi ama sihir beni ona doğru itti. Tanrıların kararlarıyla nasıl tartışacağız?"

"Peki kızımı hileyle değil de tamamen şans eseri bulduğuna nasıl inanacağız?" Mirella soruyor. Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Zekidir.

"Bana yalancı mı diyorsun kraliçe?"

"Sadece tek kızımın zorla evlendirileceği erkeğin dürüst olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Her iyi annenin yapacağı gibi."

Zoraki. Bu da yüzümü gerginleştiriyor. Beni böyle görüyorlar. Bize her zaman nasıl baktılar. Doğudaki orklar

gibi geceleri bakireleri çalan canavarlar. Değerli kızlarını küçük düşürecek bir canavar. Onların ne

düşündüğünün aksine ben o tür bir canavar değilim.

Ona zarar vermezdim. Ben her şeyden çok prensesi merak ediyorum. Ailesiyle uğraşırken şimdilik rafa

kaldıracağım hissi.

"Kızınız burada güvende olacak. Çünkü o benim olacak ve Myrkorvin vatandaşlarının ona saygı duymaktan

başka seçeneği kalmayacak. Yaratıkların ondan korkmaktan ya da gazabımı göze almaktan başka seçeneği

yok."

Bana ait. Bu kelime içimde çınlıyor ve içimde yaşayan varlığı sakinleştiriyor. Elveena benim olacak.

"İstediklin nedir?" Kral Orvian anlıyor. Sonunda babam o pençeleri göstererek, saklanma konusunda en iyisinin

kendisi olduğunu söylerdi. "Ne istersen onu alabilirsin. Lütfen kızımı burada tutmayın. Bu ne tür bir oyunsa, ne

tür bir numara düzenlediysen. Bitir. Böyle bir yere uygun değil. Sen biliyorsun, ben biliyorum. O genç ve geri

kalan günlerinde onu sevgisiz bir birlikteliğe mahkûm edeceksin.”

Mirella başını kocasına doğru çeviriyor, yüzündeki şok okunuyor. İkinci oğul bile inanamayarak babasına

bakıyor. Kral Orvian'a gülümsemem tamamen dişlerden ibaret.

"Kızını buraya getirdin. Onun sonsuz mutsuzluğundan sorumlu olacak biri varsa o da sensin."

Kral Orvian'ın kraliyet maskesi kayıyor ve öfkeli bir erkekle karşı karşıya geliyorum. Kalçasındaki kılıcı almaya

gidiyor ve ben de ayağa fırlıyorum. Değerli bir rakiple dövüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Biz iki kral,

miraslarımızın bu şekilde devam etmesini isteyip istemediğimize karar verirken, birkaç gergin an yaşanıyor.

Kral Orvian ölü bir kral ve ben de kral katili.

Ancak yaklaşan kavgamız hakkında hikayeler yazmaya fırsat bulamadan, odaların ağır ahşap kapısı itilerek

açılıyor. Elveena uyandı.

Annesi nefesini tutarak yanına koşuyor. Orvian elini kılıcından çeker ve hızla karısının peşinden gider.

"Elvie, dinlenmen lazım. Etrafta dolaşmak için henüz çok erken," diyor Mirella, kızının her yerini hissederek.

Artık tacı ve örgüleri çıkarıldığı için gümüş rengi saçları etrafında uçuşuyor. Yüzünden hafifçe kıvrılarak solgun

görünüyor ama pembe rengi yavaş yavaş geri dönüyor.

Nedense bunu görmek beni mutlu ediyor.

Garren sandalyesinden kalkıp kız kardeşine doğru gidiyor. Elveena yaklaşırken ona bir bakış attı.

“Bundan bıktım. Arkain az önce babamı öldürmeye çalıştı, burada kalmıyoruz. Elveena, hadi gidelim.” Bir elini

kadının üst koluna dolamaya çalışırken bir hırıltı daha serbest bıraktım.

Aynı anda Elveena da dönüyor, uzattığı eli kaçırıyor ve kendi bakışıyla onu sabitliyor. O şiddetli küçük bir şey.

Bu bile dudaklarımın yukarı kalkmasına, bir gülümsemeye dönüşmesine ve gururumun içimi ısıtmasına yetiyor.

Elveena, "Kimse kimseyi öldürmeyecek" diyor. Sesi yumuşaktı, kulaklarımı nazikçe okşuyordu. "Kral Arkain'le

yalnız konuşmak istiyorum."

Adımın, gerçek adımın onun ağzından çıkması dizlerimi bükmeye yetiyor. Daha sonra sikimi okşarken

ağzından çıkan sesi düşüneceğim, kokusunu hatırlayacağım ve gelirken adımı söylediğini hayal edeceğim.

Tekrar tekrar. Arkain, Arkain, Arkain...

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki neredeyse ne söylediğini anlayamıyorum. Yalnız, benimle yalnız kalmak

istiyor. Elveena'nın gümüş gözleri babasınıninkileri delip geçiyor, sanki aralarında sessiz sözler geçiyormuş gibi.

Garren tartışmaya hazır görünüyor ama Kral Orvian başını salladı.

"Onlara oda vereceğiz" Birer birer dosyalanıyorlar. Çok geçmeden bu odada yalnızca ben ve Elveena kalacağız.

Hala ailesinin az önce çıktığı kapıya bakıyor. İnce omuzları titremeye başlıyor ve onun ağladığını düşünerek

kalbim burkuluyor.

Onu rahatlatmak için harekete geçiyorum ama ne diyebilirim? İlk etapta teselli etme konusunda asla iyi

değildim. Bu durumda gözyaşlarının sebebi benim, ne için özür dileyebilirim? Seni kandırmak mı? Seni tutmak

mı? Birkaç iyi yerleşmiş yalanla evliliğinizi mi kazandınız?

Sanırım bunların hepsi özür dilemek için iyi şeyler olurdu.

Ben de neredeyse aynısını yapıyorum ama sonra bana dönüyor. Hiç ağlamıyor ama gülüyor. Ve o duramaz.

Başını geriye atıp şimdiye kadar duyduğum en güzel kahkahayı atarken omuzları sarsılmaya devam ediyor.

Gözlerimin içine bakıyor ve ne yapacağımı şaşırtıyorum.

Katılır mıyım? Ona neyin bu kadar komik olduğunu soracak mıyım? Bayılmasının kafasında bir iç hasara yol

açıp açmadığını öğrenmek için şifacıyı mı çağırmalıyım?

Elveena narin elini yüzüne kaldırdı ve gözlerinden sızan birkaç gözyaşını sildikten sonra masanın yanındaki

sandalyelerden birine çöktü. Uzun bacakları dümdüz önünde, elbisesinin yanları açık, çıplak ayakları

uyluklarının üst kısmına kadar ortaya çıkıyor.

Bakışlarımı başka tarafa çevirmeli ve bir daha kalçalarını düşünmemeye çalışmalıyım. Sertleşen aletimi

görmesin ya da kokusunu almasın. Beni eskiden olduğum kansız savaşçıdan daha iyi bir hale getirmedi.

"Şunu söylemeliyim ki" diyor, "Daha önce de kendimi zorlu durumların içine soktum. Ama bu." Nefesini dışarı

veriyor ve tekrar gülüyor. "Bu en kötüsü olmalı."

"Yapışkan bir durum bunu ifade etmenin güzel bir yolu sanırım." Kendime tokat atmak istiyorum. Kadınlarla

konuşma konusunda hiçbir zaman pek iyi olmadım ama söyleyebildiğim onca şey arasında ona söylemeyi

seçtiğim ilk cümle bu oldu. Ona güven vermeliyim. Ona karşı nazik olacağımı ve onu mutlu etmenin bir yolunu

bulacağımı söylüyorum.

Ama bunu söyleyemem. Basit gerçek şu ki, krallığımı güvende tutmak için ihtiyacım olan ittifakı sağlamak için

hayatının geri kalanını sefil bir şekilde geçirebilir.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi o gümüş gözlerini yeniden bana çevirdi.

"Neden ben?"

Omuz silkiyorum. Bu akşam orkestrasyon yapmak için ne kadar çaba harcadığımı bilmesine gerek yok. "Bu,

özgür büyüünün iradesidir. Ben sana nimetimi verdim, sen de kabul ettin. Oldukça basit."

"Sahte iddialarla kabul ettim." Ona gülümsüyorum ama bunun pek de hoş bir gülümseme olduğunu

düşünmüyorum çünkü bana soluk kaşını kaldırıyor.

"Myrkorvin topraklarında kimseye güvenmemen gerektiğini bilmen gerekirdi. Kara elfler düzenbazlardır. Yoksa

ailen seni bizim türümüz konusunda bu kadar cahil mi bıraktı?"

Bununla alay ediyor ve kollarını çaprazlıyor. Bu da ne bana ne de sertleşen aletime yardımcı oluyor çünkü bu

hareket göğüslerini yukarı kaldırıyor, meme uçları tehlikeli bir şekilde elbisesinin yakasına yakın görünüyor.

"Türünüz hakkında sandığınızdan daha fazlasını biliyorum. Ve bana hakaret etme." diye ofluyor. "Bu gece

buradaki onca insan arasından bedava büyüünün sana bir gelin seçtiğine ve bu gelinin düşman krallığının

prensesi olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Bu cazibeye rağmen tam olarak kim olduğumu bilmediğine

inanmamı mı bekliyorsun?

O çok akıllı, benim küçük elfim. "Tanrılar gizemli şekillerde çalışır."

"Siktir git," dedi ve gözlerini devirdi. Bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Gerçek bir kahkaha. Ses paslı, çünkü bir şeyin

beni en son ne zaman gerçekten eğlendirdiğini tam olarak belirleyemedim. Onun yaptığı gibi değil.

"Eğer büyüüyü yaparken bile kim olduğumu bildiğini kabul etmeyeceksen en azından bana neden Ari gibi

davrandığını söyleyebilir misin?" Cevabımı bekliyor ama vermeyeceğim. Bu özel numara henüz onunla

paylaşmaya hazır olmadığım bir şey. Ya da belki hiç.

"Henüz bu cevaba hazır değilsin. Ama sana biraz gerçeği anlatacağım. Bu gece senin olduğunu biliyordum, bu

akşamın gelinim olmadan ayrılacağın başka bir versiyonu yoktu.

"Alımlı."

"Denerim."

"Peki tekrar sormak zorundayım, neden ben? Eğer isteseydin babam sana bir ittifak verirdi. Halkımı ata

topraklarından ayırdınız. Sen bizden daha güçlüsün, öyleyse neden bu kadar zahmete giresiniz ki? Bu sadece

beni bir gelin olarak güvence altına almak için yapılmış olamaz." Bana tatlı tatlı gülümsüyor ama bu gözlerine

ulaşmıyor. "Güzelliğimin dünyanın dört bir yanında ilan edildiğini biliyorum ama yüzyıllardır ayrı olan iki krallığın

dahil olduğu bir hileyi düzenlemenin yeterli olmadığını bilecek kadar alçakgönüllüyüm."

Yine haklı ama ona gerçeği henüz söyleyemem.

"Kendine yeterince itibar etmiyorsun Prenses Elveena. Erkekler ve erkekler seni ele geçirmek için birbirlerini

öldürürler, bundan hiç şüphem yok." Gözlerini tekrar bana çeviriyor ama yanaklarındaki rengi fark ediyorum.

İşte o zaman benden bir kez bile geri dönmediğini fark ettim. Ailesi bunu maskeleyen konusunda iyi bir iş

çıkarmıştı. Garren, hatta ben bile onu son gördüğümünden bu yana içimde yaşanan değişikliklerden habersiz

değilim. Savaş hepimizi değiştirdi ve ben de bir istisna değilim. Benden tiksiniş olmalı.

Ama onun gözlerinde kalan şey bu değil. Merak var ama korku yok. Bu küçük mucize için tanrılara

şükrediyorum.

"Bana Elvie deyin. Dersleri sırasında uyuyakaldığım için öğretmenlerimden biri olmadığı sürece kimse bana

Elveena demez."

"Elvie." Başımı salladım, adı herhangi bir ballı şaraptan daha tatlıydı.

"Buradan nereye gidiyoruz?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Sen evlenmeye hazır olana kadar Lysan'a geri döneyim mi? O halde evlendikten sonra burada mı kalacağım?

Eve dönecek miyim?”

Panik içimden geçiyor. Belki benden iğrenmedi ama şimdiden ayrılmayı düşünüyor. Sahiplenme göğsümde

kök salıyor. Babamın eski sözleri kulağımda çınlıyor. Bir şeyin gitmesine izin vermek onu sonsuza kadar

kaybetmektir.

Benden nefret etse bile ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Buraya gel Elvie." Kaşlarını çatıp zarif bir şekilde sandalyeden kalkıyor ve önümde duruyor. Bir kez daha

farklılıklarımıza hayret ediyorum. Ben ondan ne kadar büyüğüm. Ona karşı dikkatli olmayı hatırlamam

gerekecek. Elimi uzatıyorum ve o da sıcak avucunu elimin üzerine koyuyor.

Benimkine karşı olan çıplak teni neredeyse bir genç gibi pantolonumun içine girmemi sağlayacak kadar

yeterliydi. Bir şekilde onu bir arada tutmayı başarıyorum. Pençeli parmaklarım ipeksi saçlarına doğru ilerlerken

bal kokusu burnumu gıcıkıyor. Daha önce oraya koyduğum çiçek canlılığını korudu.

Onu elimde tutarak gücümü ona aktaracağım. Onunki bahar esintisi gibi hafif ve berrakken, benimki bir kış

gecesi gibi karanlık ve soğuk. Çiçek ince siyah bir banda dönüşmeden önce sessizce parlıyor. Elvie'nin nefesi

kesiliyor, onun birleştığımız avuçlarımızdan aşağıya doğru kaymasını ve bir engerek gibi narin bileklerinden

birine sarılmasını izliyoruz.

"Bu bizim pazarlığımız, Elvie. Özgür büyüünün ve İlk Tanrıların iradesiyle. Yüz Yüzün Gecesi sırasında

oluşturulan bu birlik bozuldu. Bugünden son gününüze kadar Myrkorvin topraklarında kalacaksınız.”

Bana ihtiyatla bakıyor ama olan oldu.

Ona dokunmaya devam edebilmek için her şeyi verirdim ama bu gece yaptıklarım
ve az önce

yaptıklarımın sonra... onun sıcak avucunu elimde tutarken hissettiğim hazzı hak
etmiyorum. Elini bırakınca

gözlerimi onun temkinli bakışlarından ayırmam gerekiyor. Onun gözündeki bu
güvensizliği ben kazandım; Ben

bundan daha kötüsünü kazandım.

Elvie benden bir adım geri çekildi ve bileğini tutarak gruba baktı. Soluk teninin
kontrastı küfür gibi görünüyor.

Bir amaca hizmet ediyor ve zamanla o da hizmet edecek. Bunu şimdi anlaması iyi olur.

"Herhangi bir nedenle Myrkorvin'den ayrılmaya kalkarsan bu bilezik seni doğrudan
bana geri getirecek." Bana

gözlerini kocaman açarak bakıyor. Lysan'a geri dönmeyeceksin. Durmadan."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Elvie

Güneş ufukta yükseliyor ve Myrkorvin'in karanlık topraklarını sıcak ışık ışınlarıyla yıkıyor.

Sabahın parlak ışığında, hem aydınlık hem de kara elfler başları öne eğik olarak saraydan dışarı çıkıyorlar;

bazıları hâlâ dün gecedен kalma bir sersemlik içinde, diğerleri ise ayrılmaya hevesli görünüyor. Görünüşe göre

dün gece nispeten uysal bir olaydı. Ve bu sabah geride kalan tek elf de... benim.

Karaateş Kalesi'nin taş basamaklarında durup ailemin kraliyet arabamıza binmesini izlerken bile, onların

serbest bırakılmam için son ricaları kulaklarımda çınlıyor.

"Kral Arkain, onu evine götürelim. Buna gerek yok," diye yalvarmıştı babam. Bileğimin etrafındaki siyah banda

bir bakış onu susturmuştu, yüzü bembeyaz olmuştu. Annem gözlerinde akmayan yaşlarla sessiz kalmıştı.

Yapılabilecek başka bir şey yoktu, o yüzden bu sabah ayrılmadan önce onları sıkı tutmuştum. Babam bana ne

kadar üzgün olduğunu defalarca anlattı. Garren bile Sybil'i alıp arabaya doğru gitmeden önce bana sarılmıştı.

Briar'dan ayrıldığımda, onun her türlü mizahtan yoksun, eğlenen gözlerini ilk kez görüyordum.

"Yirmi sekiz."

Ona kaşımı kaldırdım.

"Gece boyunca yirmi sekiz kadınla yattım. Üçü aynı anda. Bunun için Skeven'in altın notlarınızı üç katına

çıkarması gerekiyor." Kendini durdurur. "Ona sana borcunun ne olduğunu mutlaka söyleyeceğim."

Gülümsemem sulu. "Onu benim için güvende tut."

Başını salladı ve başımın üzerinden, şüphesiz müstakbel kocama baktı. Dişlerini gıcırdatarak bana doğru fısıldıyor.

“Belki de kendi sikimle bu kadar meşgul olmasaydım sen burada sıkışıp kalmazdın. Eğer babamın bana söylediği gibi seni kollasaydım belki o zaman...”

“Briar,” onu susturdum. “Olan oldu. Ne olabileceği üzerinde durmanın bir anlamı yok.”

“Ama korkmuyor musun?” Briar soruyor. “Kadınlar bir şeydir, Elvie. Ama erkekler, dün gece ben buradayken duyduğum şeyler...” Sözüünü kesti.

“Onlar bizim gibi değil Elvie. Ve Arkain gibi bir erkeğin evlilik yatağında nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Bunu düşündünüz mü? Onlardan biriyle evli olmak ne anlama geliyor?

"Elbette bunu düşündüm Briar." İç çekiyorum. Ailemin inandığı kadar saf değilim. Elbette bir kara elfle, yani

kralla evli olmak, evliliğimizi tamamlamak anlamına gelirdi. Belki daha önce bir erkekle birlikte olmasaydım

biraz daha endişeli olurdu ama nedense bundan korkmuyorum.

Arkain'den korkmuyorum.

Her ne kadar huysuz ve soğukkanlı olsa da, zalim olduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Tüm bu aldatmacayı ve

aslında adam kaçırma olayını bir kenara bırakın. Tüm bunların bir nedeni olduğunu biliyorum ve ne olduğunu

bulmaya kararlıyım.

“Gördüğüm kadarıyla Briar, iki seçeneğim var. Bilinmeyenden korkmak ve hayatımı sonsuza kadar kulesinde

kilitli tutulan bir kadın olarak yaşamak. Veya bunu benimsemek. Bu durumu en iyi şekilde değerlendirmeye

çalışmak." Güldüm. “Sonu gelmeyen şehvetli feryatlarla kendimi sıkmamayı tercih ederim. Ayrıca, hiçbir şey

olmasa bile kral en azından ilginç bir koca olacak.”

Briar homurdanıyor ve daha fazlasını söylemek istediğini görebiliyorum.

Bu konunun dışarıda bıraktığım bir kısmı var. Çok yakından incelemek istemediğim bir şey. O son gece, Kral

Arkain'in elimi tutması şimdiye kadar yaşadığım en heyecanlı anı. Uyluklarımın arasındaki ağrı azalmaya bile

başlamadı.

Geçmişteki sevgililerim eğlenceliydi ama geçiciydi. Hiçbiri dikkatimi gelmemden daha uzun süre tutmadı. Beni

memnun etmek için fazla tahmin edilebilir ve istekli hale geldiler. Arkain benim dışımda her yere bakıyor. Yine

de gözlerinde sakladığı bir şeyler olduğunu görebiliyorum.

Ve eğer sonsuza kadar burada mahsur kalacaksam, bu bakışın ne anlama geldiğini keşfedecek bolca

zamanım olacak.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kralı arkamda hissediyorum. Buz gibi parmaklar omurgamdan aşağıya

doğru süzülüyormuş gibi. Briar önümde kasılıyor. Kardeşim dövüşçü değil ve Arkain'in yarısı kadardır. Beni

korumaya çalışacakmış gibi görünmesi çok tatlı. Arkain birkaç dakika içinde boynunu kırabilir ama onun bana

öfkeli bir şekilde bakması takdire şayan.

Arkain, "Veda vakti geçti" diyor. Sesinin sert tınısı beni ürpertiyor. "Köprü yalnızca bir saat daha açık kalacak.

Kendi türünüzü karşıya geçirin.

Briar ağzını açıyor ama kolunu yakalayıp onu susturuyorum.

"Skeven'dan aldığım altın işaretlerimi hatırla." Briar gülümsüyor ve yanağımı öpmek için eğiliyor.

"Kendine iyi bak sevgili kardeşim."

Merdivenlerden dönüyor, sabah güneşi altın sarısı saçlarını aydınlatıyor. İçeri girmeden önce ailemizin süslü

arabasına doğru ilerlemesini izliyorum. Kapı yumuşak bir sesle kapanıyor ve ben sessizce onun arnavut

kaldırımın yolda yuvarlanmasını izliyorum. Beyaz Lysan aygırlarındaki sancaktarlarımız arabayı koruyor. Altın

kuyruklarının sonuncusu uzakta sadece bir benek haline gelinceye kadar olduğum yerde sabit kaldım.

Boynumdan aşağı ıslaklığın damladığını hissedene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

Dönüp Arkain'le yüzleşiyorum. O iç ateşle parıldayan kırmızı gözleriyle bana bakıyor. Beni korkutmalı.

Kaşındaki yara izleri onun şiddet yanlısı bir adam olduğunu gösteriyor. Kalın kolları göğsünün üzerinde

çaprazlanmış, kara pençeli parmakları zırhının yumuşak derisine batıyor. Uzun siyah saçlarının arasından

keskin sivri kulakları çıkıyor.

Kendimi uzanıp o kulakların izini parmağımınla sürdürebilmeyi dilerken buluyorum. Dilim.

Kendimi silkerek bu düşünceleri unutuyorum. İhtiyacım olan son şey, uyarılmamın kokusunu alması. Burun

deliklerinin alevlenmesini izleyince fark edildiğimi sandım ama o yalnızca dönüp büyük eliyle el sallamakla

yetindi.

"Beni takip edin, size kaleyi gezdireceğim."

İtaat etmekten başka seçeneğim kalmadığından elbisemin eteğini kaldırdım ve onu takip ederek içeri girdim.

Gün ışığında saray o kadar da uğursuz görünmüyor. Aksine, biraz... üzücü geliyor. Evim Solys Kalesi hiç bu

kadar sessiz olmamıştı. Bu kadar karanlık da değildi. Eve döndüğümüzde, Lysan güneşinin sıcak altın rengi

ışınlarının içeri girmesine izin veren çatı pencerelerimiz vardı. Burada kapıların koyu renkli ahşapları ve

duvarların siyah taşları bana sanki bir mağarada yürüyormuşum hissini veriyor.

Sessizlik boğucu.

Eve döndüğümde asla kendime vakit ayıramadım. Her zaman mutfağa ya da uçsuz bucaksız bahçelere

bakmak için koşarak gelen hizmetçiler olurdu. Oysa şimdi Arkain'in arkasından yürürken nefes aldığımı

duyabiliyorum. Dün gece dışarıda takip ettiğim lüks kırmızı halının sesi kısıktı. Salonda asılı duran portreler

çarpık ve tozla kaplı. Bu kale hizmetkarları görevlerinde ciddi anlamda eksiklik yaşıyorlar.

Hepsinin üzerine Myrkorvin arması kazınmış olan bir dizi büyük meşe kapıdan geçiyoruz. Bir kadehin

arkasında iki kılıç kesişti. Her odadan geçerken nemli toprağın kalıcı kokusu var. Sanki çorak koridorlarda hava

bile durgunlaşmış gibi. Taht odasına doğru itilirken çevremi değerlendirmem için çok fazla zaman kalmıyor.

Artık odayı dolduran parti müdavimleri olmadığı için ortam daha da devasa görünüyor. Kalenin yapıldığı siyah

taştan taş sütunların olduğu büyük bir salon. Üstlerinde aynı Myrkorvin armasını taşıyan pankartlar asılı ve

girişimizden gelen hava akımına doğru hafifçe esiyor. Odayı aydınlatmak için yüzlerce mum yakılıyor. Güneş

doğarken bile eve döndüğümüzde güneşin verdiği sıcaklığı vermiyor. O kadar da parlak görünmüyor. Burada iş

başında olan sihir ne olursa olsun, iki topraklarımız arasındaki farkın türlerimizin ötesine geçtiğini anlamaya

başlıyorum.

Mum ışığının sıcak ışığında Kral Arkain'in tahtını görmek daha kolay.

Kara elflerin savaşçı bir tür olduğuna şüphe yok. Tahtı pürüzlü açılarla kesilmiş siyah metalden dövülmüş. Her

boyutta yakut, kükreyen bir ateş gibi parlayacak şekilde tahtın içine yerleştirilmiştir.

Önünde duruyoruz.

"Burası benim taht odam." Tanrım, eğer biraz daha sert olsaydı ikiye bölerdi.

"Bunu görebiliyorum."

O homurdanıyor ve ben kaşımı kaldırıyorum.

"Kraliçenin tahtı yok mu?" diye soruyorum ve bana bakıyor. "Ne kadar ilkel."

"Kraliçeler her zaman kralın yanında yer almıştır."

Platformun merdivenlerini çıkmadan önce bunu bir anlığına düşünüyorum.

"Bir taht isterim. Uzun süre ayakta durmaktan nefret ediyorum."

Yakut rengi gözleri genişleyerek kekeliyor.

"Taht mı istiyorsun?"

"Ben de öyle dedim." Parmağımı tahtın üzerinde gezdiriyorum. Kırık cam kadar keskin, yakutlar

dokunulduğunda serinliyor.

"HAYIR. Bu gelenek değil."

"Hafif bir elf gelini almak geleneksel değil." Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Sen, uymayı dilediği kuralları

kendine uygun şekilde seçen bir kral mısın?"

"Evet." Cevabı huysuz. Buna hafifçe gülüyorum.

"Benim için ne kadar harika."

"Oradan aşağı in," diye kıkırdadı. "Kendine zarar vereceksin."

"Eğer tüm bu sürekli dırdırlara rağmen böyle davranırsan, evliliğimiz sonsuza dek sürecekmış gibi hissedecek!"

Parmağım tahtın köşesine takıldı. Parmak uçlarımdan kızıl kan akıyor. Acıyı dindirmek için ağzıma emip

arkama döndüm ve Arkain'in yüzündeki kendinden memnun sırıtsı görmeye hazırlandım.

Yüzümün onun devasa göğsüne çarpacağını hiç tahmin etmemiştim. Nasıl bu kadar hızlı hareket etti? Gri yüzü

solgunlaştı ve kırmızı gözleri vahşileşti.

"Yaralandın mı? Sana kendine zarar vereceğini söylemiştim!" Bana tersledi. Onu elimle sallıyorum. Parmağımı

ağzımdan çıkarıp deri yeniden birleşirken elimi sallıyorum. Parmaklarımı ona doğru oynatarak gülümsedim.

"Sakin ol kralım. Görmek? Aşınma açısından daha kötüsü olamaz.

Bana baktı ve başını salladı, kolumun üst kısmından tuttu. Tutuşu sert olmasına rağmen naziktir. Kalbim hızla

atarken midemde o tuhaf duyguyu yeniden hissettim. Beni sanki camdan yapılmışım gibi idare eden bu kadar

güçlü birinin baş döndürücü bir yanı var. Başımın çenesinin altına bile ulaşmadığından bahsetmiyorum bile.

Midemde hissettiğim tuhaf his vücudumun daha aşağılarına doğru yayılıyor gibi görünüyor. Ne kadar garip.

"Gelmek. Kendine daha fazla zarar vermemen için sana odanı göstereceğim."

Bir çift büyük meşe kapının önünde durmadan önce uzun bir koridorda sessizce yürüyoruz.

"Bunlar kraliçenin odaları. Hizmetçiler seninle ilgilenmek için gelecekler." Kaşımı kaldırıp büyük meşe kapılara

bakıyorum. Arkasına baktığında binanın bu kanadındaki tek kapı bunlarmış gibi görünüyor. Ne kadar garip.

"Nerede uyuyorsun?" Sorum üzerine kaşını kaldırdı.

"Kuzey kanadı."

"Ve evlendikten sonra aynı odayı paylaşacağız, değil mi?"

"Hayır" diyor açıkça.

"HAYIR?"

"HAYIR. Bu bir gelenektir."

"Annemle babam her zaman aynı odayı paylaşırdı" diye karşı çıkıyorum.

"Benimkiler çiftleşti ve birbirlerine çok aşık oldular ama yine de kendi odalarını korudular. Ayrıca," diye ısırdı,

"eminim benden uzakta geçireceğiniz zamanı hoş karşılıyorsunuz. Bir canavar seni kendine gelin olarak kabul

etti, sonsuza kadar her gece onunla kalmanı isteyecek kadar zalim değil."

Neye ağızımı açıyorum? İnkâr et? Kendisine canavar dememesini söyle.

Dün geceki aynı beyaz saçlı kara elfin köşeyi dönmesiyle söyleyecek olduğum her şey öldü. Beni görünce

gözleri kısıldı. Eğer bakışlar öldürebilseydi çoktan cenaze elbisem için hazırlanıyor olurdum. Arkain'in önünde

eğiliyor, beyaz saçları süslü siyah zırhının üzerine düşüyor.

"Majesteleri, doğudaki izcilerimizden haber geldi. Konu acildir."

Arkain'in ağzı sert bir çizgiye bürünüyor ve pençelerini avuçlarına kıvırdığını görüyorum. Doğu? Doğuda neler

oluyor? Sonra aklıma geliyor. Orklar. Yine mi karışıyorlar? Neredeyse soracaktım ama Arkain ayağa kalkmaya

başladı. Birkaç metre öteye gelince duruyor ve bana dönmeden sesleniyor.

"Bu akşam benim özel odamda akşam yemeği yiyeceğiz. Hizmetçilerim seni alacak."

Ve böylece koridorda yalnız kaldım. Kale o kadar sessiz ki kendi nefesimi duyabiliyorum. Yapacak başka hiçbir

şeyim olmadığından devasa kapıları iterek açıyorum ve akla gelebilecek en iç karartıcı manzarayla

karşılaşıyorum.

Kara elflerin gecenin vahşi yaratıkları olmakla övündüklerini biliyorum ama bu kırmızı ve siyah renk şeması

giderek saçma olmaya başlıyor. Oda geniş ama boş. Siyah çarşafklar ve yorganlarla duvara yaslanmış büyük bir

yatak var. Güneş ışığının içeri girmesini sağlayan, koyu renk ahşap makyaj masası ve köşedeki siyah taş küveti

aydınlatan geniş bir pencere var.

Yan tarafta bir kraliyet gardırobu var. Buradan bile farklı kıyafetleri görebiliyorum. Hepsi aynı koyu siyah renkte.

Birkaç tanesinde kan kırmızısı dikişler var ama sanki kara elfler sadece küçük bir renk paletinden alışveriş

yapıyormuş gibi görünüyor.

Bir iç çekişle yatağa uzanıyorum. Yeterince rahat. Bazı tuhaf nedenlerden dolayı kendimi bir mezarda

yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Burada kişisel eşya yok. Boya veya portre yok. Sanki son kraliçeye ait tüm

izler silinmiş ve yaşadığı yerin kabuğu kalmış gibi.

Eğer burada kalacaksam bu alanı benim yapmak için bir şeyler yapmalıyım.

Aklıma bir fikir geliyor.

Kendimi daha çok hissettiğim bir yer var ve Arkain akşam yemeğine kadar odamda kalmamı talep etmedi.

Dolapta asılı siyah bir pelerin bulunca onu giydim ve sessizce ayaklanarak odadan çıktım. Koridorun

aşağısında bir yığın tabak taşıyan bir hizmetçi var. Bana merakla bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Saçları

alçak bir topuz halinde yüzünden geriye doğru toplanmıştır. Kırmızı gözlerinden birinde bir yara izi var.

Dün gecenin anılarını beni taşıyarak koridordan aşağıya doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bana bakan ama

sonra gözlerini başka tarafa çeviren birkaç gardiyanın daha yanından geçtim. Belki de uğraşmaya

değmediğimi düşünüyorlar. Eğer başıma vahşi bir canavar gelirse ve onu yersem öyle olsun.

Bu düşünce beni ürpertiyor ama dün gece çıktığım kapıdan çıkana kadar hareket etmeye devam ediyorum.

Artık güneş tamamen doğmuştu ve taşlı yolda çıplak ayakla ilerliyordum. Kendimi mor salkımlarla kaplı

kemerin altından geçerken bulana kadar ayak parmaklarım serin taşların üzerinde kıvrıldı.

Dün gece Arkain'in oynadığı pek çok numara vardı ama bu bahçenin onlardan biri olmadığını bilmek beni mutlu

ediyor. Aslında gündüzleri daha da büyümlü hissettiriyor. Dün gece gece açan çiçekler dikkat çekerken, bugün

güneşin altında açan her türlü bitki var.

Sarmaşık bitkileri ve siyah sarmaşıklar bahçenin duvarlarını kırıyıyor. Düşen dallara takılmamaya dikkat ederek

söğüt ağacına doğru ilerliyorum. Gün ışığında dinleniyor gibi görünüyor. Dolunay olduğunda parlamaya hazır

olmaları için dallarını şarj ediyor.

Bir şey duyduğumda üssünden birkaç kır çiçeği toplamaya gitmek üzereyim.

"Saçma! Bunca aydan sonra parti vermesi gerekiyordu ve şimdi onlara bakın! Onları yeniden büyütmem aylar

alacak!"

Köşeyi dönerken gözlerimi kısıyorum ve burada kimin olduğuna bakıyorum.

Orada, ağacın dibinde çömelmiş kıvrımlı bir figür var. Karanlık gökyüzü gülleriyle aynı tondaki çılgınca kıvrılmış

saçlar, deri bir bantla geriye doğru toplanmış. Toprağı kazarken yanlarına bağlı sayısız çanta ve şişe var. Soluk

teni kirle kaplı ve çilli burnunda da biraz kir var.

Macenta rengi bir saç parçası yüzünün önüne düşüyor ve onu hızla kulağının arkasına sıkıştırıyor. Hangisi

yuvarlaktır. Ağzım şokla açıldı ve yerini bir gülümseme aldı.

"Bir insan!" Ağlarım. Karşımdaki figür çılgınlık atıyor ve içine toprak koyduğu cam şişeyi düşürüyor. Ayağa

fırladığında yuvarlak yanakları saçlarıyla aynı tona dönüyor.

"Bana gizlice yaklaşma!" Bana parmağını salladı ve ben de sırtımaya devam ettim.

"Yemin ederim tüm elfler bir

tasma ve zille doğmalı. Bu kadar sessiz hareket etmen doğal değil. Sanki tanrılar sizi gün ışıklarından korkup

beni korkutmak için yaratıklar yaratmış gibi."

"Kadınlarımızın çan yakalı bebek doğurması ne kadar tatsız."

"Ah, mükemmel," pembe saçlı insan başını salladı. "Bu şaka yapmayı seviyor."

"Benim türümdekilerin bu kadar eğlenceli olmadığı için özür dilerim." Gülüyorum.

"Benim adım..."

"Prenses Elveena, Lysan'dan. Arkain'in Gece'den aldığı gelin. Biliyorum. Kale bu haberlerle çalkalanıyor."

"Uğultu? O kale mezarlıktan daha sessiz." Pembe saçlı insan gülüyor.

"Evet, Kral Arkain kalenin ana bölümünü sessiz tutuyor. Bu yüzden personelin çoğu batı kanadında kalıyor."

"Doğru" diyorum. "Ve sen?"

Pembe saçlı insan tekrar kızardı ve reverans yapmak için elinden geleni yaptı.

"Kaethe, kraliyet simyacısı. Özür dilerim, çoğunlukla laboratuvarımda çalışıyorum bu yüzden elf soylularını

selamlarken tavrım biraz paslanmış olabilir." Yutuyor. "Majesteleri."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu konuda endişelenme ve bana Elvie de."

"O zaman bana Kae de. Ben yine de bunu tercih ederim."

Gülümseyip ona bakıyorum. Benden yarım metre kısa. Keten pantolonu ve dökümlü gömleğinin içinde

yumuşak kıvrımlar ve çilli bir cilt var. Kae benim yaşlarımda olmalı. Ama mavi gözlerinde onu daha yaşlı

gösteren bir bilgi var.

"Peki bir insanın Myrkorvin'de ne işi var? İnsanların burada yaşamasına izin verilmediğini sanıyordum?"

"Bunu sana kim söyledi?" Kae soruyor.

"Bize Lysan'da öğretilen şey bu."

"Evet, burada bir sürü insan var. Eminim burada olduğunuz sürece onları göreceksiniz."

"Peki sen nasıl Kral Arkain'in kraliyet simyacısı oldun?" Kae dondu ve yüz hatlarının üzerinden bir şey geçti.

"Uzun Hikaye. Korkarım oldukça sıkıcı bir şey." Başımı salladım ve ne zaman bir şeye burnumu sokmamam

gerektiğini biliyorum.

"O halde belki bana toprakta ne yaptığını söyleyebilirsin?" Mavi gözleri sanki yeni hatırlamış gibi irileşiyor ve

tekrar dizlerinin üzerine çökerek kısa, küt parmaklarıyla söğüdün dibindeki toprağı kazıyor.

"Dün geceki partide birileri karaciğer kurdu bitkilerimin üzerinden geçmenin komik olduğunu düşünmüş olmalı.

Bu şeylerin büyümesi aylar sürdü. Üzerinde çalıştığım bir panzehir için onlara ihtiyacım vardı ve bu beni birkaç

ay geriye götürdü." Solmuş yeşil yaprakları bana doğru tutuyor. Gerçekten de söğüdün tabanına yakın olan tüm

bitkiler ayak altında ezilmiş gibi görünüyor.

Elimi ağzıma götürdüm. Bunun benim ve Ari'nin dansımız sırasında yapmış olması oldukça muhtemel.

Bunu düzeltmeliyim.

"İşte, sana yardım etmeme izin ver." Özgür büyü içimden hızla geçiyor ve metal havayı güzel kokularla

dolduruyor. Karaciğer kurdu bitkileri yeniden bir araya gelirken Kae derin bir nefes aldı. Yapraklar yeniden

doluyor ve dolgunlaşıyor. Derin zümrüt rengi tonları yenilenir ve topraktan yeni olgun karaciğer kurtları da

filizlenir.

"Bunu nasıl yaptın?" inanamayarak soruyor.

"Bu benim büyüüm. Bitkilerle aram iyidir. Eminim Myrkorvin'den biri de aynı şeyi yapabilir?"

"Onu hiç görmedim. Bu tür bir büyü kara elfler tarafından kullanılmaz." Yüzündeki neşe, mavi gözlerini

tedirginlikle gölgeleyene kadar netti. Yüzü ciddileşiyor ve temkinli bir hal alıyor.

"Bana yardım etmenin karşılığında ne istiyorsun?"

Kafam karıştı ve sonra fark ettim. Kara elflerle çevrili bir insan olarak yardım için pazarlık yapmaya alışkındır.

Anlaşma yapmak ve takas yapmak. Her türlü eylemin sadece bir tür numarayı yerine getirmenin aracı olduğu.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Işık elfleri hileyle uğraşmaz." Bunun üzerine gözle görülür şekilde rahatlıyor.

"Ama eğer iyiliğimin karşılığını vermek istersen benim için yapabileceğin bir şey var."

"Ne?" o soruyor.

"Bana kaleyi gezdirebilir misin? Korkarım Arkain pek hevesli bir tur rehberi değildi."

Kae buna kıkırdadı ve kirli

avuçlarını pantolonuna kaydırarak ayağa kalktı.

"Artık hayal edebiliyorum. Gelin, size bu kalenin neler sunabileceğini göstereyim."

İkimiz dönüp kaleye doğru yola çıkıyoruz. Myrkorvin hakkında söylenebilecek çok şey var ama pembe saçlı

arkadaşıma baktığımda kesin olan bir şey var. Burada hayat kesinlikle sıkıcı olmayacak.

On İkinci Bölüm

Elvie

Kaethe beni şatonun hiç görmediğim bir kısmına yönlendiriyor.

Taht odası ve kraliçenin odalarının aynı donuk siyah taştan yapıldığı kalenin bu kanadının yeni bir eklenti

olduğu açıktır. Taş soluk gri renktedir ve alanı aydınlatan açık hava pencereleri vardır.

Yanan odun ve nemli toprağın kokusu havada kalıyor.

Ayrıca burada daha fazla insan var. İnsanlar ve kara elfler aynıdır.

Kıvrıkcık saçları keskin yüzünün arkasında toplanmış bir insan kadın yanımdan geçiyor. Bronz tenini mavi ve

morun farklı tonlarına boyayın. Beyaz gömleği de aynı renk dizisiyle kaplı. Biz geçerken Kae'ye gülümsüyor.

"Günaydın Kaethe, Fredric fırınların hazır olduğunu söylüyor."

"Teşekkür ederim Breena. Bu, Kral Arkain'in müstakbel gelini Prenses Elvie." Kız ayaklarına bakıyor ve tıpkı Kae

gibi reverans yapmaya çalışıyor. Burada yaşayan insanların çoğunun elflerle pek temas kurmadığını

düşünmeye başlıyorum.

"Majesteleri," diye fısıldıyor. Gülümseyip başımı sallıyorum.

"Lütfen, sadece Elvie." Önlüğüne başımı salladım. "Ressam mısın?"

"Evet ama henüz bu konuda ustalaşmadım."

Kaethe, "Mütevazı davranıyor" diyor. "En muhteşem manzaraları yaratıyor. Sanki sadece bir tuval üzerine resim

yapmıyormuşsunuz, onlara gerçekten bakıyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

"Fakat portre çalışmalarım daha iyi olabilirdi. Ne zaman senin resmini yapmama izin vereceksin, Kae? Sen onu

ertelemeye devam et. Brenna ellerini kalçalarına koyuyor. Kae başını eğip başka tarafa bakıyor.

"Biliyor musun, gerçekten ilgilenmiyorum..."

"Saçma, sen mükemmel olurdun! Tıpkı Cheval'in modellerinden birine benziyorsun. Çalışmalarını okudum ve kadın formu tasvirinin emsalsiz olduğunu gördüm."

"DSÖ?" Kae'nin sorusu üzerine Breena'nın ağzı açık kaldı ve ben yavaşça kıkırdadım.

"O haklı. Cheval seni ele geçirmek için adam öldürür, dedim. "O sanatın ustasıdır."

"Cheval'i tanıyor musun?" Breena hayretle söylüyor.

Başımla onayladım. "Bir defasında birkaç maketiyle Lysan'daki saraya gelmişti. Resim yapma şekline bakılırsa büyüü yapanın biz değil, kendisi olduğunu düşünürdünüz."

"Onunla tanışmayı çok isterim. Sadece bir kere."

"Belki de ayarlanabilir. Zaten bana bir iyilik borcu var." Hatıraya gülümsüyorum.

"Gerçekten mi? Aman Tanrım, bu harika olurdu," diye iç çekiyor Breena. "Artık buraya hiç ziyaretçi gelmiyor."

"Neden bu?" diye soruyorum.

"Eh, Kral Arkain'den beri..."

"Breena," diye araya girdi Kae. "Gitmeliyiz." Breena bana gülümseyip başını sallamadan önce iki insan birbirine bakışıyor.

"Elbette. Görüşürüz Elvie."

Bunun üzerine o gitti ve Kae, biz bir çift ahşap kapıdan içeri girene kadar beni koridora doğru yönlendirmeye devam etti. Bunların ötesinde daha önce hiç görmediğim bir şey var.

Arkada kükreyen bir ateş. Her şekil ve boyuttaki tüpler devasa çalışma masasının tamamını kaplıyor. Her çeşit şifalı bitki ve iksir şişeleri. Daha önce adını bile duymadığım bitki ve canlıların bulunduğu kavanozlar.

Yarasaların kanatları. Kunduz engerek kafatasları. Cücelerin parmak kemikleri. Güney sirenlerinden ölçekler.

Kavanoz üstüne kavanoz, ardı ardına tuhafıklar içerir. Bunların yarısına Lysan'da sahip olmanın yasa dışı

olduğundan bahsetmiyorum bile.

Deri ciltli kitaplar her yerdedir. Her türlü canlının diyagramlarının bulunduğu sayfalara açın. Grimoire'lar sonsuz

yaşam, gerçek aşk ve aradaki her şey için mükemmel iksirlerin nasıl yaratılacağına dair farklı listelerle dolu.

"Burası neresi?" Soruyorum.

Kae etrafına bakındı ve kızarak ellerini gömleğinin önüne ovuşturdu.

"Burası benim laboratuvarım. Üzgünüm, bu durumda, burayı temizlemeyi düşünüyordum."

"Bu harika, Kae."

Ben de bunu kastediyorum. Lysan'daki kraliyet simyacımız esas olarak seramızla ilgileniyor. Güney bölgemizi

daha verimli hale getirmek için mahsul verimimizi nasıl en üst düzeye çıkarabiliriz? Bu, sihir ve bilimin gerçek

bir birleşimidir.

"Simya çalışmaya ne zaman başladın?" Soruyorum. Kitaplarından birine göz gezdirirken Kae yanıma geldi.

Kafatası Körfezi'ndeki yılan balıklarından elde edilen zehrin, zehirli kunduz engerek ısırtığının neden olduğu

ateşleri düşürmek için nasıl kullanılabileceğine dair bir rehber.

"On iki yaşımdayken Myrkorvin'e geldim. Gelecek vaat ettiğimi düşünen ve kraliyet akademisine gitmem için

bana sponsor olan yaşlı bir simyacıyla anlaşabildim. Kral Arkain beni orada buldu." Yavaşça gülüyor. "Biraz

asiydim, elf profesörlerimin bile dokunmayacağı malzemeleri kullanıyordum. Sanırım bu, kralın benim için

üstlendiği görev için mükemmel olduğumu düşünmesini sağladı."

"Ne görevi?" Soruyorum. Kae yutkundu ve yüzünü elleriyle kapattı.

Hiçbir şey söylememeliydim, diye mırıldandı. Ona değerlendirci bir bakış atıyorum ve o da iç çekiyor. "Ama

sanırım eğer kraliçe olacaksan bunu sana söylememin bir zararı yok. Gelmek."

Kaethe beni güröldeyen ateşlerden birine doğru yönlendiriyor. Çeşitli bitkilerin yerleştirildiği daha fazla cam tüp var.

"Kral beni orkların diş oklarına karşı bir panzehir yapmakla görevlendirdi."

burnumu kırıştırıyorum. "Orklar kendi dişlerini ok ucu olarak mı kullanıyor?"

Kaethe başını salladı. "Hayır, onlara öyle diyorlar. Bunlar yalnızca Brokenbone Dağları'nda açan çiçeklerden

yapılmış bir zehre batırılmış oklardır. Yüzde yüz ölümcül. Sadece bir tanesini kendinize batırmak, birkaç dakika

içinde düşüp öleceğiniz anlamına gelir. Kae içini çekiyor. "Orkların onlara karşı doğal bir bağışıklığı var ama

bunun kopyalayabileceğimiz bir şey olduğundan eminim. Ya da en azından zehri ölümcül olmayacak kadar

etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulun."

Söylediklerini dikkate alarak bir süre sessiz kaldım. "Bu seni sorumlu tutacak oldukça büyük bir görev. Bu

okların kral için önemi nedir?"

Kaethe bir süre bunun üzerinde düşündü ve sanırım bana söylemeyecek ama beni şaşırttı ve söyledi.

"Bir orkun diş oku Kral Arkain'in babasını öldürdü. Zehir o kadar acı verici ve o kadar hızlı etki ediyor ki, ölmeyi

isteyeceksiniz. Kral Arkain hiçbir elfin aynı kaderin kurbanı olmayacağına söz verdi." Durdu. "Ve eğer orklar

yeniden savaşa girmek isterse, onları yenmeye hazır olmalıyız."

"Bunun olma ihtimali var mı?" diye sordum ama Kae omuz silkip önündeki tüplere geri döndü.

Karaciğer kurdunun parlak yeşil yapraklarından birini alıp taş bir kasede ince bir macun haline getiriyor. Cam

tüplerden birine ince bir tabaka yayarak içine çürümüş et kokan, kaynayan, koyu kahverengi bir sıvı döküyor.

Karışım kabarcıklar çıkarır ve çatlar.

"Hepimizde az miktarda zehir var, bu yüzden onu ancak defalarca mükemmelleştirmeye çalışabilirim..." Cam

kaba en küçük miktarda siyah yapışkan madde damlatırken sözünü kesti. Sıvı bir saniyeliğine tıslıyor ve parlak

beyaz bir ışıkla titreşiyor.

Siyah tamamen yayılmadan önce karışımı aşındırın ve beheri tamamen geriye çevirin.

Kae, "Siktir," diye küfrediyor ve ardından ağzını kapatıyor. "Üzgünüm bu her zaman oluyor. Ne zaman onu

kırdığımı düşünsem, olan bu oluyor. Zehir o kadar güçlü ki daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Elimi omzuna koyuyorum ve gülümsüyorum.

"Anlayacaksın, sadece buna devam etmelisin." Başını salladı ve köşede gözüne bir şey takılınca gülümsedi.

Diğer çalışma masalarından birine doğru yürüyüp yeşil deri ciltli bir kitap çıkarıyor.

Hanım Grisella'nın Yeni

Başlayanlar İçin Botaniği. Ne kadar tatlı. Kae, kafası tekrar ortaya çıkana kadar sayfalara göz atıyor.

"Bitkilerle aranız bu kadar iyi olduğuna göre, az sayıda olduğumuz bazı bitkileri yeniden yetiştirmeme yardım

eder misiniz?" Bana soruyor. "Moonbourne'daki pazara dönmemiz biraz zaman alacak ve civa otu tehlikeli

derecede azaldı."

"Ben isterdim."

Sabahımızın ve öğleden sonramızın geri kalanı böyle geçiyor. Kae bana bir bitki getiriyor ve sihrimi kullanarak

onun yeniden büyümesine ve yeni çiçekler açmasına yardım ediyorum. Tekrar tekrar. Lysan'a döndüğümüzde

bu kadar büyü kullanmak büyük baş ağrılarına ve yorgunluğa neden olurdu. Burada, özgür büyü'nün zenginliği

öyle özgürce akıyor ki, bitkileri büyütmek benim için neredeyse bir düşünce bile değil.

Alnımdan aşağı ter damlamaya başlayınca ve iki silahlı saray muhafızı laboratuvara girene kadar saatin ne

kadar geç olduğunu bilmiyorum.

Yanlarında iki dişi kara elf var. Koyu renk saçları sıkı topuzlara toplanmıştı. Pençeli eller sessiz siyah

elbiselerin önünde kenetlenmiş. Eğiliyorlar ve soldaki uzun boylu olan konuşuyor, her kelimedede beyaz dişleri

parlıyor.

"Majesteleri, sizi almaya ve kralla akşam yemeğine hazırlamaya geldik."

Başımı salladım ve terli avuçlarımı pelerinime sildim. Kae'ye dönüp gülümsedim.

"Bugün çok eğlendim, teşekkür ederim."

"Ben de öyle yaptım," diyor Kae, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Masaya baktım ve neredeyse boş

olan kavanozlardan birini aldım.

"Yarın geri geleceğim ve daha fazla vadi zambağı yapabiliriz."

"Bu bir plana benziyor. Yarın görüşürüz."

Başımı salladım ve laboratuvardan çıkan iki kara elf dişinin peşinden gittim.

Myrkorvin'deki ilk günüm iyi

geçmiş gibi görünüyor. İlk arkadaşımı yeni kazanmış olabilirim ama kraliçenin odasına yaklaştıkça içimdeki

huzursuzluk artıyor.

Bir arkadaş edinmek yeterince kolaydı. Şimdi aynı şeyi müstakbel kocamla yapıp yapamayacağımı

görmeliyim.

On Üçüncü Bölüm

Arkain

Yaşadığım dört yüzyıl boyunca, hiç bu kadar dayanılmaz derecede tuhaf bir akşam yemeğine katılmamıştım.

Benim özel yemekhanemde oturuyoruz. Yirmi kişilik bir masaydı ve karşı uçlarda oturanlar yalnızca biziz.

Oturduğum yerden ikinci yemeğini dalgın dalgın seçtiğini görebiliyorum.

Yeni işe alınanlardan bazılarıyla geçirdiğim bir öğleden sonra eğitiminin ardından, her kurs için açgözlü

oluyorum. Tabak üstüne haşlanmış ve ızgara et yığınını yutuyorum. Elvie'nin boyutu bu kadar küçük

olduğundan, bu büyük yardımların onun için çok fazla olduğundan şüpheleniyorum, bu yüzden tabağını dalgın

bir şekilde seçiyor.

Buraya ilk girdiğinden beri sessizce oturuyoruz. Gösterişli bir selamlayla hemen oturduk ve ilk yemek servis

edildi. Bu neredeyse bir saat önceydi ve her geçen saniye sanki birisi iki elini kafatasımın etrafına koyup

sıkıyormuş gibi hissediyorum. Bu akşam yemeğinde üçüncü konuğumuz beceriksizlik oldu.

Sonsuzluğu böyle mi birlikte geçireceğiz? Rahatsız edici bir sessizlikte mi?

Şimdi ona bakıyorum, tabağına bakıyorum. Uzun gümüş rengi saçları aşağı doğru toplanmış, bir kısmı

yüzünden geriye doğru toplanmış, boynunun zarif eğimi görülüyor. Giydiği elbise çok çirkin. Myrkorvin siyahı

yüzünün rengini solduruyor ve onu hasta gösteriyor.

"Bu elbise çok çirkin görünüyor," diyorum ve hemen ağzımı kapatıyorum. Benim sorunum ne? Bunu neden

söyleyeyim? Elvie'nin kafası yukarı kalkıyor ve ağzı açık kalıyor.

"Bir saatlik sessizlik ve bunu bozacak kadar önemli olduğunu düşündüğün düşünce bu mu?" Alay ediyor. Geri

almak için kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum ama çatalını bana doğru sallıyor.

"Buradaki gardıropta siyah

dışında hiçbir renk yok. Bu işi kraliyet terzileriyle görüşün."

Başımı salladım ve güveç kaseme dönüp yumuşak et parçalarından birini mideye indirdim. Baharatlar tam

benim tercih ettiğim gibi güçlü. Doyurucu bir yemektir. Dürüst olmak gerekirse Elvie'nin Myrkorvin kışına

dayanabilmesi için bu tür yiyecekleri yemeye alışması gerekecek. Onu kendim beslemek zorunda kalsam bile.

Bunun düşüncesi penisimin pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oluyor. Ben elimi

uzatırken pembe dudakları açılıyor... Öksürüyorum ve başımı temizliyorum. Bu düşüncelerin burada işi yok.

"Çünkü sohbet etme şeklin beni ne kadar iğrenç bulduğunu söylemek bana," diye başlıyor.

"Senin iğrenç olduğunu söylemedim," diye sözünü kestim ama gözlerini bana çevirdi.

"Belki daha tarafsız bir konuşmaya geçeceğiz. Bugün biriyle tanıştım." Bu ilgimi çekiyor. Muhafızlarım onun

öğleden sonrayı laboratuvarında geçirdiğini söyledi, bu yüzden onun Kaethe olduğunu ancak varsayabilirim.

Tabii genç simyacılarından biri değilse.

Hepsi erkek değil mi? Metalin büküldüğünü hissettiğimde kaşığım elimde gıcırdadı. İçimdeki canavar çenesini

şaklatıyor, ağzından köpükler saçıyor ve başka hiçbir erkeğin yanına yaklaşmaması için onu sahiplenmemizi

talep ediyor. O bizim.

"DSÖ?" ısııyorum.

"Kaethe. Bitkilerinden bazılarını yeniden yetiştirmesine yardım ettim."

"Sadece Kaethe mi?" dedim, öfkem soğumaya başladı.

Elvie çatalını çevirerek "Evet, çok hoş" dedi. "Ve Breena adında bir ressam." Canavarım bunun üzerine

sakinleşti ve göğsüme doğru kıvrıldı. Artık ona çok yaklaşan erkeklerden kan talep etmiyor.

"Nasıl oluyor da Myrkorvin'de insanlar var?"

"Neden olmasın?" Soruyorum.

"Çünkü burası onlar için tehlikeli."

Lysan'da sana bunu mu öğretiyorlar? Biz kara elflerin spor olsun diye insanların kanını içtiğini mi?" Hizmetçiler

bir sonraki yemeği vermek üzere gelmeden önce cevap verme şansı bulamaz. Süt ve tereyağıyla ezilmiş

patatesli, kavrulmuş kuş. Ağzım sulandı ve Elvie inleyerek elini kapattı.

"Bir sorun mu var? Myrkorvin yemeklerimiz standartlarınızı karşılamıyor mu?" Bu beni kızdırıyor. Sonuçta o bir

hafif elf. Tüm güzelliğine rağmen hâlâ türünün geri kalanı kadar kibirli. Olması gerekiyor.

"Öyle değil. Ben et yemem."

"Ne?" Buna şok oldum. "Bu yüzden mi bu kadar küçüksün?"

"HAYIR." Gülüyor ve bu çok harika bir ses. "Çoğu ışık elfleri bunu yapmaz çünkü çeşitli hayvanlara

dönüşebilirler. Meyve ve sebzeden oluşan bir beslenmeyi tercih ediyoruz, yaşamı tüm biçimleriyle korumayı

istemek doğamızda var."

"Bir hayvana dönüşebilir misin?" Gerçekten merakla sordum ama başını salladı.

"Gençken bir kez yaklaşmıştım. Kraliyet martılarımızdan birine dönüşmeye çalıştım. Beni eski haline

döndürmek için üç yetenekli saray sihirbazımız gerekti. Bir hafta boyunca tüyler öksürüyordum." Bunu başımla

onaylayıp tabağıma dönüyorum. Belki de personeli çağırıp onun için başka bir şeyler hazırlamalarını

istemeliyim.

"Dönüştürmekten bahsetmişken, kullandığın tek form Ari mi, yoksa başka formlar da var mı?"

Bu beni kısa kesiyor.

"Başka formlar da kullanabilirim." Detaylandırmamı bekliyor ama yapmıyorum ve sandalyesinde ofluyor.

"Hala anlamıyorum. Neden tamamen sahte bir insan yaratalım? Sen bir kralısın, ben bir prensesim. Benimle

konuşup bu ittifakı güvence altına alabilirdin. Bu kadar zahmete girmeye gerek yoktu."

Sözümü geri alamadan önce, Ari gerçek bana sandığından daha yakın, dedim. onu bu yeni sorgulama

tarzından uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Nasıl olabilir?" diye soruyor ama onu görmezden geliyorum. Kadınlarla konuşmak hiçbir zaman bana göre

olmadı.

Gerçekten her türlü konuşuyoruz.

"Ayrıca, senin bu kadar güzel ifade ettiğin gibi, öylece 'seninle konuşamazdım'.

Krallıklarımız yüzyıllardır

ayrıydı. Baban bu sabah söylediklerine rağmen sana 30 metre bile yaklaşmama izin vermezdi. Evlenme teklif

edersem beni duymayı bırakın.

"Bunu bilmiyorsun."

"Ah ama yapıyorum. Kral Orvian, değerli kızını bir canavar krala devretmektense krallığının yakılmasını tercih

eder. Ve bu ittifaka ihtiyacım vardı" diyorum.

"Neden? Hala bana nedenini söylemiyorsun."

"Neden fark eder?" Bağırıyorum, o da utanıyor ve anında pişman oluyorum. Tabii ki kafası karışık ama ona

söyleyemem. Henüz değil. Belki hiçbir zaman değil. "Yüz Yüzlü Gece'de seçildin. Baban Lysan'daki evinde

kalmanı isteyebilirdi ama bunun bir hakaret olacağını biliyordu. Seni getirmesi gerektiğini biliyordum ve senin

seçildiğinden emin olmak için yapmam gerekeni yaptım. Buna aldatma, zalim bir numara ya da ne istersen de.

Ama yine yapacağımı bil. Krallığımı güvende tutmak için bunu yüzlerce kez yapardım.”

“Ve birine karşı nazik olduğum için mi bu bedeli ödemek zorunda kalıyorum? Bir arkadaş bulduğumu

düşündüğüm için mi? Ari senin için kim? Kim o?” o soruyor.

"Bunu duymaya hazır değilsin" diyorum.

"Şunu söylemeyi bırak," diye bağılıyor. “Herkesin bana çocukmuşum gibi davranmasından bıktım ve yoruldum.

Beni karın olarak seçtin. Sonsuza dek burada sıkışıp kaldım. Seni ve bunu neden yaptığını anlamaya

çalışıyorum. Kendimi bulduğum bu yolu anlamlandırmak için.”

"Bir canavarın canavarca davranmak için bir sebebe ihtiyacı yoktur."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor. “Yine bu değil. Senin hakkındaki en canavarca şey şu anda nasıl

davrandığındır.”

“Benim hakkımda ya da gerçekte nasıl biri olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

"O halde anlamama yardım et. Bütün bunları neden beni burada tutmak için planladığını söyle bana." Gümüş

gözleri bana yalvarıyor ama yüzüm ciddiliğini koruyor.

"Hayır" diyorum.

"HAYIR?"

"Yaptığım şeyleri neden yaptığımı bilmenize gerek yok."

Sandalyesinden o kadar hızlı kalkıyor ki, arkasındaki zemine çarpıyor. Avucunu kasenin iki yanına koyarak küt

dişlerini bana gösteriyor. Gümüş gözleri bana bakarken soğuk çelik gibiydi.

"Eğer seninle her konuşmamız böyle gidecekse o zaman birbirimizden uzak dursak iyi olur. Eğer aramızda bir

tür barış oluşturmak için yaptığım her girişimde bu kadar inatçı olacaksan, o zaman umurumda değil, defolup

gidebilirsin.

"Kimse benimle bu şekilde konuşamaz" diyorum. Saygısızlığı beni ona kızdırmalı ama daha da merak ettiğimi

fark ettim. Ben onun neredeyse iki katıyım ama gözlerinde hiç korku yok. Neredeyse dört yüz yıldır kimsenin

cesaret edemediği bir şekilde bana meydan okuyor.

"Evet, eğer yapmamış olsaydın, herkes yetkili bir pislik tarafından kandırılarak evlenmez." Gülümsemesi

tamamen dişlerden oluşuyor. Kapılar açılır ve hizmetçiler başka bir yemekle içeri girerler. Onları yakından

inceliyor.

"Kral yemeğinin geri kalanını yalnız yiyecek. Lütfen bana kraliçenin odasına hiç kalbi atmayan bir şey getirin.

Kral verimli akşam yemeği sohbetlerinin nasıl yapılacağını öğrenene kadar yemeği tek başıma yiyeceğim.

O bir sürpriz. Ondan önce temas kurduğum hafif elfler kibirli kışlardı, züppelikleriyle o kadar ileri gitmişler ki

nefes alabilmeleri bir mucize.

Elvie öyle bir şey değil. O çok şiddetli, benim küçük elfim.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi hissediyorum. Utanç. Beni tanımaya çalışıyor ve ben onu kapatıyorum.

Korku beni yönetiyor ve buna izin veremem. Ona kalmasını söylemeye hazırlanıyorum ama o çoktan kapının

eşiğine doğru ilerledi.

Elvie omzunun üzerinden bakıp bana sırıtıyor. Ne yaptığını sormadan önce kumaşın yırtıldığını duydum ve

siyah elbisesinin ince çerçevesinden aşağı kayarak ayaklarının dibinde toplanmasını şok içinde izledim.

Üzerinde beyaz bir gömlekten başka bir şey yoktu, kışının kıvrımları tül kumaşın altından görülebiliyordu.

Yüzyıllar süren savaş eğitimi sayesinde bu görüşe tek başıma ulaşamadım.

Pençelerim tahta masaya saplanıyor ve ahşabın parçalanırken çıkardığı çatırtıyı duyuyorum. Yumuşak bir

kahkahayla dönüp bana seslendi.

“Lysan'a geri dönen kıyafetlerimi gönder. Artık Myrkorvin siyahı içinde korkunç görünmeyi reddediyorum.”

O uzaklaşırken pençeli elimi yüzümü ovuşturuyorum, kıcı her sallanan adımında beni baştan çıkarıyor. Bana ne

yaptığını bilmesi gerekiyor. Göğsümden bir kükreme çıkardım ve yemek tabağımı odanın diğer ucuna fırlatıp

kapıya çarptım.

Prenses Elveena benim ölümüm olabilir. Ya da daha kötüsü. İçimdeki canavarın ortaya çıkmasını sağlayacak

tek şey bu.

Eğer bu gerçekleşirse onu kafesine geri tıkmaya yetecek güce sahip olacağımı sanmıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elvie

O felaket akşam yemeğinin üzerinden bir hafta geçti.

Rahat bir rutine yerleştim. Uyanıyorum ve bana teslim edilen elbiselerimden birini giyip Kae'nin laboratuvarına

katılmadan önce ilginç meyvelerden oluşan bir kahvaltı yapıyorum. Orada ona her türlü deneyde yardımcı

oluyorum ve koleksiyonundaki çok sayıda bitkinin kataloglanmasına yardımcı oluyorum.

Bazı günler kale arazisinde dolaşıyoruz. Bana kraliyet kütüphanesini gösterdi ve akşamları pişmiş kök

sebzelerden oluşan akşam yemeğimi yedikten sonra oraya ineceğim ve yüksek rafların arasında okuyacak bir

kitap bulacağım. Bazı günler Kaethe ve ben gün doğumundan gün batımına kadar bahçede vakit geçiririz.

Toprağın yenilenmesine ve panzehiri için ihtiyaç duyduğu yeni şifalı otların bulunmasına yardımcı oluyorum.

Bugün taş ocaklarından birinin yanındayız. Kaethe, kale duvarlarının bir tarafında büyüyen sarmaşıkların

iyileştirici özelliklerini sıralıyor.

"Bunlar özellikle mideyi sakinleştirmek için iyi ve Roselyn hamile kaldığından beri hiçbir şeyi midesinde

tutamıyor. Bunu ona teslim edeceğim ve sonra belki..."

Metalin çınlama sesiyle sözü kesildi. Belirgin erkek homurtuları ve inlemeleri havayı kesiyordu. Bu özel sesleri

duymayalı ne kadar zaman oldu?

Son zamanlarda hissettiğim tatminsizliğin üzerinden çok uzun zaman geçti. Bu sesleri duymak istediğim son

kişiyi o ilk akşam yemeğinden beri ne gördüm ne de haber aldım. Benden kaçtığı çok açık.

Taş ocağından yola devam ediyoruz ve kavga eden erkeklerin sesleri artıyor. Arkain'in en azından bunun için

beni aramamış olması bana ilginç geliyor. Canavar olduğuna dair tüm beyanlarına ve korkunç konuşma

becerilerine rağmen bana karşı saygılı davrandı. Eğer nihai olarak istediği bu olsaydı, beni kolaylıkla alt

edebilirdi.

Bir şey bana öyle olmadığını söylüyor. Üstelik her zaman başka sevgilileri de olabilir. Sonuçta o bir kral.

Kıskançlık, bilinmeyen bir nedenden dolayı midemi bulandırıyor.

Köşeyi döndüğümüzde antrenman yapan erkeklerle karşı karşıya kalıyoruz. Arkain'i fark etmek kolaydır. Diğer

savaşçılar arasında bile öne çıkıyor. Gömleksiz, alçak deri pantolonlu, hiç böyle bir erkekte görmemiştim. Gri

derisinin altında kasların üstündeki kaslar dalgalanıyordu. Hareket ettikçe midesinde ve sırtında soluk yara

izleri beliriyor.

Işık elflerinin zarafetine sahip değil ama vahşiliğinde bir güzellik var. Diğer iki askerle tartışıyor ve hiç şansları

yok. Kılıcını ve kalkanını her salladığında bu kaslar esneyerek darbeyi emer. Ter boynundaki koyu renkli saçları

ıslatıyor ve savaşmaya devam ediyor.

Belki o bir canavardır ama benim korktuğum bir canavar değil.

Ne kadar süre olduğum yerde sabit kaldığımı bilmiyorum, onun rakip üstüne rakibini yenmesini izliyorum,

nefeslerim sığlaşıyor. Onun türünün her zaman ilgisini çeken yanım, onun katıksız gücüyle alevleniyor. O kadar

iltihaplandım ki her geçen an amımın söndüğünü hissedebiliyorum.

O doğal bir savaşçıdır. Krallığını kan dökerek ayakta tutan bir kral.

Kae beni dürttüğünde ve trans bozulduğunda bakışlarım çok uzun sürüyor olmalı.

"Ne?" diye sorduğumda sadece pembe kaşlarını kaldırdı. Yavaşça omzunu ileri doğru ittim ve idman sahasına

baktım.

Gözlerim bir çift kırmızıya takıldı. Arkain ağır nefes alıyor, devasa göğsü hızla inip kalkıyor. Gözleri deli gibi

görünüyor ama yemin ederim onlarda zevk de görüyorum. Sanki beni görmeyi özlemişti.

Bir hafta burada kaldıktan sonra onun yüzünde gördüğüm duygunun Ari'nin yüzünde gözlemlediğim duyguyla

aynı olduğunu fark ettim. Yalnızlık. Karşılaştığım herkes onun ne kadar iyi bir kral olduğunu ama onlardan

uzaklaştığını söylüyor. Hanımımın hizmetçileri bana anne ve babasının verdiği partilerin hikayelerini ve

şatonun nasıl sessizleşip soğuduğunu anlattılar. Ve her şeyi eski haline döndürenin benim olduğumu nasıl da

kurnazca ummuyorlar.

Bu insanlar eğlenmeyi hak ediyor. Dürüst olmak gerekirse, geçen hafta beni rahatsız etti. Hayatımızı

birbirimizden kaçarak geçiremeyiz. Bunu aklımda tutarak ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Onunla ve Kae ile göz temasını kestim ve kaleye doğru yürüdüm. Ön tarafta iki koruma duruyor ve ben onların

önünde duruyorum. Kırmızı gözleri merakla bana bakıyor ve Kae önümde duruyor, şüphesiz ne yaptığımı

merak ediyor.

"Kralın eğitimi bittiğinde lütfen ona bu akşam birlikte akşam yemeği yemek istediğimi bildirin." Başlarını

eğiyorlar ve ben Kaethe'ye yetişiyorum.

"Ne hakkındaydı?" Kaethe soruyor ve ben omuz silkiyorum. Aramızdaki sorun her ne ise ona bir şans daha

vermem için birçok neden var.

Ama hepsini listelemek yerine basitçe şunu söylüyorum: "Terli erkeklere karşı zaafım var."

Arkain'in özel yemek odasına doğru yol almak bu sefer farklı geliyor. Öncelikle o korkunç siyahlar içinde

değilim. Lysan'dan kendi elbiselerim yeni geldiğinden, transparan kollu, inci detaylı, uçuk mavi incecik bir

elbise giyiyorum. Saçlarıma da gümüş tonlarını vurgulayacak inciler yerleştirildi.

Muhafızlar bana kapıyı açtılar ve kendimi kralla karşı karşıya buldum. Masanın diğer ucunda duruyor.

Antrenmandan yeni çıkmış olmalı çünkü saçları hâlâ ıslaktı. Üzerinde kırmızı dikişli bir pantolon ve siyah bir

tunik var. Kırmızı gözler beni tepeden tırnağa süzüyor ve gözlerinde biraz tedirginlik görüyorum.

Nedense reverans yapıyorum ve kalbim hızla çarpmasına rağmen sakın görünmek için elimden geleni

yapıyorum.

“Umarım bu renk seni Myrkorvin siyahından daha çok memnun eder” diyorum. Bir tür barış teklifi olarak

şakaydı ve bunu alması için tanrılara dua ediyorum. Bir an sessiz kalıyor ve sonra elini sallıyor, ben masanın

diğer ucuna otururken sandalyem görünmez ellerle kayıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." dedi sessizce. Hizmetçiler içeri girip şarabımızı dolduruyorlar, ben de

yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemeye çalışıyorum. Daha bir yudum alamadan ilk yemek servis ediliyor ve

önüme bir tabak havuç ve bezelye konulduğunda kendimi başka bir tecrübeli karkas tarafından karşılanmaya

hazırlanıyorum. Pişirdikleri sarımsak ve tereyağı burnumu gıdıklıyor, ağzımı sulandırıyor.

Arkain'e de aynı şekilde servis yapıldığını fark ettim. Bu göğsümde bir şeyleri ısıtıyor. Kısa bir sessizlik oluyor ve ben "Arkain" diyorum, o da "Elvie" diyor.

İkimiz de mahcup bir şekilde gülümsüyoruz ve ben de şarabımdan bir yudum almak için uzanıyorum.

“Önce sen,” diye teklif ediyorum. Homurdanıyor ve başını sallayarak çatalıyla havuca saplıyor.

"Özür dilemek istedim. Son yemeğimizin nasıl geçtiği konusunda.”

Kaşımı kaldırdım ve devam etti. “Seninle nasıl konuştum... buna pişmanım. Başka birinin duygularını dikkate

almayı uzun zaman oldu. Konsey toplantısı dışında kimseyle konuşmak zorunda kaldığımdan beri. Benden

nefret etmek için her türlü nedenin var ama yine de anlamaya çalışıyordun ama ben bunu yüzüne geri fırlattım.

Bu yüzden gerçekten üzgünüm."

Peki buna ne diyebilirim? Gözlerinde geçici bir umut var. Bana sanki bir cankurtaran halatıymışım gibi ölümcül

bir şekilde bakan bu erkeğin olması baş döndürücü bir duygu.

"Seni affediyorum. Eğer annem seninle nasıl konuştuğumu duysaydı sanırım bayılırdı. Pek prenseslere özgü değildi," diyorum ve gülüyor. Gerçek bir tane ve kanımı ısıtıyor. "Yeniden başlasak nasıl olur? Bunu tekrar deneyebilir misin?"

Arkain havuçlardan birini ısırmadan önce, "Ben de bunu isterim," diyor. Birkaç dakika sessizce oturuyoruz ama geçen seferkinin aksine rahatız.

"Orada ne sıklıkla antrenman yapıyorsun?" Soruyorum. Şarabından bir yudum alıyor ve bez peçetelerden biriyle ağzını siliyor.

"Her gün, yeni işe alınanların eğitimini kendim denetliyorum." Elbette öyle.

"Onlarla dövüşmek pek adil görünmüyor," diyorum, lezzetli havuçlarımdan sonuncusunu da parlatırken. "Sen onlardan çok daha büyüksün."

Tekrar kıkırdadı ve şöyle dedi: "Her zaman bu büyüklükte değildim."

"Umarım öyle değildir, yoksa tanrılar zavallı anneni korusun." Ağzımı kapattım ama üzölmek yerine hafifçe gülümsedi. Devam ediyorum. "Ne demek her zaman bu büyüklükte değildin?"

İçini çekerek sandalyesine yaslandı ve şarap kadehini elinde çevirdi.

"Demek istediğim Ari bendim." Kaşımı kaldırıyorum ve devam ediyor. "Genç bir erkekken ben de böyle görünüyordum. Hastaydım ve küçüktüm. Annemle babam yüzyıllardır çiftleşiyordu ama hamile kalmakta zorluk çekiyorlardı. Doğumumdan birkaç gün sonra şifacılar anneme hasta olduğumu söylediler. Eğer on yıl görece kadar yaşasaydım tanrılara dua etmelilerdi."

"Arkain..." Ne diyeceğimi bilemediğim için kendimi durduruyorum.

"Annem çok sert davrandı ve onların tavsiyelerine inanmayı reddetti. Her gün yaşamam için dua ederdi. Ve

yaptım. Büyümeye ve büyümeye devam ettim ve onuncu doğum günüm gelip geçti.
Ve şifacılar normal,

ölümsüz bir yaşam süreceğimden emin olsalar bile, bunu hastalıklı formumda yapacaktım. Zayıf, zayıf." Bu

ifadenin son kısmını ısırıp şaraptan bir yudum daha alıyor.

"Kara elfler güce saygı duyar. İlk kraldan bu yana krallığımızı her zaman kan yoluyla kazanmak zorunda kaldık.

Tahtını koruyamayan bir kral, diyarın güvenliğini ve istikrarını sağlayacak bir kral değildir. Böylece krallığın

lordları benim tahtın gerçek varisi olamayacağını fısıldamaya başladılar. Bu, ailemin soyunun onlarla birlikte

sona ereceğine dair tanrılardan gelen bir işaretti."

"Eminim artık kendilerini aptal gibi hissediyorlardır," diyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor. "Peki sen nasıl

bu hale geldin?"

"Kara elfler diğerlerinden daha yavaş olgunlaşabilir. Babam beni doğuya gönderilen savaşçıların yanında

yaşamam için gönderdi; ön saflarda olanlar. Sonra içimde bir şeyler açıldı. Kampımıza bazı Orklar tarafından

baskın düzenlendi. Tehlikeli bir şekilde sayıca üstündük. Ve aklıma gelen tek şey, oğlunun yaşaması için dua

eden annemdi. Savaşmadan düşmanın elinde ölemezdim. O gece içimde çok önemli bir şey açıldı. Ve

büyümeye başladım. Saraya döndüğümde Myrkorvin'in gerçek hükümdarının kim olacağına dair hiçbir soru

yoktu."

"Hayır, hayır derdim."

"Bir daha asla zayıf kalmayacağıma ya da korkmayacağıma yemin ettim" diyor.

Tabaklarımız alınırken bir süre

sessiz kaldık. Daha sonra bir sonraki yemeğimiz servis edilir. Bu sefer altın et suyu ve pilavla zengin bir sebze

Çorbası. Kaşığımı suya daldırıp neredeyse tadından inleyerek bir yudum alıyorum.

"Neden birlikte yemek yemek istediniz?" bana soruyor. Bir cevap bulduğumda lokmamı yutma ve şarabıma

uzanma gösterisi yapıyorum. Arkain bana karşı dürüsttü ve ben de en azından ona karşı dürüst olabilirim.

"Eğer bu pazarlık geçerli olacaksa ve evleneceksek, bence ikimiz de birbirimize adil bir şans verme konusunda

borçluyuz." Başımı kaldırıp ona baktım ve ben üzerine bastığımda kırmızı gözleri bana kısıldı. "Sen ve ben

birbirimizi tanımıyoruz. Ve birlikteliğimiz alışılmışın dışında bir başlangıca sahip olsa da, en azından gerçek bir

bağlantı kurmaya çalışmamamız gerektiğini söylemiyorum. Bu bir dostluktan başka bir şey olmasa bile, en

azından bunu yürütmeye çalışmayı birbirimize ve bu krallığın insanlarına borçluyuz."

Bir an sessiz kaldı ve sanırım tekrar konuştuğunda beni ortada bırakacak.

"Peki birbirimizi nasıl tanıyacağımızı sanıyorsun?"

"Ne zaman evleneceğiz?" Soruyorum.

"Rahipler bir ay sonra dolunayda bizi görevlendirmek ve seni kraliçe ilan etmek için gelecekler."

"Bir ay, o zaman birbirimize kur yapmamız için yeterince zaman var."

Öksürüyor ve tekrar ağzını siliyor.

"Sana kur yapmamı mı istiyorsun? Bunu nasıl yaparız?"

"Herkesin yaptığı gibi. Birbirimizi tanımamızın en kolay yolu bu olacak."

İsteksiz görünüyor ve şöyle diyor: "İtiraf etmeliyim ki daha önce kimseye kur yapmadım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dört yüz yaşın üzerindesin ve hiç kimseye kur yapmadın mı?"

"Peki sana kaç erkek kur yaptı?" Utangaç bir ses tonuyla soruyor. Onu elimle sallıyorum.

"Yirmi üç yaşındayım Arkain, hiç kimseye kur yapmamış olmam daha az şaşırtıcı. Bunu nasıl yapacağımı hâlâ

biliyorum.” Dudaklarımı büzüyorum. “Bana hâlâ erdemine sahip olduğunu söyleme. Buna inanmayı reddediyorum.”

Yüzü kararıyor ve ben bunu kızardığı anlamına geliyor. Şarap kadehine homurdanıyor, anlayamadığım bir şey.

"O neydi Majesteleri?"

Bana ters bir bakış attı ve bardağını bıraktı. “Fiziksel anlamda başkalarıyla birlikte oldum.”

Sahte bir şokla ağzım açıldı. "Skandal."

“Kur yapmak için hiçbir zaman fazla zamanım olmadı. Savaşçılarla eğitim aldığım zamandan döndüğümde,

savaşmayı arzuluyordum. Her zaman savaşılacak başka bir savaş, yürütülecek bir savaş vardı. Kaselerimizi

temizlemeye geliyorlar ve o da karanlık bir şekilde gülüyor. "Ayrıca beni diğer halimde gördün. Onları bu şekilde

sikmemi kim isterdi? Bırakın onları mahkemeye vermek şöyle dursun.

Arkain'de o kadar çok kendinden nefret var ki, bu kalbimi kırıyor. Taklit ettiği canavar olmayı o kadar çok istiyor

ki. Hizmetçi kadehi şarapla doldurmayı bitirdiğinde ve önüne yeni bir tabak taze sebze konulduğunda

kadehimi alıyorum.

Bardağımın ağzının üzerinden onun gözlerinin içine bakıp gülümsüyorum.

"Bunu yapmanı isterdim Arkain."

On Beşinci Bölüm

Arkain

Bunu yapmanı isterdim, Arkain.

Bu cümle kulaklarımda çınlıyor. Bunu kastetmiş olamaz ama ses tonunda dürüstlük vardı. Işık elfleri hileci

değildir ve yalan söylemesinin nedeni nedir? Bu akşamki yemek bana bir şeyi gösterdi. Elvie güzel olduğu

kadar karmaşık ve ilginç de.

Ona baktığım her saniye büyüyen bir güzellik.

Beni tanımak istiyor. Aramızdaki şeylere bir şans vermek için. Bu hak ettiğimden ve umabileceğimden daha

fazlası. Gerçek bir şey için bir şans. Ona mutluluk ve arkadaşlıkla dolu güzel bir yaşam vermek. Seçimlerini

ondan çaldıktan sonra ona borçlu olduğum şey bu.

Çalışma odamın açık penceresinden dışarı bakıyorum. Ay gökyüzünde yüksekte ve toprakları mavi bir renk

tonuna dönüştürüyor.

Ona kur yapmamı istiyor. Kahretsin, bunu nasıl yapacağım? Elvie bunun sadece birlikte vakit geçirmek ve

konuşmakla ilgili olacağını söyledi. Kavga etmek ve sevişmek dışında vakit geçirdiğimi hatırlayabildiğim pek

bir şey yok. Bunlardan ilki Elvie'nin yakınında olmamasını istiyorum. İkincisi... Onunla sadece bir gece geçirmek

için sağ elimi verirdim.

İçimdeki canavar bunu kabul ederek beni ona sahip çıkmaya zorladı. Ama ben yapamam. Ya kendi isteğiyle

bana gelecek ya da ömrümün sonuna kadar bu inanılmaz acıyla yaşayacağım.

Oturup ona kur yapmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken aklıma bir fikir geliyor.

Bu gece olduğunu neredeyse unutuyordum. Aya baktığımızda acele edersek hâlâ vakit var. Pelerinimi kapıp

odamdan çıkıyorum ve kalenin onun tarafına doğru yolculuk yapıyorum. Koridorlar sessiz, muhafızlar

görevlerinde gergin.

Kendimi Elvie'nin kapısının dışında bulmam çok uzun sürmüyor. Fikrimi değiştirmeden önce kapıyı çaldım.

"Kim o?" o arıyor.

"Ben Arkain. Girebilir miyim? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Bir an tereddüt ettikten sonra tekrar seslendi: "Kapının kilidi açık."

İlerledikçe odasının ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Havadaki muhteşem çiçek kokusu. Ne gördüğümü

fark etmeden önce bu neredeyse dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Pençeli elimi yüzümü ovuşturuyorum.

Elvie aslında beni öldürmeye çalışıyor.

Banyoda otururken gümüş rengi saçları başının üstünde toplanıyor. Buhar kenarlardan yükseliyor, su süt

beyazı, her tür ve renkteki kır çiçekleri suyun yüzeyinde yüzüyor. Gümüş rengi gözleri benimkileri buluyor,

sırıttışı muzip.

Sakin kalmaya çalışıyorum ama aletim dinlemiyor, önümdeki sahneyi görünce sertleşiyor.

Elvie sadece birkaç adım uzakta. Çıplak ve kızarık. Nefes almayı bırakmalıyım. Başını eğdi ve bir şey

söylememi bekledi. Yerimi hatırlayarak hızla yatağına doğru döndüm.

"Sen...çıplaksın." Bu sözler bana bile kaba gelse de dışarı çıkmayı başardım.

"İnsan böyle yıkanır Majesteleri."

"Ve sen bu...durumdayken buraya girmeme izin mi verdin?" Yavaşça gülüyor ve tanrılar bana yardım etsin.

Yükseldikçe suyun çalkalandığını duyuyorum. Pürüzsüz teninin ateş ışığında parıldadığını hayal edebiliyorum.

Meme uçları sertti ve dokunmam için yalvarıyordu. Ağzım. Bacaklarının arasındaki muhteşem yer bana

yalvarıyor... Öksürüyorum ve pantolonumun içine kendimi yeniden ayarlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hayvan olmakla övünen bir grup canlıya göre, konu çıplaklık olduğunda hepiniz en kararsızsınız." Ayakları

haliya çarptığında suyun çalkalandığını duyuyorum. "Leydimin hizmetçisine, Merrywood'da çıplak olarak

koştuğumuz yaz festivalimizi anlattım ve o da neredeyse bayılıyordu." Arkamda hisirtılar var ve başımı

çevirmeye cesaret edemiyorum.

"Artık giyindim, yatak örtümü incelemeyi bırakabilirsin." Kontrolümün bir kısmını yeniden kazanmaya çalışırken

derin bir nefes alarak ona doğru döndüm. Koyu yeşil bir elbise giymişti, kumaş göğüslerinin hafif şişkinliğini

görebileceğim kadar açıktı. Sert meme uçları kumaşa baskı yapıyor ve inlememek için dilimi ısırarak zorunda

kalıyorum.

"Peki, bana göstermek istediğin şey nedir?"

Buraya ona bir şey göstermeye mi geldim? Cildinin nasıl parladığını pek hatırlamıyorum. Özellikle uzun

saçlarını çözdüğünde ve sırtına düştüğünde bir tanrıçaya benziyor. Neden yine buradayım? Oh evet.

Pencereden dışarı bakıp lanet ediyorum.

"Bahçede ilgini çekebileceğini düşündüğüm bir şey var. Sana göstermeme izin verirsen." Kendimi toparlamak

için derin bir nefes alıyorum. "Bunun hoşunuza gideceğini düşünüyorum ve bu kur yapma fikrini ciddiye

aldığımı göstermek istiyorum."

Gözlerimden birini açıp ona bakıyorum ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. Tanrım, eğer bana her

gün böyle bakabilseydi, mutlu bir erkek olarak ölürdüm. Başka bir şey söylemeden kolunu benim kıvrımına

soktu. O kadar kırılgan ki içimdeki canavar çılgılık atıyor.

Koruyun, koruyun, koruyun.

"Görmeyi çok isterim Arkain. Lütfen yolu gösterin."

Sanki kolumda onunla yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Kalenin koridorları beni bile şaşırtmıyor. Onun

sıcaklığının yanıma yayılması dışında hiçbir şeyin önemi yok. Bana karşı fırçalama şekli. Tenime, kemiklerime,

çarşafarıma kazınmasını istediğim çiçek kokusu.

Ben daha farkına bile varmadan buradayız. Bahçe. Hikayemizin başladığı yer. Pembe yanaklarıyla bana

bakarken o da aynı şeyi düşünüyor olmalı.

Onu derenin yanından arkadaki gölete götürüyorum. Ay zirvede olduğundan yakında başlaması gerekiyor.

Aşağıdaki karanlık suyu izlerken dudaklarından bir nefes çıkıyor. Binlerce küçük yaratık, aydan güç almak için

göletin yüzeyine çıkıyor. Birer birer parlamaya başlıyorlar ve siyah suyu yıldızlarla dolu bir gece gökyüzüne

benzetiyorlar.

"Aman Tanrım."

"Sadece ayın yeterince parlak olduğu ve gecenin açık olduğu belirli gecelerde bunu yapacaklar." Boğazımda bir

yumru oluşuyor ama yutuyorum. "Küçükken annem beni buraya getirirdi. Uzun zaman önce bir kralın, eşini çok

sevdiği için gece gökyüzünün bir parçasını çaldığını söyledi."

Göğsümdeki sıkışma daha da yoğunlaşırken Elvie yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Sevginin her şeyi yapabilecek güce sahip olduğunu söylerdi. Babam ona bunu öğretti ve bir şeyi sevmenin ve

onu bırakmanın onu sonsuza kadar kaybetmek anlamına geldiğini anlamamı sağladı.
Bu yüzden birçok kişi
ona benden umudunu kesmesini söylediğinde annem benim kurtulmam için dua etti.”
Balıkların göletin etrafında yüzmesini izlerken bir süre sessiz kalıyoruz. Elvie yanıma
dönüp ayak parmaklarının
üzerinde yükseldi. Yumuşak dudakları yanağıma bastırıyor. Çok erken bitti ve yeniden
onun yakınlığını
arzuladığımı hissediyorum.
“Bunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim.” Yüzüm sıcak ama başımı salladım.
Bahçeye baktı ve sonra bana
döndü.
"Yarın bütün gün kral mı olmak zorundasın yoksa birkaç saat ayırabilir misin?"
“Sabah danışmanlarımla buluşuyorum ama öğleden sonra her şeyi iptal edebiliyorum.
Neden? Aklında bir şey
mi vardı?”
Güzel yüzü tamamen kara elfe dönüşüyor.
"Göreceksin."

ON ALTINCI BÖLÜM

Elvie

Arkain'in danışmanları toplantı odasından çıkarken beni gördüklerinde şok olmuşlardı.

Çoğu bana geniş bir yer veriyor ve bazılarının gözlerinde tiksinti sezerken, birkaçı da takdir dolu bakışlarla

bana bakıyor. Brüt. Hepsi Myrkorvin siyahı giymiş, uzun kırmızı pelerinler arkalarında sürükleniyor. Türlerimiz

arasındaki fark bir kez daha bundan daha belirgin olamazdı. Ancak bir hafta sonra bile yüzlerini gördüğümde

hissettiğim ilk şok ve merak dağıldı.

Ayrıldığımı hatırladığım tek kişi sondakidir. Wylan'ın kırmızı gözleri beni görünce sertleşiyor ve kısık sesle

anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Onu ne zaman görsem aynı şey oluyor. Bana botunun altındaki

pislikmişim gibi bakıyor.

Toplantı odasına giriyorum ve Arkain hızla dönüyor, beni görünce ağzı açık kalıyor.

"Ne giyiyorsun?" boğuldu. Gülüyorum ve biraz dönüyorum.

"Hadi ama bana daha önce hiç pantolonlu kadın görmediğini söyleme." Bu çift memleketimdeki favorilerimden

biri. Göbeğimin hemen altında biten ve göğüslerimin altında uyumlu üst kısmı biten bol keten pantolon.

Midemin gösterdiği şeritler dışında mütevazı.

"Daha önce hiç böyle pantolon görmemiştim." Masadan uzaklaşıp önüme geçti. Dün gecedan bu yana

aramızda bir şeyler değişti. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Ve bu bilgi beni cesur kılıyor.

"Planladığım şey için kendimi bir elbiseyle sınırlandıramam." Kolumu onunkinin arasına soktum ve onun

sıcaklığına sarılmamaya çalıştım. İç çekerek, beni bu kıyafetle gören her erkeğin gözünün alınmasıyla ilgili bir

şeyler mırıldanarak beni takip ederek odadan çıkıyor. Kalenin yeni favori noktasına doğru ilerlerken onu

omzumla dürttüm.

Kütüphaneye vardığımızda sessizliğimiz rahattı. Kütüphaneci beni görmeye alışkın ama Arkain'i görünce

kadim kara elf ayağa kalkıyor ve yere eğiliyor, siyah pelerini yere sürtünüyor.

"Majesteleri, hoş geldiniz." Arkain başını salladı ve ben de onu arka tarafa doğru yönlendirdim. Ateş kükrüyor

ve büyük deri koltuklar boş. Yeniden raflara koymayı unuttuğum bir yığın kitap hâlâ sehpalardan birinin

üzerinde duruyor.

"Bunun sihirli bir balık olmadığını biliyorum ama bunun birbirimizi tanımamız için iyi bir yol olabileceğini

düşündüm."

"Kütüphaneye bir gezi mi?" Bana kaşlarını kaldırıyor ama esprisini görmezden geliyorum.

"Benim fikrim şu: birbirimizin en sevdiği kitapları okuyabilirdik. Sen bana en sevdiğin üç şeyi söyle, ben de

sana benimkini söyleyeyim. O zaman akşam yemeğinde tarafsız bir şeyler konuşabiliriz." Sesimdeki

umutluluğu uzak tutmaya çalışıyorum. Bu fikirden pekâlâ nefret edebilir ve beni reddedebilirdi. "Sen ne

diyorsun?"

Bir an sessiz kaldı, pençeli eliyle çenesini tuttu. Kütüphaneye sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor.

Sessizlik uzuyor ve sadece sormam gerekiyor.

"En sevdiğin üç kitabın var, değil mi?" Yavaşça başını salladı.

"Elbette. Zorlu Bir Su: Deniz Savaşı, Dağlık Arazi Savaşları ve Bunların Nasıl Kazanılacağı ve Birinci Savaşın

Tam Tarihi Hakkında Kapsamlı Bir Kılavuz. Pençeli parmaklarının işaretleriyle hepsini sıralıyor ve ağzım bir

anda açılıyor. Ciddi olamaz.

"Ne?"

"Okuduğun kitapların hepsi savaş kılavuzları mı?"

"Evet" diye yanıtlıyor kafası karışmış bir halde. "Başka ne olabilirler ki?"

"Bilmiyorum, peki ya başka bir şey? Şövalyenin cesaretiyle ilgili hikaye yok mu? Kayıp aşıklar ve onlar hakkında

yazdıkları şiirler hakkında mı?" Bana iki kafam büyümüş gibi bakıyor ve iç çekiyorum.

"Savaş kitabı

okumuyorum."

"Ama bu senin fikrindi..."

"Eh, fikrimi değiştirdim," diyorum ve orada bıraktığım kitap yığınının doğru yürüyorum.

Biri gözüme takıldı ve

gülümsedim. "İşte, buna ne dersin?"

Arkain küçük kitabı elimden alıp ön sayfayı okuyor. "Denizin Gözyaşları mı?"

"Fazla heyecanlı davranma."

"Bu ne hakkında?" diye soruyor ve arkasını incelemek için ters çeviriyor.

"Aşık olan bir insan şövalye ve sirenin güzel bir hikayesi."

"Bu kadar?" O sorar.

"Hayır, mesele bu değil." diye sızlandım. "Ama gerisini sana anlatırsam, olacakları berbat etmiş olurum."

"Çok iyi" dedi ve kitabı kolunun altına sıkıştırdı. "Benim okuma zevklerime bu kadar karşı çıktığın için senin için

neyi seçmem gerektiğinden emin değilim."

"İlgi çekici okumalar söz konusu olduğunda seçimlerinize güvenmiyorsam beni affedin." Kitabı kolunun

altından kaptım ve deri koltuklardan birine geçtim. Serin, derin minderlere gömülüyorum ve yanımdaki boşluğa

hafifçe vuruyorum. "Yeni planım bunu birlikte okumamız. Akşam yemeğinden sonra her gece bir bölüm. Sen

ne diyorsun?"

Bana doğru yürüdü, devasa bedeni batmadan önce ateşin sıcaklığını engelleyerek minder üzerinde ona

doğru kaymama neden oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ama ben ona el salladım. Ona bu şekilde bastırıldığında, sıcaklığına burnumu

sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Ve o kokmasın diye bacaklarımı o kadar sert bir şekilde sıkıyorum ki,

onun yanına burnumu sokmayı hayal etmek hoşuma gidiyor.

Belki de bunu baştan sona düşünmedim?

"Peki, anlaştık mı?"

"Okumayı sen mi yapmak istiyorsun yoksa ben mi yapayım?" Cevap vermeden önce bir süre bunu

düşünüyorum.

"Kapatacağız. Sesinin tınısı hoşuma gidiyor." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama o benimle buluşamıyor,

gözlerinin altındaki deri kararıyor. "Peki akşam yemeğinden önce birkaç bölüme geçsek nasıl olur?"

Başını salladı ve ben kitabın ilk bölümünü açtım.

Ben daha başlamadan, "Bu çok iyi bir kur yapma önerisiydi" dedi. Gülerek başımı sallıyorum.

"Ah Arkain, henüz hiçbir şey görmedin. Şimdi sus," diyorum ve uzak durmaya çalışmakla verdiğim savaşı

kaybediyorum. Başımı kocaman omzuna yaslıyorum. Dizlerimi yukarı çekerek kitabı açtım ve başladım.

"Bir varmış bir yokmuş, son siren prensesi hüznü bir şarkı söylüyordu..."

On Yedinci Bölüm

Arkain

Ailemin vefatından bu yana kendimi mutluluğa yakın hissettiğimi dürüstçe söyleyebilirim.

Ama bu son iki hafta bana bir rüya gibi geldi. Bunların hepsi Elvie ve kur yapmamız sayesinde oldu. Her sabah

günün neler getireceğini görmek için heyecanla uyanıyorum. Onunla geçireceğim akşama hazırlanabilmek için

kendimi antrenmanlara koşarken buluyorum.

Birlikte yaptığımız en sevdiğim şeyi seçemedim. Belki de kütüphanede akşam yemeğinden sonra kitabımızın

bir bölümünü okuduğumuz ve onun yanıma kıvrıldığı sessiz gecelerdir. Karanlıkta hikayeler anlattığımız,

yüksek sesle gülmemeye ve kütüphaneciyi rahatsız etmemeye çalıştığımız yer.

Onu öpmek pek çok kez kolay olurdu. O iri gümüş gözleriyle bana bakarken ve tatlı ağzını benimkilerin arasına

alırken eğilmek. Bir kez yaklaştım. Bir tat için o kadar çaresizdim ki, bölümü bitirir bitirmez bunu yapacağıma

yemin ettim. Ama ben bunu yaptığımda o omzumda uyuyakalmıştı, yumuşak saçları yanağımı gıdıklıyordu.

En azından onu odasına götürüp yatağına yatırmanın zevkini tatma şansım oldu.

Müthiş Bir Su kitabımı

başucu masasının üzerinde açık gördüğümde, onu hemen oracıkta ele geçirmemek için kendimi tutmak bir

savaşçı olarak tüm eğitimimi aldı. .

Onun teklif etmediğini almayacağım; dolayısıyla eğer sonsuza kadar onun güzel yüzünü hayal ederek elimi

sikerek geçirirsem, bu yaptığım şey için fazlasıyla makul bir ceza olacaktır. Odamdaki o karanlık anlarda bazen

bana gözlerinde ihtiyaçla baktığına inanıyorum. Ancak aklımın daha rasyonel kısmı bunun sadece arkadaşlık

ihtiyacı olabileceğini biliyor. Buradaki tek ışık elfi olmak onun için kolay olamaz. Sürekli aldığı bakışlar.

Koridorda yürürken fısıldaştıklarını görüyorum ve bu kanımı kaynatıyor.

Belki beni bir arkadaş olarak görüyor ve eğer onun için sadece bu kadarsam o zaman minnettar olacağım.

Ama bu bile hala kafamı karıştırıyor. Bunu düşündükçe neden benden nefret etmediğini merak ediyorum.

Şimdi bile bahçede oturup Kaethe'nin son iksiri için nehrin yumuşak toprağına nehir kalpleri ekerken, o

benimle olmayı seçiyor.

Elinin tersiyle silerken yanağında bir miktar kir var. Birkaç dakikadır sessizce çalışıyoruz ve bunu

mahvetmemem gerektiğini biliyorum. Ama tıpkı Elvie ile ilgili her şeyde olduğu gibi, kendime engel

olamıyorum.

"Neden benden nefret etmiyorsun Elvie?" Soruyu yavaşça sordum ve elleri toprağın içinde dondu. Gümüş

gözler benimkilere ateş ediyor.

"Bunu bana neden sordun?"

"Senin yerinde olsaydım kendimden nefret ederdim." Onu tutmaya çalışıyorum ama su basıyor. "Sana bir

numara yaptığımı öğrendiğin o gece, tekme atardım, çığlık atardım ve savaşırdım. Beni öldürmeye çalışırdım.

Ailem beni kaçırmaya çalıştı. Yine de sen kaldın ve benimle kalmayı seçtin."

"Pekala, gidemem. Pazarlık böyle yürümüyor mu?" o soruyor. Başımı salladım, utanç beni dilsiz kılıyordu. "O

halde durumu en iyi şekilde değerlendirmekten başka seçeneğim yok. Elbette çığlık atabilirdim, bağırabilirdim

ve seni öldürmeye çalışabilirdim ama bunun bana ne faydası olabilir ki?" Ellerini giydiği beyaz önlüğe siliyor ve bana bakıyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse Arkain, buradaki hayatımla Lysan'daki hayatım arasında pek bir fark yok. Ben

burada farklıyım, insanlar beni izliyor ama ben istediğimi yapma özgürlüğüne sahibim... izin vermek dışında

elbette." Bunun üzerine yavaşça gülümsüyor. "Bilmiyorum. En azından burada kraliçe olacağım. Eve

döndüğümde muhtemelen bakire olmama aldırış etmeyen soyluyla evlendirilirdim. Bütün rafinerilerimize

rağmen, hafif elfler gelenekleri bozacak türden değiller."

Ölümcül bir hareketsizliğe bürünüyor ve yüzü solgunlaşıyor.

"Aman Tanrım, hâlâ öyle olduğumu düşünmedin, değil mi? Düğün gecemize yaklaşırken sana söylemek

istemiştim. Elbette sana söylemek zorunda değilim ama aman tanrım, ben..."

"Elvie," omzunu tuttum. "Umurumda değil."

Nefes alıyor. "Yapmıyor musun?"

"Hayır" diyorum ve gerçek bu. Elvie'nin özgür bir ruhu var ve benimle tanışmadan önce yaşadığına ve ben onu

burada tuzağa düşürdüğüme sevindim.

Peki, gidemem değil mi?

Tanrım, onu buna inandırdığım için tam bir piçim. Toprağa dönüp pençelerimi batırıyorum ve onu başka bir

tohum için hazırlıyorum.

"Bu, başka bir erkeğin sana dokunması fikrinin asla düşünmek isteyeceğim bir şey olduğu anlamına gelmiyor."

Güler.

"İnan bana Arkain, sevgililerimin hiçbiri sana benzemiyordu."

"Benim de hiçbiri senin gibi değildi."

Elvie de benim yaptığım gibi başka bir tohum ekmeye gidiyor ve ellerimiz birbirine karışıyor. İkimiz de özür

dileyince gülüyorum. Beni durduran şey onun derisi. Kendimi tam bir piç gibi hissetmem için bir neden daha.

Son birkaç haftadır Elvie'nin rengi değişti. Artık ailesinde hakim olan o sıcak altın rengine sahip değil.

Bunu ilk fark eden Kaethe oldu. İksirdeki ilerlemesini kontrol etmeye geldiğimde beni köşeye sıkıştırdı.

"Lysan güneşine ihtiyacı var."

"Neden?" Ben sormuştum.

"Çünkü o hasta Majesteleri. Orada güneş farklı. Bunu metinlerimden birinde okumuştum. Buna maruz

kalmadan daha da kötüleşmeye devam edecek. Özgür büyü onun büyüünü güçlendirdi ama soğuk güneşimiz

onun vücudunu zayıflatıyor."

Bunu düzeltebilmemin bir yolu var. Kolayca. Bu bir risk ve herhangi bir şeye karar vermeden önce Wylan'ı

yönetmem gerekecek.

Son nehir kalbi tohumunu elinde tutarak, ben üzerini nemli toprakla örtmeden önce o onu toprağa koyuyor.

Havada yoğun bir küf kokusu var ve ikimiz de oturup el işlerimize hayranlıkla bakarken ellerimi pantolonuma

siliyorum.

"Kardeşim Briar bunlardan o kadar çok yerdi ki annem onun da bunlardan birine dönüşeceğine inanıyordu."

Dudakları bu anı karşısında sevgiyle kıvrıldı. Elvie'yle geçirdiğim haftalarda fark ettiğim bir diğer şey de

ailesinden bahsettiğinde hepsiyle ilgili sayısız hikaye anlatmasıydı. Garren hariç. Bu beni ilgilendirmez ama

açgözlüyüm. Onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi bilmek istiyorum.

"Garren ile ilgili hiçbir hikâyeyi paylaşmıyorsun. Siz ikiniz yakın değil miydiniz?"

Elvie iç çekiyor ve dizlerini göğsüne doğru çekebilmek için arkasına yaslanıyor.

"Ben doğduğumda, Garren zaten çiftleşmişti ve 'eğitimde mükemmel kral' olmak için elinden geleni yapıyordu.

Kardeşe ayıracak vakti yoktu. Sanırım babamızın beni ne kadar çok sevdiğine her zaman içerlemişti." İcini

çekiyor. "Yani onunla tanıştın. O kadar iğrenç ki onunla geçinmek çok zor. Yemin ederim Sybil, tanrıların onu

onunla eşleştirmesi için gerçekten korkunç bir şey yapmış olmalı."

Ona katılmadan edemiyorum.

"Onu tanıyordum" diyorum ve dönüp bana bakıyor. "Ork Savaşları sırasında."

"Bundan hiç bahsetmiyor" diyor. Gülüşüm acıdır.

"Bizi katledilmeye terk edenin kendisi olduğuna göre sanırım söyleyecek pek bir şeyi olmazdı."

"Arkain," diye uyardı ama ben duramayarak ilerlemeye devam ettim.

"Sizin türünüzün öldürmeye ilişkin kurallarını biliyorum ama bu adil olurdu. Ve bizden birine dönüşmüş olsaydı

bile bir kahraman olarak kutlanırdı. Bizi terk eden korkak yerine."

"Bizim için bu kadar basit değil. Bunu biliyorsun." Kaşlarını kırıştırıyor, yüz hatlarını bozan şaşkın bir bakış.

"Peki ne demek istiyorsun..."

Köşede gözüme bir şey takıldı. Siyah bir engerek sudan doğrudan Elvie'ye doğru atılıyor. Bir kükremeyle

kendimi ona doğru fırlatıyorum ve çığlık atıyor. Büyümün bir ışınını gönderen yılan, dişlerini Elvie'ye yerleştirme

şansı bulamadan, kafası olmasa da gölete geri atılıyor.

Elvie.

Şimdi ıslak çimenlerin arasında altımda sıkışıp kalan kişi. Nefes alış hızlanıyor ve göğüsleri göğsüme baskı

yapıyor. Yakından bakıldığında bu gümüş gözlerde mavi ve altın rengi çizgiler görülüyor. Büyüleyici. Ondan

kurtulmalıyım, onu eziyor olmalıyım. Kendimi kaldırmaya gidiyorum ama elleri kollarımı yakalayıp beni olduğu yerde tutuyor.

"Beni kurtardın," diye fısıldıyor, sesi merakla dolu. Penisimin ona karşı sertleşmesine neden olan nefesli ses tonu ve yanıt olarak verdiği o küçük nefesi beni kırıyor. Pençelerimi başının yanındaki toprağa gömüyorum.

Alınlarımız birbirine değiyor, nefesi dudaklarımı gıdıklıyor.

Ama bana bir işaret vermesini bekliyorum. Bu onun için sorun olmadığıнын bir işareti. Yumruklarını tuniğimin

içine kıvrıp gözlerini kapattığında tanrılara şükran duası ediyorum.

Bu kadar. Bunun reddedilmesi için çok bekledim.

Dudaklarım onun dudaklarına iniyor ve en tatlısını tatmak üzereyim...

Gök gürültüsü gibi dörtnalalar büyüğü bozuyor. Wylan'ın siyah bir aygır üzerinde hücumu öncülük ettiği üç

atının yaklaştığını gördüğümde, bize izinsiz giren herkese saldırmaya hazır bir şekilde arkama dönüyorum. Bir

küfürle kendimi Elvie'den kurtarıyorum ve herhangi bir yaralanmadığından emin olarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Elvie, Wylan'ı işaret ederek, "Benden pek hoşlanmıyor," diye fısıldıyor.

"Sana bir şey söyledi mi?" Hayır anlamında başını salladı ama bu mideme yayılan huzursuzluğu

durdurmuyordu. Wylan'ın Elvie ile olan planıma karşı çıktığını biliyorum ama eğer onu rahatsız ediyorsa...

Atlar önümüzde duruyor ve biniciler atlarından iniyor. Hepsi selam veriyor ve Wylan'ın, onun bakışları

karşısında solmayan Elvie'ye alaycı bakışını izliyorum. Sanki onu bundan koruyabilirmişim gibi bana

yaklaşıyor. Ve onu bundan koruyacağım.

"Wylan," dedim sertçe ve gözleri bana kaydı. "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

"Bir şey söyleyebilirim Majesteleri. Yalnız." Elvie'ye bakışını bir kez daha kesti, Elvie de ona kendi bakışıyla karşılık verdi. Neredeyse ona, bana söyleyeceklerini Elvie'nin önünde söyleyebileceğini ama benim yerime Elvie'nin cevap vereceğini söylüyorum.

"Bu akşam yemekte görüşürüz Arkain." Elvie ayak parmaklarının üstüne çıkıp yanağını öptü. Dudakları bunu iki hafta önce yaptığından daha soğuktu. Birşey yapmam lazım. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

Kaleye doğru geri dönerken ona gülümsedim.

Wylan, "Bizi bırakın," diye çıkıştı, atları sulamak için nehre doğru çekilen diğer binicilere. Beyaz saçları geriye doğru toplanmış, eski yüzünü gösteriyordu. Tanrım, eskisinden daha kötü görünüyor. Her zamankinden daha perişan. Ve onda daha önce orada olduğumu hatırlayamadığım belirgin bir soğukluk var.

Başını sallamadan önce bir süre bekliyor. "Sen bir aptalsın." Kırıışık yüzü alaycı bir ifadeye dönüşüyor. "Orklarla savaş sürüyor ve savaş stratejilerinden çok horozuyla meşgul olan bir kralımız olamaz. Eğer onu becermek istiyorsan, sik onu ve bu iş bitsin."

"Onun hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," dedim, sesim soğuktu. "O senin kraliçen olacak. Benim yanımdaki yerini unutuyorsun Wylan. Her zaman öyleydin.

"Ve sen benim yerimi unutuyorsun. Yüzyıllardır anne babana öğüt verdim. Tek oğullarının diyarı korumaya hazırlanmak yerine her şeyden önce hafif bir elf peşinde koştuğunu görmekten utanacak ebeveynler."

"Annemle babam Elvie'yi olduğu gibi görürdü. Cesur, nazik ve şefkatli biri."

"Lütfen, eğer bu kadar kötü bir şeyi sikmeye ihtiyacın varsa, Vysha'nın gelmesini ayarlayabilirim. O hafif elf

fahişesinden daha iyi bir eş olurdu." İçimden bir hırıltı çıkıyor ve görüşüm kırmızılaşıyor. İçimdeki canavarın

etrafında tuttuğum sıkı tasma koptu. Onu başımın üstüne kaldırına kadar Wylan'ın boğazından yakaladığının

farkında bile değilim. Elimi boşuna pençeliyor, onu bırakmam için bana hırıltılı bir şekilde nefes veriyor.

"Ona bir daha böyle derssen seni öldürürüm," diyorum, sesim hırıltıdan başka bir şey değil. "Burada ve şimdi

senin kanını dökmemem babamın isteğidir." Nefes almakta zorlanırken onu yere fırlatıyorum.

"Senin yerini alabilecek pek çok danışman var."

Wylan, "Buna pişman olacaksın," diye bağıyor. Beyaz saçlarının tutamlarını geriye iterek siyah aygırına biniyor

ve dörtmala uzaklaşıyor. Gözden kaybolduğu an haklı olduğunu anlıyorum. Onu öldürmediğime pişmanım.

Karda dolaşıyorum. Canavarım hâlâ kan istiyor ve sakinleşmem gerekiyor. Elvie'nin beni bu halde görmesine

gerek yok. Bu yönümü göstermeyerek o kadar iyi iş çıkardım ki, bunu şimdi mahvedemem.

Gülmek kavisli kulağımı gıdıklıyor ve binicilerin sesini duyabiliyorum.

"Onu henüz becerdiğini mi düşünüyorsun?"

"Başka neden onun hala burada olduğunu düşünüyorsun? Onunla evlenecek ve sıkılana kadar onu becerecek.

Onu bir ay içinde Lysan'a geri göndereceğini söylüyorum." Elvie, Elvie'den bahsediyorlar. Onlara doğru ilerlerken

görüşümde bir kez daha kırmızı bulutlar beliriyor. Biri ağacın dibine işiyor, diğer ikisi ise çimlere oturup

mataradan su içiyor.

Benim Elvie'm hakkında bu şekilde konuşan isimsiz askerler.

"Onu gördün mü? O kadar küçük ki amcığı en sıkı şey olmalı. Ve pembe. Bir zamanlar bunlardan birine sahip

olan bir insanı becerdim ve size şunu söyleyeyim, bunun gibisi yok." Fermuarını tekrar pantolonunun içine

çekiyor. "Belki de onu geri göndermeden önce hepimizin onunla bir konuşma yapmasına izin verir. Kral

Orvian'a kendi türüne nasıl davranmaktan hoşlandığımızı gösterin."

Diğer ikisi, "Şerefe," dediler ve ben de canavarıma istediği özgürlüğü verdim. Yüzeye çıktığımda pençelerimin

uzadığını ve dişlerimin keskinleştiğini hissediyorum. O gün savaş alanında herkesi öldüren form budur.

Benim Elvie'nden bahseden bu askerleri katledecek biçim bu.

"Şerefe, gerçekten," diye hırladım ve sonunda varlığımı belli ettim. Üçü de ayağa fırlıyor. "Kralım" diye mırıldanıp

huzurumda eğiliyorum. Üçünden uzun olanı ve bu iğrenç konuşmayı başlatan kişi lider gibi görünüyor.

"Ciddi değildik Majesteleri. Sadece bir şakaydı."

"Gülüyor gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," diye yutkundu, derisi hastalıklı donuk bir griye döndü. İdrar havaya nüfuz eder. Lanet korkaklar.

"Özür dileriz Majesteleri. Onun hakkında bir daha asla konuşmayacağız," diye yalvarıyor sağdaki.

"Hayır," diye katılıyorum, "fazla konuşma yapmayacaksın."

Ne demek istediğimi üçü de aynı anda anladı ve onlar kılıçlarını çekme fırsatı bulamadan ben çoktan hamlemi

yaptım. İlkini öldürmek yeterince kolaydır. Pençelerimle saldırıyorum, ellerim aradığım organı kavrayana kadar

kemikleri ve kasları parçalıyorum. Bir hamle ve çekişle kalbini göğsünden söküyorum, sıcak kan ellerimi

kaplıyor. Çılgılık atmaya bile fırsatı olmamıştı.

Bir sonrakinde ellerimi boynuna doladım ve çevirdim. Mide bulandırıcı bir çıtırtı ve tüm vücut ağırlığı bana

onun öldüğünü haber veriyor. Dişlerimi çıkarıp boynunu ısırđım, dişlerimi metalik kan kaplarken kafasını

omzundan koparacak kadar kemirdim. Atılmış bir yığın halinde yoldaşının kalbini birleştiriıyor.

Korkak olan sonuncusu koşmak için dönüyor. Daha on adım bile atmadan omurgasını ellerime alıyorum,

aşağıdaki çimlerde kan lekesi var. Canavar kanını içti ve tatmin oldu. Kendini tekrar içime soktu ve ödölümöze

yeniden kavuşabilmemiz için beni kaleye doğru itti.

Elvie.

Köşeyi dönen iki muhafız, şüphesiz kargaşayı duymuşlardı ve benim gördüğüm manzarayı gördüklerinde

aniden durdular. Kan içinde ve nefes nefese. Kurbanlarıımın cesetleri çimenlerin üzerine doğal olmayan açılarla

yayılmış durumdaydı.

Yanından geçerken iki korumaya "Bu bir uyarı olsun" diyorum. "Birinin Prenses Elveena hakkında en ufak bir

saygısızlıkla bile konuştuğunun fısıltısını bile duyarsam, sabırsızlıkla bekleyebileceğiniz gelecek budur."

On Sekizinci Bölüm

Elvie

Kulak misafiri olmak prenseslere özgü bir davranış değil ama taht odasının önünden geçerken köşeyi

dönerken durup dinlemekten kendimi alamıyorum.

Arkain'in derin tınısını nerede olsa tanırım. Son birkaç haftadır bu sesin bağımlısı oldum. İster okurken ister

bana geçmişinden bir hikaye anlatırken, bunu seviyorum. Şimdi bu ses deli gibi geliyor.

Arkain'in "Özür dilememi bekliyorsan ikimizin de zamanını boşa harcıyorsun" dediğini duydum. Biri geçerse

saklanmak için kendimi bir girintiye yasladım ve mor elbisemin mümkün olduğunca çoğunu duvarın arkasına

saklamaya dikkat ettim.

"Umurumda olan şey senin bana söylediklerin değil. Canavarınla ve onun davranışlarıyla başa çıkabilirim.

İkinci ses Wylan. Titremeler omurgamdan aşağı iniyor. "Başa çıkamadığım şey kontrol edilmemesi. O

gardiyanlara ne yaptığını duydum."

Muhafızlar mı? Hangi gardiyanlar?

"Geleceğini biliyorlardı. Ne dediklerini duymalıydın..." Son kelime bir hırıltıya dönüşüyor.

"Ve kendine hakim olman gerekirdi. Onu buraya getirmenin risklerini biliyordun. Kara elfler onu kabul etmeye

direnir." Bahsettikleri benim. Belki de bunu artık dinlememeliydim. Wylan tekrar konuşmadan önce kısa bir

duraklama oldu. "Onun burada olmaması bile gerekiyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Arkain hırladı. "Onun buraya ait olmadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Myrkorvin'in onu asla bizden biri olarak kabul etmeyeceğini."

Nefes ciğerlerimden çekilip gidiyor. Bunu dinlememem gerekiyor. Duvardan dönüp aceleyle koridora doğru

yürüyorum. Gözlerim yanıyor. Aptal gözyaşları. Neden üzülüyorum?

O hatalı değil. Ben buraya ait değilim. Ne kadar solgunlaştığımı fark etmediğimi mi sanıyor? Dışarıda daha

fazla vakit geçirmeme rağmen gün geçtikçe rengim daha da solgunlaşıyor. Belki de burada kendi kaderimi

şekillendirebileceğimi düşünmekle yanılmıştım. Belki de Lysan'da kalmak için daha çok mücadele etmeliydim.

En azından ailem yanımda olurdu. Güneş.

Az önce bir yaldızlı kafesi diğeriyle mi değiştirdim?

Akşam yemeğinde Arkain'e katılmamayı düşünüyorum. Ama bu çok fazla şüphe uyandıracak ve ihtiyacım olan

son şey şatonun bunun kokusunu alması. Eğer kralın beni burada istemediğini öğrenirlerse bu beni onların

gözünde daha da tuhaf biri haline getirir.

Özel yemek odasına doğru giderken kendimi odada yalnız buluyorum. Kendime bir kadeh şarap içip Arkain'in

ortaya çıkmasını beklerken zaman uzuyor. İkinci kadehi içmeme yetecek kadar zaman vardı.

Sonunda geldi. Kırmızı gözleri vahşi ve kızgın görünüyor. Kızmaya ne hakkı var?

Yaptığım tek şey burada bir

hayat kurmaya çalışmaktı. Onunla. Ama yine de sanki o bile benim gerçekten buraya ait olacağıma

inanmıyormuş gibi görünüyor.

Peki, siktir et şunu ve siktir et onu.

"Geciktiğim için özür dilerim." Gözlerimi devirdim ve bu onu sandalyesine düşerken durdurdu. "Sorun nedir?"

"Neden bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorsun?"

"Sesiniz, ses tonunuz, yüzünüzdeki o ekşi bakış." Gözleri genişledi. "Bir şey oldu. Bana ne olduğunu söyle."

"Sen kimsin ki benden talepte bulunuyorsun?"

"Ben sizin kralınızım" diyor. "Ben başkasına göre senin arkadaşınım."

Bununla alay ediyorum. "Sen benim arkadaşım değilsin."

Hurt kırmızı gözlerini kapattı ve bunu söylediğim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim. Neredeyse.

İlk yemeğimiz, şarap sosunda dumanı tüten kavrulmuş domates yığını servis edilir. Daha önce açlıktan

ölüyordum ama şimdi çatalımı bile alamıyorum. Arkain de aynı şeyi hissediyor olmalı çünkü o bile tabağını

görmezden geliyor.

"Elvie, bunu kastetmiyorsun."

"Evet, öyle," diye ısırdım.

"Bir şey mi yaptım..." Sözüünü kesti. "Bahçede olanlarla mı alakalı?"

Bahçe. Bu kadar mükemmel başlayan bir akşam nasıl şimdi buna dönüşebilirdi? Vücudum sonunda beni

öpmesi için çılglık atıyordu. Haftalarca birbirimizin etrafında dans ettikten sonra nihayet bana nazik elleriyle

dokunmayı bıraktı. Tanrı biliyor ya, eğer aramız kesilmeseydi beni orada becermesine izin verirdim, o kadar

kırılmıştım ki.

Artık ona baktığımda tek hissettiğim acı oluyor.

"Bu, buraya ait olmadığımı söylemenle ilgili!" diye bağıriyorum. Farkına varmadan önce kafası karışmış

görünüyor.

"Wylan'la konuşmamı mı dinliyordun?" İnanamayarak soruyor.

"Ah, bunu bana yıkma. Seni tanımaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Bu işi başarmaya çalışmaktan

başka bir şey yok. Beni burada istemediğini bile öğrenmeden önce burayı evim yapmaya çalışmak. Ayağa

kalkıyorum, sandalyem arkamda yere çarpıyor, ben onun yanına gelinceye kadar masanın etrafında

dönüyorum. "O zaman beni neden aldın Arkain? Burada olmasaydım demek için neden beni seçtin? Son birkaç

haftadır aramızda bir şeyler inşa ettiğimizi sanıyordum."

Sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. Beni işten atması beni ne kadar derinden yaraladı. Arkain ayağa kalkıp başını

bana doğru salladı.

"Hiçbir şey anlamıyorsun" diye mırıldandı.

"O halde bana açıkla, Arkain! Yoksa yemin ederim hayatımızın geri kalanını yabancı olarak geçireceğiz. Seninle

bunu yapmaya devam edemem." İçinde bir şeyler kopuyor. O yakut gözleri daha da parlıyor. O kadar hızlı

hareket ediyordu ki, beni meşe masaya sabitleyene kadar bunu fark etmedim bile. Tahta çıkıntı kıcıma

saplanırken bedeni beni kendine hapsediyor.

"Elbette burada olmamalısın," diye hırladı. Tutmaya çalıştığım gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıp gidiyor.

Pençeli tek parmağını kaldırıp siliyor.

"Burada olmamalısın." dedi yumuşak bir sesle. "Sen güneş için yaratılmışsın. Sıcak bir yerde koşup özgür

olabilirsiniz. Bir yerde, kimse seni izlemeden, istediğin kişi olabilirsin, istediğini yapabilirsin."

"Ama seni burada tutan piç benim. Gitmene izin vermeyecek kadar bencil olan canavar. Seni kandırıp yalanla

burada tutan. Ben senin iyiliğini hak etmiyorum. Burada bir hayat kurma çabalarınız. Bana bir canavar gibi

davranmanı hak ediyorum. Benden uzaklaşmak için, beni gülümsemelerle ve nazik sözlerle karşılama.

Yüzüme daha da yaklaşıyor. Onun erkeksi kokusunu alabiliyorum. Deri, toprak ve baharatlı bir şey. O vahşi

gözlere bakmak için kafamı geriye atıyorum, karnımda tehlikeli bir şey ortaya çıkıyor.
Sözlerine tepki olarak
göğüs uçlarım sertleşti.

“Ama ben bir canavarım Elvie. Buraya ait değilsin ama gitmene izin vermeyecek kadar
bencilim. Seni benden
almaya çalışan herkesi öldüreceğim.” Vücudu benimkine baskı yapıyor ve tek gereken
bu. Masaya yaslanıp
bacaklarımı araladım. Ne olduğunu anladığı an, kokumun ona çarptığı andır.
Ne kadar ıslandığımı fark ettiğinde burun delikleri açıldı.

"Ayrılmak istemiyorum." Bu sözlerin gerçekliği kemiklerime işliyor.

Kırık bir inlemeyle Arkain serbest kalıyor. Açık bacaklarımın arasından süzülüyor, aynı
anda her yerde. Elleri
saçlarıma dolanıp başımı geriye çekti ve ağzımı ona sundu. Gri dudakları moraran bir
öpücükle benimkilere
çarparıyor.

Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim.

Arkain nazikçe öpmüyor. Bir savaşçı gibi öpüyor. Ağzımı tekrar tekrar fethediyorum.
İnliyorum ve o da bu fırsatı
fırsat bilerek dilini içeri daldırıyor. Dillerimiz birbirine karışıyor ve bu, kaybetmekten
fazlasıyla mutlu olduğum
bir kavga.

Cevap olarak inlemesi kalçalarımın daha da kasılmasına neden oldu.

Tadının tatlı olacağını biliyordum, diye homurdandı ağzıma doğru.

"Hiç şüphe var mıydı?" Ağzını boynuma doğru hareket ettirdiğinde boğuluyorum. Isırıp
emerek göğsüme doğru
iniyor, o keskin dişler hassas cildim boyunca sürükleniyor. Elbisemin önüne geldiğinde
ağzı beni terk ettiğinde
nefesim kesildi. Pençeleri elbisemin narin kumaşına takıldı ve göğüslerim serbest
kalana kadar onu aşağı
çekti.

"Mükemmel," diye homurdanıyor, pençesiyle bir meme ucumu hafifçe çevreliyor, ağzıyla diğer mememi emiyor

ve ısıyor. Harika bir duygu, doyamıyorum. Onun bana daha yakın olmasını istiyorum. Bacaklarımı beline

dolamak için kullanarak onu vücuduma doğru çekiyorum. Dilimi sivri kulaklarının üzerinde gezdirmek için öne

eğildim. Göğsüme doğru hırladı ve aynı ilgiyi göstermek için diğerine geçti.

"Arkain," diye inliyorum ve o da çabalarını ikiye katlıyor. Daha elinin göğsümden ayrıldığını fark edemeden,

uyluğumun dış kısmına doğru ilerlemeye başlıyor. Elbisemin uzun eteğini de onunla birlikte yukarı çekiyorum.

Aman Tanrım, bana orada dokunmasına ihtiyacım var. Amım onun ilgisini çekmek için yalvarıyor. Nemin

benden sızdığını ve aşağıdaki masaya damladığını hissedebiliyorum.

"Evet," diye soludum. "Bana dokun."

"O kadar güzel yalvarıyorsun Elvie'ciğim, sen onlara böyle bakarken bir erkek nasıl inkar edebilir?" Arkain

ağzıma dönmeden önce göğüs uçlarımı bir pop sesiyle serbest bırakıyor. İki eli de boştayken, şişmiş etimi

avuçlamadan önce elbisemi belime kadar çekiyor. "Benim için çok ıslak, Elvie. Benim gibi bir canavar, senin

gibi güzel bir elfin elbisesini nasıl ıslatmasını sağladı?"

Parmaklarından birini ıslaklığımın üzerinde gezdirirken, "Pençeler yüzünden," diye soludum. Karanlık bir şekilde

kıkırdadı ve pençesini nazikçe klitorisime sürttü. Ah tanrılar. İçimde zevk patlıyor. İnlemem dışarıdaki

hizmetçilerin neler olup bittiğini anlamasını sağlayacak kadar yüksek.

Onlara iyi bir gösteri sunsak iyi olur.

Arkain'i bacaklarımın arasında görmek neredeyse beni çıldırtacak. Boynundaki kaslar onun soğukkanlı tavrıyla

tezat oluşturuyor. Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, sert aletin bana baskı yaptığını

hissetmek beni daha fazlasını istemek için miyavlamaya sevk ediyor.

"Sorun ne, küçük elf?"

"Ağrıyorum," diye sızlandım.

"Nerede?" alaycı bir şekilde soruyor. Pençesi yeniden klitorisimi sıyırdı ve sırtım masadan aşağı doğru eğildi.

Ben titreyene kadar bunu tekrar tekrar yapıyor. Sadece durup gözlerime bakmak için.

"Nerenin ağrıyor Elvie?"

"Benim kedim, kahretsin. Bırak da geleyim!" Sızlanıyorum. "Lütfen."

Triumph bana sırtırken kırmızı gözlerinde dans ediyordu.

"Neden bunu söylemedin küçük elf?" Hiçbir uyarıda bulunmadan iki kalın parmağını içime soktu ve çığlıklarım

duvarda yankılandı. Eğer parmakları bu büyüklükteyse... tanrılar bana yardım etsin. Ama birkaç dakika önce

bana karşı olan uzunluğu içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Beni esnetiyor.

"Tanrım, çok gerginsin."

Arkain yetenekli parmaklarıyla hızlı ve yavaş arasında geçiş yaparak parmaklarını sağa sola çevirerek içimde

daha önce hiç hissetmediğim bu noktaya vurmaya devam ediyor. Duygu çok fazla ve göz kapaklarım

kapanmaya başlıyor. Kalçalarım ona daha sıkı sarılıyor ve titremeye başlıyor.

"Ah kahretsin, Arkain, yaklaştım. Durmayın, durmayın!" İnemelerim tutarsız hale gelince şarkı söylüyorum.

"Lanet gözlerini aç Elvie. Gelmeni izle. Bakın size bu zevki kim veriyor?" Sırtım kavislendiğinde gözlerim

açılıyor. Kaslarım kasılırken sırtımdan aşağı ter damlıyor. Zevk içime doluyor. Geçmişte sevgililerle birlikte

oldum ama bunun gibisi yoktu. Parmakları bacaklarımın arasında acımasızca hareket ediyor, tekrar tekrar

içime pompalarken bir an bile durmuyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve pençesinin klitorisime son bir kez sürtünmesiyle uçurumdan aşağı atılıyor ve zevkle
yüzüyorum. Adını haykırırken neredeyse masadan kalkacaktım. Gözlerim kör oluyor. Sıcaklık midemden ayak
parmaklarıma kadar yayılıyor. Kendimi ağırlıksız hissediyorum. Zevk o kadar yoğun ki artçı sarsıntılarla
bedenim titriyor.

Görüşüm yavaş yavaş geri dönüyor ve Arkain'in bana gülümsediğini görüyorum. Titreyen ellerimle kendimi
dirseklerimin üzerine doğru itiyorum ve onun parmaklarını amımdan nazikçe çekip temiz bir şekilde
yalamasını izliyorum. Bu görüntü ve onun memnuniyet dolu inlemesi karşısında ürperiyorum.

"Amcılığın ağzından bile daha tatlı."

Kızarıyorum ve pantolonunun üst kısmına uzanıyorum. Akşam yemeği lanet olsun. Arkain kıkırdayıp
ilerlememi durdurdu ve bileklerimi güçlü elleriyle kavradı.

"Hizmetçileri yeterince rezil ettiğimizi düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Ama..." Sızlanmaya başlıyorum ve şu anda pantolonumun önünü iten ödülümü almak için kendimi kurtarmaya
çalışıyorum. Hatırı sayılır gücünü kullanarak beni yukarı çekiyor, böylece göğsüne yaslanıyorum. Sertliğinin
mideme baskı yaptığını hissedebiliyorum. Belki tam doğru şekilde kıkırdarsam...

"Dikkatli ol, yaramaz elf. Bu, seni ne kadar istediğimi sana göstermemle ilgiliydi."

"Ve bunu sevdim ama şimdi sana seni ne kadar istediğimi göstermek istiyorum."

"Olacaksın." Geri çekilip elbisemin yerine oturmasına yardım ediyor. "Haftalardır seni becermenin hayalini
kuruyordum. Ve birlikte geçireceğimiz ilk sefer, seni istediğim gibi çılgık attıramayacağım bu yemek
masasında olmayacak." Peki bununla nasıl tartışabilirim? Aşağı inmeme yardım edip beni nazikçe öpüyor ve

dilinde kendi tadımı alabiliyorum. Üzerimin örtülü olduğundan emin olduktan sonra titreyen dizlerimin üzerinde

masanın kendi tarafıma doğru yürüyorum.

Şarabımdan bir yudum almak için uzandığımda Arkain'in bana tuhaf tuhaf baktığını fark ediyorum.

"Ne?"

"Sen çok uzaksın." Elini sallıyor ve aniden masa boyutunun çok küçük bir kısmına kesiliyor. Yirmi yerine dört

kişilik bir masa. Dizlerimiz masanın altına değiyor ve ona gülümsüyorum. "Birlikte akşam yemeği yediğimiz ilk

andan beri bunu yapmak istiyordum."

İçeri giren hizmetçileri çağırıyor, ancak küçük masa karşısında kısa bir süre şaşırıyor. Veya havadaki ezici seks

kokusundan.

"Neden yapmadın?" Soruyorum.

"Bana bu kadar yakın olmak isteyip istemediğini bilmiyordum."

"Bunu yaptığım oldukça açık sanırım." Yavaşça ayağımı bacağının iç kısmına doğru sürükledikten sonra o onu

kelepçeledi ve ayağımı dizlerinin arasına sıkıştırdı.

"Dikkatli ol küçük elf. Canavarı bir gece için yeterince baştan çıkardın." Alt dudağımı dışarı çıkardım ve Arkain

közlenmiş biberlerini içine atıp ayağımı bacaklarının arasından ayırmadan önce güldü.

"Yarın seni özel bir yere

götüreceğim. Erken çıkacağız, hazır olun."

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz, küçük elf." Uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı, noktayı nazikçe okşadı ve

ürpermeme neden oldu. "Bu gerçekten keyif alacağınızı düşündüğüm bir şey."

On Dokuzuncu Bölüm

Elvie

"Ve sen hâlâ bana nereye gittiğimizi söyleyemiyor musun?" diye sordum Arkain'in güçlü kalçalarının arasına

yerleşerek.

Tüm Myrkorvin askerlerinin bindiği devasa siyah aygırlardan birinin üzerinde oturuyoruz. Lastlight ormanına

doğru giderken beni soğuk rüzgarlardan korumak için uzun siyah bir pelerin giydim. Bu ve Arkain'in benim

sürekli sokulduğum güçlü göğsü.

Hanımımın hizmetçisi tarafından uyandırıldığım ilk andan itibaren akşam yemeğinde yaşananların bir rüya

olduğunu düşünmeye devam ettim. Boş yere kendime dokunduğum gecelerden sonra, sonunda biraz

rahatlamak için tüm karşılaşmayı hayal ettim.

Arkain'in ön tarafta beni beklediğini gördüğümde ve o güçlü şehvet duygusu duyularımı ele geçirdiğinde, bunu

uyduramadığımı anladım. Ata binmeme ve arkama tırmanmama yardım etmeden önce dudaklarıma yumuşak

bir öpücük kondurduğunda bu daha da sağlamlaştı.

"Size bunun bir sürpriz olduğunu söylemiştim." Bir kolunu belime doluyor ve beni daha da yakınına çekiyor.

Sırtım tamamen onun önüne yaslanıyordu ve pantolonundaki o yıkıcı sertlik, kıcıma sıkı bir şekilde baskı

yapıyordu. Hafifçe geriye doğru kıpırdadım ve tısladı. "Yaramaz."

Ormana doğru yürüyüşümüze devam ederken gülüyorum. Karanlık orman ileride beliriyor. Şafağın ilk ışıkları

bile ona nüfuz etmez. Tepemde bir kuş ciyaklayarak atlamama neden oluyor.

Arkain kulağıma, "Rahatla," diye fısıldıyor. Ve ona bakmak için arkamı dönüyorum.

"Senin için söylemesi kolay. Lastlight'ı evi olarak gören yaratıklar hakkında bir şeyler okudum. Senden korkmuş olabilirler ama benden? Ben sabah atıştırmalığından başka bir şey değilim."

"Seni yemek isteme konusunda endişelenmen gereken tek kişi benim."

Göğsüne dirsek atıyorum ama o sadece gülüyor. "Bu komik değil."

"Ciddiyim." Ağaçların ilk sıralarının arasından geçerken kolu belime dolanıyor. "Seni koruyacağım Elvie. Sana sahip olduğum sürece hiçbir şey seni ele geçiremez."

Orman ölümcül bir sessizlik içinde. Üstümüze yapraklar yağarken yukarıdaki dallarda hareketlenme oluyor.

Yemin ederim, geçerken gözlerin bizi izlediğini hissedebiliyorum. Atımız bile temkinli davranıyor, kışneyip toynaklarını yere vuruyor. Burada yaşayan her ne ise bizi burada istemiyor.

O kadar gerginim ki Arkain'in elini pantolonumun önüne kaydırıldığını zar zor fark ediyorum. Pençeleri hassas tenimi sıyrıyor ve ben de bir inilti çıkarıyorum.

"Nesin sen..."

"Şşşt, rahatlamana yardım ediyorum. Sadece gözlerini kapat, yakında buradan çıkacağız."

Eli bacaklarımın arasında çalışmaya devam edip beni dar daireler halinde ovalarken göz kapaklarım titreyerek kapanıyor. Ağlamamak için dudagımı ısırıyorum. Pençeleri kıvrımlarımın derinliklerine saplanırken ne kadar ısladığımı duyabiliyorum.

"Çok ıslanmışsın Elvie. Tanrılar, ne kadar da lezzetlisiniz."

İnledim ve başımın omzuna düşmesine izin verdim. Dilini boynumun kıvrımında gezdirirken koyu renk saçlarının yüzümü gıdıkladığını hissediyorum. Kalçalarımı onunla aynı anda döndürene kadar parmakları gittikçe daha hızlı hareket ediyor. Zevk omurgamdan aşağı inip midemi ısıtırken kalçalarımı pompalıyorum.

Çok yakın, çok yakın... Doruk noktası bana çarptığında kaslarım kasılıyor ve inliyorum. Gücü o kadar güçlü ki

büyünün metalik kokusunu neredeyse fark etmiyorum ama fark ediyorum. Tam gözlerimi açıp karşımdaki

manzarayı görme zamanı geldi.

"Bu bir portal mı?" İnanamayarak soruyorum. Arkain'in arkamda başını salladığını, pençelerini ağzına çektiğini

hissediyorum. "Alemler arasındaki tüm kapıların kapalı olduğunu sanıyordum?"

"Onurlu olmakla övünen bir ırk için, sana pek çok yalan öğrettiği kesin." Bizi geçide doğru yönlendiriyor. Devasa

bir aynaya benziyor ancak içindeki cam sıvı gibi hareket ediyor. Yüzüyor ve yeniden şekilleniyor. Daha önce hiç

hissetmediğim bir güçle titriyorum. Bu çok eski olmalı.

"Bu nereye varıyor?" Eyerde dönüp beni öpen Arkain'e bakıyorum.

Dizginleri çekip bizi dörtnala portaldan geçirmeden önce, "Göreceksin," diyor.

Midem bulanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Havadaki metalik koku o kadar güçlü ki gözlerimi yakıyor ve

ciğerlerimi tıkıyor. Düşüyoruz. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, beni eyere bağlayan tek şey Arkain, güçlü kolu

belime bir mengene gibi dolanıyor.

Durduğunda çığlık atmak üzereyim.

Her şey sakın. Birkaç deneme adımından sonra atımız ileri doğru hareket ediyor ve başka bir ormanda

olduğumuzu fark ediyorum. Burası altın renkli ağaçlar ve tepemizde şarkı söyleyen kuşlarla dolu. Havada

kadife çiçeği kokusu güçlü ve nerede olduğumuzu fark ediyorum.

Merrywood ormanı.

"Lysan'dayız," diye nefes alıyorum. "Ama nasıl?"

Ben onu özüksedikçe biraz daha yürüyoruz. Özgür büyü'nün yokluğunda güçlerim içimde soğudu. Ama

tepemdeki sıcak güneş kemiklerimi ısıtıyor. Pelerini çıkarıp yüzümü ona doğru çeviriyorum. Güneşi ne kadar

özlediğimi daha önce hiç düşünmemiştim.

“Bana güvenini verdin, Elvie. Şimdi sana benimkini vermek istiyorum.”

Atımız bir açıklığın ortasında duruyor. Hala Merrywood'un derinliklerindeyiz, hiç olmadığım kadar derinlerdeyiz

ama yine de bu ormanı nerede görsem tanırım. Önce Arkain yere iniyor, sonra kalçalarımından tutup beni yere

indiriyor.

Gülümsüyorum ama Arkain'in ciddi ifadesini görünce yüzüm biraz soluyor.

"Nedir?"

“Ben ve Wyland dışında hiç kimse bu portalın varlığından haberdar değil. Eğer kalmayı tercih edersen, senden

sadece yerini açıklamamanı rica ediyorum.” Ağzım açık kalıyor. O ne söylüyor?

Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve ben de kendimi onun söyleyeceği şeye hazırladım.

“Bana sorduğun ilk şey, seni benimle evlenmeye ikna etmek için neden bu kadar zahmete girdiğimdi. Gerçek

şu ki orklar doğuda yeniden yükseliyor. Myrkorvin'e doğru ilerleyecekler ve son savaştan sonra saflarımız hâlâ

dolmadı. Lysan'ın ordusunu güvence altına almam gerekiyordu ama bu sefer babamın aksine sözlerini

tutacaklarına güvenmedim. Uğruna savaşmaya istekli olacakları bir şeyi ya da birini bulmam gerekiyordu.”

Duraklıyor ama devam etmesi için ısrar ediyorum.

“Ben de Yüz Yüzlü Gece'yi düzenledim. Babanın seni getirmekten başka seçeneği kalmasın diye yaptım.

Maskene bir renk vermesi için büyü yaptırdım, böylece sihir etkisini gösterdiğinde onun sen olduğunu

anladım.”

"Bunu zaten biliyorum" diyorum.

Ama bilmediğin şey sana söylediğim tek yalanın bu olmadığı. Ve eğer bir şey olacaksak buna aramızdaki bu yalanla başlayamam.

"Hangisi?" Nefesim düzensizleşiyor.

"Senin hiçbir zaman Myrkorvin'de kalman için yazılmadığını. Seni elimde tutabilmek için sana söylediğim bir

yalandı. Bu" -bileğimi çekiştirerek siyah bandı açığa çıkarıyor, ardından parmaklarını şıklatıyor ve bandın yere

düşmesini izliyor- "hiçbir şey yapmayacak. Neden hala burada olduğunu ve Myrkorvin'e dönmediğini

düşünüyorsun? Seni hizada tutmak için bir korkutma taktiği idi bu."

"Anlamıyorum. O halde aramızda pazarlık yok mu?" Göğsümün boş olduğunu hissediyorum.

"Orada. Yine de benimle evlenmek zorundasın ama bu seni Myrkorvin'de kalmaya zorlamıyor."

"Peki bu konuda neden yalan söyleyelim? Mecbur değilsem neden beni orada tutuyorsun?"

"Çünkü seni istiyordum. Seni gördüğüm ilk andan itibaren seni istedim. Ari'ye gözlerinde şefkatle baktığında

gitmene izin veremeyeceğimi biliyordum. Bunu yaparsam asla bu hale gelme şansımızın olmayacağını

biliyordum. Aramızı işaret ediyor. "Ama buna devam edemem. Sen bu kadar güvenirken ve yaptıklarından

habersizken olmaz."

"Arkain..." Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum.

"Solys'e dönmek istiyorsan doğrudan şu açıklıktan geç." Önümüzü işaret ediyor. "Seni durdurmayacağım.

Yeminlerimiz için bir ay sonra bana döneceksin ama seni tuzağa düşürmeyeceğim. Benimle evlenmek en

azından sana istediğin yere gitme özgürlüğünü verecek. Kiminle istersen onunla ol."

"Peki bunu seçersem sana ne olur?"

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Karanlık kaleme geri dönüyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın anılarını, geri kalan günlerimde beni ısıtmak için kullanıyorum."

Dizlerim zayıflıyor ve zihnim dönüyor. Özgürlük? Eve dönmek, sonsuza kadar güneşte kalmak. Ondan bir adım geri çekildim ve sanki kendisine bir darbe yemiş gibi irkildi.

Ayrılırsam ne kazanacağım? Bağımsız yaşama özgürlüğü mü? Her zaman istediğim şey bu değil miydi?

Seyahat edebilmek ve dünyayı görebilmek. Bir prenses ya da bir lordun karısından daha fazlası olmak. Bunu bana Arkain veriyor. Bir seçim.

Ama eğer bu seçimi yaparsam onu kaybederim.

Şimdi ona bakıyorum, gri yüzü parlak güneşin gölgesinde kalıyor. Buradan çok güzel görünüyor. Güneşin kırmızı gözlerini nasıl ısıttığı. Pelerini hafif bir esintiyle dalgalanıyor. Özgürlük onunla sahip olabileceklerimi kaybetmeye değer mi?

Bu tutkuyu başkasında bulabilir miyim? Yüzünde çok net bir şekilde yazılı olan gerçek bağlılığın ifadesi. Belki de benim yüzümden çarpıtılmıştır ve onun yalanlarına kızmalıyım. Ama beni yanında tutmak için bu kadar ileri gittiğini bilmek midemi ısıtıyor.

"İkinci seçeneğim nedir?" Başını bana doğru çeviriyor, beyaz dişleri güneşte parlıyor. "İki seçeneğim olduğunu söyledin, ikincisi nedir?"

"Sen yeniden şarj olabilesin diye bir gün burada kalacağız ve Myrkorvin'e dönüp eskisi gibi devam edeceğiz.

Ancak şimdi tüm gerçekleri göz önünde bulundurarak seçimlerinizi benimle birlikte yapıyorsunuz." Gülüyor ve başını sallıyor. "Kıyafetlerini bugün daha sonra geri gönderebilirim.

"Bu oldukça talihsiz bir durum olur çünkü bu gece Myrkorvin'e döndüğümüzde onlara ihtiyacım olacak"

diyorum. Arkain'in nefesi kesiliyor ve başını sallıyor.

"Sen ne diyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Seninle kalmayı seçtiğimi söylüyorum. Beni buraya getirmen ve bana gerçeği

söylemen, yıllar süren özgürlüğüne rağmen nasıl bir erkek tipini tanıdığını bana yeterince gösteriyor, senin gibi

bir tane daha bulamayacağım." Ona doğru yürüyorum ve nefes almadığını biliyorum. Ayak parmaklarımın

üzerinde yükselip yüzünü benimkiyle buluşturmak için aşağı çekiyorum ve dilimi ağzına doğru itiyorum.

İnleyerek kıcımlı kavradı ve beni sertleşen etine daha da yaklaştırdı.

"Peki bu senin seçimin mi?" İnanamayarak gülüyor. "Benimle kalmak mı? Evinden ve bildiğin her şeyden

vazgeçmek mi?

"Birbirimizin evi olabiliriz." Dediğimde başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Peki eğer bütün günü burada geçireceksek, aklında ne vardı?"

Aklındaki şeyin piknik olduğu ortaya çıktı.

Eyer çantasından bir battaniye çıkarıp bizim için çimlerin üzerine serdi ve ardından bol miktarda çeşitli meyve

ve peynir üretmeye başladı. Güneş gökyüzünde yükseldi ve onunla birlikte keten pantolonuma ve dökümlü

bluzuma kadar soyundum. Arkain bile pelerinini çıkardı ve basit bir fanıyla güneşin altında yatıyor, gri kasları

ince kumaşın gücünü test ediyor.

Sıcak sessizliğin içinde uzanıyoruz. Derim ve kemiklerim güneşten olabildiğince çok içiyor. Yemek yerken,

rengim solmaya başlar başlamaz beni düzenli olarak buraya getireceğine söz veriyor. Ne kadar uzun süre

sessizce oturursak, onunla kalma kararım konusunda kendimi o kadar mutlu hissediyorum.

Artık yapılacak son bir şey kaldı. Vücuduma yayılan güneşle hiçbir ilgisi olmayan bu düşünceye, sıcaklığa

gölümsedim.

"Unutmadan önce," diyor Arkain ve ayağa kalkıyor. Diğer heybeyi karıştırıp bir kitap çıkarıyor. "Bu işi burada

bitirebileceğimizi düşündüm."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup Denizin Gözyaşları kopyamıza gülümsedim. Ulaşmak üzere olduğumuz

bölümü hatırladığımda gülümsemem derinleşiyor. Bu tam ihtiyacım olan şey olacak.

"Okuyabilir miyim?" Tamamen doğrulup kitaba uzanarak soruyorum.

"Sıramı almamı istemiyor musun?" diye sordu ve yanıma çöktü ve beni göğsüne doğru çekti. Güneşin ısıttığı

cildi benimkine sürtündüğünde iç çekiyorum.

"Bu kitabın en sevdiğim kısmı. Lütfen?" Kirpiklerimi ona vuruyorum ve o gülüyor.

"Elbette." Kendimi daha sıkı bir şekilde onun yanına sıkıştırarak kaldığımız yerden açıldım.

"Hatırlarsın artık, yola çıkmıştık ve şövalye ile prenses deniz canavarının ininden yeni kaçmışlardı..." "

Bu pek ihtimal dışı görünüyor, su altında yüz tane mağara olmasına rağmen onu nasıl bulduğunu hala

anlamıyorum." içeride olabilirdi."

"Onu gerçek aşkın gücü sayesinde buldu Arkain." Gözlerini deviriyor ama kitaba başını sallıyor.

"Bu hala bir komplo ama devam et."

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizleyerek hikayeye kaldığımız yerden başlıyorum.

"Şövalye ve siren prensesi uzak bir kıyıya vurmuşlar. Su altında geçirdikleri zamandan yorgun düşen şövalye,

güneş ufku altına inip gece çökerken soğuktan titriyor. Hızlı düşünen prenses, ikisini de sıcak tutmanın bir

yolunu bulması gerektiğini biliyor. Kendine insan bacakları vermek için son büyüünü kullanarak şövalyesini

kıyının güvenli ortamına çekiyor.”

“Çok soğuk,' diye sızlanıyor şövalyesi ve suya dolan giysilerini çıkarırken bir şarkıyla onu sakinleştiriyor. 'Sus.

aşkı, yakında ısınacağız.' Şövalyesi çıplak olduğunda prenses onun formuna hayranlıkla bakarken duraklar.

Ayın yumuşak ışığı altında kas dalgaları parlıyor. Ancak kendi kıyafetlerini de çıkarıp çıplak etini onunkinin

üzerinde kumda kaydırırken, kahramanını tam olarak takdir edecek zaman yok.

"Elvie ne tür bir kitap..."

"Şşt" dedim ve hikayeye geri döndüm.

“Prensesim, sen...'Şövalyesi yavaşlıyor, dişleri çok fazla takırdıyor. 'Konuşmaya çalışma aşkı. Seni ısıtmama

izin ver,' diyor ona daha da sokularak. Çıplak göğüsleri onun göğsüne doğru baskı yapıyor. Bacağı kalçasının

üzerine kilitlenecek şekilde yükseliyor. Arkain'e doğru biraz daha yaslandım, nefesi düzensizleşiyordu. Pençeli

elinin karnımı yukarı doğru çektiğini hissettiğimde bacaklarımı birbirine kenetledim.

“İşte o zaman genç prenses bunu hissediyor. Korkması gereken ama onu gördüğü ilk andan beri arzuladığı

şey. Gururlu ve kararlı bir şekilde onu selamlamak için ayağa kalkıyor. Çekirdeğine ne kadar mükemmel bir

şekilde yerleşmiş gibi hissettiriyor. Yavaşça inliyor ve kendini ileri geri ovuşturuyor. 'Lütfen' diye bağırıyor.

'Lütfen aşkı. Sana içimde ihtiyacım var.' Şövalyesi, mecburiyetini yerine getirmeye hazır, arkadaşını

kavırıyor...”

Geçidi bitirmeye fırsat bulamadan, kendimi iri yarı bir erkek figürünün altında sıkışıp kalmış buldum. Bana

bakarken Arkain'in gözleri çılgınca parlıyor.

"Bu en sevdiğin kitaplardan biri mi?" inanamayarak soruyor.

"Sanırım nedenini anlayabiliyorsunuz, gerçi henüz işin iyi kısmına gelmedik bile." Ona gülümsüyorum. "Tabii ki

daha uygulamalı bir gösteri istemiyorsan."

O hala benden üstün. "Elvie," diye fısıldıyor ama onu bir öpücükle susturuyorum.

Üstümün ön bağlarını çözmek için uzanarak, "Çok soğuksun, kralım," diye fısıldıyorum. Göğsümü ortaya

çıkarmak şeklinde açılıyor; solgun cildim güneşin yumuşak ışınlarında parlıyor. "Seni ısıtmama izin ver."

"Tanrılar beni bağışlasın," diye inledi Arkain, kendini göğüs uçlarımdan birine yapıştırmak için dalmaya

başlamadan önce. Beni hararetle yalarken pençeleriyle diğer meme ucumu sıkarken inledim. Çaresizce

cildinin daha fazlasını istiyorum, bu yüzden fanilasını çekiştiriyorum. Kendini göğüslerimden ancak gömleği bir

kenara atacak kadar çekti.

Onun gri derisi benimkinden daha sert. Ellerimi sırtındaki gergin kaslar üzerinde gezdiriyorum, parmaklarım

kabarık yara izlerine takılıyor. Tanrım, o çok güçlü ve tamamen benim.

Bu düşünce içimde çınlıyor, gerçeği kemiklerime yerleşiyor. O benim ve ben de onunum. Şu anda önemli olan

tek şey biziz. Ağzı boynuma dönüp hassas etimi ısırıp emdikçe ona olan ihtiyacım artıyor.

Onun hepsine ihtiyacım var. Pençelerinin pantolonumu parçalayıp beni gözlerinin önünde tamamen çıplak

bıraktığını hissettiğim gibi o da aynı şeyleri hissediyor olmalı. Bir inlemeyle vücudumdan aşağıya doğru

öpüyor, aşağıya doğru devam etmeden önce göbeğimi yalıyor.

Büyük elleri her iki kalçamı da kavırıyor ve onları yukarı doğru itiyor. Onun amıma bakışını izlerken nefes nefese

kalıyorum. Buradan bile güneşte parladığını görebiliyorum. Dudaklarını yalarken de bunu fark etmiş olmalı.

"Güzel pembe amının benim için ne kadar ıslak olduğuna bak, Elvie. Kime ait olduğunu biliyor, değil mi?"

Kelimeleri bulamayınca başımı salladım. Bana dokunmasına ihtiyacım var. Hissettiğim şehvet beni boğuyor ve

eğer klitorisime dokunmazsa yakında patlayacağım.

"Söyle." Komutu basit, sözleri hırıltılı bir şekilde hırıltılı çıkıyordu.

"Sizin!" Çılgılık atıyorum ve merkezimin sert bir şekilde yalanmasıyla ödüllendiriliyorum.

"Senin ilkin olmasam da sorun değil," diye homurdanarak ayak parmaklarımı kıvırdı.

"Ben senin sonuncun

olacağım."

Bu beyanıyla bana dişleriyle saldırıyor. Dil ve dişler beni zirveye çıkarmak için birlikte çalışıyor. Klitimi ağzına

çekerken o kalın parmaklarından ikisini içime ittiğini hissediyorum. Beni hareket ettirip esnetiyorlar ve içime

daha da fazla zevk akıyor.

"Çok sıkısın küçük elfim. Seni beni almaya hazırlamam lazım."

Sözleri ayak parmaklarımı kıvırdı. Patlamaya o kadar yakınım ki patlamaya o kadar yakınım ki,

Arkain'in dişleriyle klitorisimi kazıması yeterli, ben de onun dilinin üzerinde patlıyorum. Vücudum akkor

salınımıyla kendini sallıyor. Arkain'in esmer kafasını solgun kalçalarımın arasında görmek neredeyse beni

yeniden harekete geçirmeye yetiyor. O parlak kırmızı gözler benimkilerle buluştuğunda, onu hararetle yaladığı

bir hamle daha ile ödüllendiriyorum.

Vücudumun yukarısına doğru öptü, ağzıma dönmeden önce dilini meme uçlarımla etrafında döndürmek için

durdu. Öpücükleri nazikti ve sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum. Hayranlık onun kırmızı gözlerinde

parlıyor. Ancak bana karşı ne kadar sert olduğunu hissettiğimde, az önce yaptığım gibi onu patlatmak

istediğimi fark ettim.

Onu yavaşça sırtına itmeden önce onu son bir kez öptüm. Bunu yapmama izin veriyor ve orada yatarken karın

kaslarının nasıl esnediğini takdirle izliyorum. Tanrım, kasların üstüne kaslar koymuş olmalı. Onun büyük bir

kısmı hâlâ örtülüyor.

Bu kesinlikle işe yaramayacak.

Pantolonunun bağcıklarına ulaşana kadar vücudunu aşağı doğru kaydurdım. Dudağımı ısırarak ağır göz kapaklı

kırmızı gözlerine baktım.

"İzin verin sizi memnun edeyim, kralım." Başını salladı ve botlarını tekmeleyerek bana yardım etti.

Pantolonumun bağlarını çözdükten sonra karşıma çıkan manzara beni suskun bırakıyor.

Kutsal tanrılar.

Onun horozu çok büyük. Bu açıdan bakınca rahatlıkla ön kolum büyüklüğünde olabilir gibi görünüyor. Koyu gri,

teninden birkaç ton daha koyu ama kadifemsi pürüzsüz. Kenarında koyu damarlar akıyor ve ağzım sulanıyor.

Bunun içime nasıl sığacağını bilmiyorum ama denemek için sabırsızlanıyorum.

Bacaklarım beklentiyle kasılıyor.

"Gerçekten kutsanmışsın kralım" diyorum. "Ya da sanırım belki de öyleyim."

Dudaklarımı yalarken, tadına bakmak için daha fazla bekleyemiyorum. Bu büyüklükteki bir horozun

alabileceğini bildiğim kadar çok tükürük toplamaya çalışarak saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp eğiliyorum.

Arkain kükreyerek doğrulduğunda dudaklarım kadifemsi kafaya zar zor dokunuyor.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri kocaman açıldı ve ben de kafam karışarak arkama yaslandım. Onu incittim mi?

Sanmıyorum ama belki de onun aleti hafif elf erkeklerinden ya da insan erkeklerinden daha hassastır.

O devam ettiğinde endişelerim ortadan kalkıyor.

"Ağzını... aletimin üzerine mi koyacaksın?" Gözleri kocaman açılmıştı ve yükselen kıkırdamaları durdurmak için

elimi yüzüme vurmak zorunda kaldım.

"Sakin bana kara elflerin erkeklerini emmediğini söyleme?" diye sordum ve ciddiyetle başını salladı. "Sanki ilk

seferin değilmiş gibi amımı yedin. Kara elf dişilerinin hepsinin aldığını, vermediğini mi söylüyorsun?"

"Bu bizim türümüzün yaptığını duyduğum bir şey değil."

Hala aramızda gergin olan devasa sike baktım. Tabanını hafifçe elimde tutarak yumruğumu hafifçe yukarı

aşağı hareket ettiriyorum ve tıslıyor. Ucundaki bir nem damlasıyla ödüllendirilmem çok uzun sürmüyor.

Eğiliyorum ve misk kokusuna gülümseyerek yalıyorum.

Arkain'e baktığında bana sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bakıyor.

"Kara elf kadınlarını, sizinkine yakın bile olsa, ağzlarını siklerinize dolamak istemedikleri için suçladığımı

söyleyemem." Dilimi boyu boyunca uzanan damarların üzerinde gezdirmeden önce gülümsedim. "Ama eğer

seni götüreceksem, o zaman bunu şık bir hale getirmemiz gerekiyor. Ve hiçbir zaman zorluklardan kaçmadım."

"Yalnızca bunu yapmak istediğinden eminsen."

"Eğer benim son sevgilim olacaksan, izin ver de sikini emen ilk ve tek kadın olayım." Dudaklarımı horozunun

tepesine kapatırken cevabını beklemiyorum. Ağzımda neredeyse hiç yok ve şimdiden tehlikeli derecede dolu.

Elimi ağızımla birlikte hareket ettiriyorum ve en azından ağızımın ulaşamayacağı genişlikte çalışabilmek için

onu sıkıca kavriyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde onu boğazıma vurana kadar yavaş yavaş

daha da derine çekiyorum. Salya penisinden aşağı akıyor ve ben de onu yalıyormuş gibi yapıyorum.

Boğazıma her çarptığında karın kasları esniyor. Pençeli ellerinden biri başımın üstüne geldi ve onu daha derine

götürmem için beni nazikçe teşvik ettiğini hissettim. Kalçaları ağızımla buluşacak şekilde yükselmeye başlıyor

ve ben onun aletinde boğuluyorum. Benim kendi uyarılmam kalçalarımın aşağı sızıyor ve beni onun devasa

aletini almaya hazırlıyor.

Bunu defalarca yapıyoruz, bir yandan da Arkain küfrediyor. Bana ne kadar güzel olduğumu söylüyor. Bana

dokunmaya çalışan herkesi nasıl öldüreceğini. Her aşığın duymak isteyeceği harika şeyler.

"Elvie, ben..." Onu boğazıma mümkün olduğunca yaklaştırdığımda inleyerek kendini kesti. Tadının dilimde

patlamasını bekliyorum, böylece onu yutabilirim ki birdenbire muhteşem aletinden çekilip battaniyeye

tutturuluyorum.

Arkain üzerimde vahşice duruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Seni incitmedim, değil mi?"

"Hayır, beni incitmedin." Gülerek ellerimi kaslı sırtında gezdirdim.

"O kadar küçüksün ki, çok kaba davrandığımdan endişeleniyorum. O kadar iyi hissettirdi ki neredeyse

kontrolümü kaybediyordum."

"Ağızıma girmek istemedin mi?" diye sordum ve o da şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. Belki de yapmasına izin

verildiğini bildiği bir şey değildi?

“Hayır, benim tohumumun senin içine dökülmesi lazım” diyor. Bir kahkaha attım ama son derece ciddi görünüyordu.

"Böylece?"

“Evet, bitirmemin tek yolu bu. Kara elflerin işini bitirmesinin tek yolu bu.” Artık inanmaz görünen kişi benim.

"İyi ki on altı yaşımdan beri doğum kontrol ilacı kullanıyorum." Tırnaklarımı kaslı kışının sert bölgelerine

batırmadan önce ellerimi sırtından aşağı doğru kaydırdım. “Şimdi lütfen beni siker misin?”

Arkain gülüyor ve ağzı benimkini acımasız bir öpücükle yakalıyor.

“Bu bir daha asla istemek zorunda kalmayacağın bir şey.”

Benden o kadar uzun ki, bir eliyle kendini kavrarken, birbirimize uyabileceğimizden emin olmak için kendimi

topuklarımın üzerinde yukarı doğru iterken buluyorum. Aletini amımın uzunluğu boyunca çalıştırırken kalbim

hızla çarpmaya başlıyor. Islaklığımın onu kapladığını görebiliyorum. Onun horozunun kıvrımlarım arasında

nasıl süzüldüğünü duy.

Tekrar gelmeye tehlikeli derecede yaklaştım bile.

Penisinin başı açıklığıma doğru itilirken karnım beklentiyle kasılıyor. Nefesim kesiliyor ve ayak parmaklarım

kıvrılıyor. Tanrılar, çok büyük.

"Yavaş ol," diyorum ama beni birkaç santim daha beslerken inliyorum.

"Alabilirsin." Nefesim küçük kesik kesik geliyor. "Tanrım beni öyle sıkı sıkıştırıyorsun ki küçük elfim." Kendini

nasıl bu kadar katı tuttuğunu görüyorum. Alnında ter boncukları var. Doğrusunu söylemek gerekirse ikimizi de

bu sefaletten kurtarmaktan başka seçeneğim yok. Kolları başımın her iki yanında esniyordu ve ben uzanıp onu

yolun geri kalan kısmında kendime çekiyorum.

Acı var; onun büyüklüğünde bir horozla nasıl olmasın? Ama aynı zamanda gerçek olmayan miktarda saf

mutluluk da var. Myrkorvin Kralı'nın tamamen içimde olduğunu bilmek acımın daha da çabuk azalmasına

neden oluyor.

Arkain defalarca "Elvie, Elvie" diye bağıyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum ona, nefesimi düzene sokarak. Bir anlık sessizlikten sonra acı kayboluyor. Vücudum ona

uyum sağlamak için fazla mesai yapıyor ve heyecanımın içimden damladığını hissedebiliyorum. "Hareket

edebilirsin."

Kalçalarını nazikçe geri çekmeden önce tereddüt etti ve sonra yavaşça bana doğru itti. Ah, bu kesinlikle işe

yaramayacak.

"Daha güçlü."

"Elvie—" Bir sonraki hamlesini yakalamak için kalçalarımı yukarı kaldırdığımda inledi.

"Dün söz verdiğin gibi beni çığlık attır."

Son tutuculuğunun da parçalanmasını izliyorum. Pençeli eliyle iki kalçamı da kaldırıp yukarıya doğru itiyor ve

göğsüme sabitliyor. O içime girip çıkarken nefesim kesildi. Gri aleti benim ıslaklığımla kaplandıkça kararıyor.

Koyu gri pembe etimin içinde kayboluyor.

Sözünü yerine getiriyor ve ben çığlık atıyorum. Yukarıdaki ağaçlardan birkaç martıyı etrafa saçacak kadar

gürültülü. Bu canavarımı uçurumun kenarına gönderiyor.

Arkain adımlarını hızlandırdı ve etrafımızdaki ormanda yankılanan etlerimizin birbirine çarptığını duydum. O

acımasız ve durmuyor. İçeri, dışarı ve tekrar tekrar sikini bana çarpıyor. Her itiş ciğerlerimin nefesini

çaldığından bu zevk neredeyse acı vericiydi.

Arkain, "Erkekler böyle bir amcığa sahip olmak için cinayet işleyebilirler" dedi. "Ve senin kokunu alabilecek

kadar yaklaşmayı aklından geçiren her erkeği öldüreceğim."

"Aman Tanrım."

"Sen benimsin," diye homurdanıyor. "Kalbin, vücudun, bu mükemmel amcık. Hepiniz bana aitsiniz." Sadece

dört ayak üzerinde olmamı sağlayacak şekilde beni döndürmek için benden çıkıyor. Sırtımı bükerek ve kıcıımı

daha da yukarıya doğru iterek, onun arkadan bana doğru itildiğini hissettim.

"Ve yakında bu pembe amcıktan tohumumun damlamasını izleyeceğim ve sen benim kokumu taşıyacaksın.

Bana bir düzine çocuk vereceksin Elvie. En az sizin kadar mükemmel olacak güçlü erkekler ve kadınlar."

"Arkain," diye inliyorum. Bu açıdan zevk neredeyse acı vericidir. Karnımda gittikçe daha da sıklaşıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, Arkain ilkel bir erkeğe dönüşmüş, kendisinin olduğuna inandığı canavar gibi

bana saldırmış.

Beni uçurumun kenarına itiyor ama tek başıma aşağıya inmek istemiyorum. Arkama uzanıp elini tuttum ve onu

üzerime çektim. Ritmi gittikçe daha çılgın hale geldikçe kaslı midesinin omurgam boyunca esnediğini

hissediyorum.

"İçerime gel, Arkain," diye soludum, zevk damarlarımda dolaşırken. "Tohumunun benden sızdığını hissetmeye

ihtiyacım var. Kime ait olduğumu bildir. Kimsenin bundan şüphe duymamasını sağlayın."

Kulağıma hırlıyor ve çabalarını ikiye katlayarak bana tekrar tekrar çarpıyor. Diğer eli aramıza doğru kıvrılıyor ve

pençeleri klitorisime masaj yapıyor ve işim bitti. Amımın ona baskı yaptığını hissettiğimde çığlığım boğazıma

takılıyor.

Arkain, tohumlarının ardı ardına sıcak iplerin içimi doldurduğunu hissetmeden önce çevremizdeki ağaçları

sallayan bir kükreme çıkarıyor. Dişlerini omzuma gömüyor ve serbest bırakılmasının gücüyle titriyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama şu anda söze gerek yok. İçimden yavaşça çekilerek bağlantının

koptuğunu hissederek tısladım. Arkain beni yanına yatırdı, başımı çenesinin altına yerleştirirken, karışmamızın

kalçalarımnda biriktiğini hissediyorum.

“Bu...” demeye başladım. “Benim için hiçbir zaman böyle olmadı.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra kollarını bana daha sıkı sardı.

“Benim için de hiçbir zaman böyle olmadı.”

Gözlerim ağırlaşıyor ve Lysan'ın sıcak güneşinin altında kara elf kralımın kollarına sarılı olarak uykuya

dalıyorum.

Yirminci Bölüm

Elvie

Karaateş Kalesi'ne döndüğümüzde vakit geç oluyor.

Güneşte uyuduktan sonra Arkain'in beni peleriniyle örttüğünü ve beni de kendisiyle birlikte eyere kaldırdığını

gördüm. Güneş tamamen batmıştı ve Lastlight'taki yaratıklar gece avları için uyanmadan önce geri dönmenin

en iyisi olacağını söyledi.

Bana iki kere söylemesine gerek yoktu.

Portaldan Myrkorvin'e geri döndüğümüzde neredeyse kıpırdamadım bile. At sırtında ve başka şeylere binerek

geçirdiğim zamanın ardından kemiklerim jöle gibi oluyor. Bu düşünceye gülümsedim.

Onu tekrar arzulamam yanlış mı?

Arkain'le seks içimde söndüğünü göremediğim bir ateş yaktı. Şimdi bile kaleye yaklaşırken, ahıra varmadan

önce pantolonunun bağlarını çözüp sikine binmem için yeterli zaman olup olmadığını düşünüyorum.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" kulağıma fısıldıyor ve ben ürperiyorum. Hiç şüphesiz kokumdaki değişikliğin

kokusunu almıştı.

"Biri bizi fark etmeden seni becerebilecek kadar zamanım olursa," diyorum ve arkamdan güldüğünü

hissediyorum.

"Senin her gece yatağında olmana karşı çıkmam." dedi ve ben de buna gülümsedim.

"Bu ayarlanabilir kralım."

Ahıra yaklaştığımızda iki gardiyanın bizi beklediğini fark ettim. Arkain daha önce yaptığı gibi önce aşağı atlıyor

ve sonra beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Korumaların yüzleri asıktı.

"Ne oldu?" Muhafızlar selam verirken Arkain sordu.

"Doğudan bir haberci geldi. Seninle görüşmesi gereken acil bir konu olduğunu söyledi." Arkain'in arkamda

kasıldığını hissettim ve muhafızları kovmadan önce başını salladı.

Siyah aygırın yelesini okşayarak, "Bir süre burada kalacağım," diyorum. "Bizi gideceğimiz yere ne kadar cesur

ve güvenli bir şekilde ulaştırdığını görmek için yol arkadaşımıza birkaç elma vermek isterim."

Arkain başını salladı, aklının onu bekleyen habercide olduğu belliydi. Ağzımla buluşacak şekilde onu aşağı

çekiyorum. "Gidip habercinin ne istediğini görün, bu gece odanızda size katılacağım."

Bunun üzerine gülümsedi ve alnıma bir öpücük kondurarak dönüp kaleye doğru giden yolda yürüdü.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda aygırın yelesindeki düğümleri taramaya devam ediyorum. Açık ahırlara

döndüğümde Wyllan'ın sert bakışlarıyla karşılaştım. Harika. Hiçbir şey o sefil elf kadar orgazm sonrası

sarhoşluğu mahvedemez.

"Burada olmamalısın," dedi tek kelime etmeden.

"Ama yine de buradayım."

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Sana asla saygı duymayacağımı biliyorsun. Halkımız da bunu yapmayacak."

Bana bir adım yaklaştı, ben de tereddütle geri çekildim. Onda ters giden bir şeyler var. Bana karşı her zaman

soğuktu ama bu bakışı daha da dengesiz. "Siz ışık elflerinin ne kadar aldatıcı olabileceğinizi biliyorum.

Kralımızı daha fazla yozlaştırmanıza izin vermeyeceğim."

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil," dedim, daha da gerileyerek ve kendimi savunmak için

kullanabileceğim bir şeyler arayarak. "Benim için önemli olan tek şey Arkain'in fikri."

Buna gülüyor ve başını sallıyor. "Artık o kadar ilgi çekici olmayıncaya kadar bekle. Sadece kokunuzdan bile

kralımızın nihayet sunduğunuz şeyin tadına baktığını söyleyebilirim. Bir hafta içinde sana olan ilgisi azalacak.”

Bir hafta içinde size olan ilgisi azalacaktır.

Arkain'in makyaj masasının başına otururken Wyllan'ın sözleri kulağımda çınlıyor. Transparan cüppelerimden birinde oturuyorum, bisiklet sürmekten dolayı saçlarımdaki düğümleri tarıyorum. Onun odası benimkinden çok daha büyük. Bir ocak ve uğuldayan bir ateş, on kişinin kolaylıkla uyuyabileceği bir yatak. Bir krala yakışan bir oda. Sergilenen çok az sayıda kişisel eşya var. Sadece ebeveynlerinin eski bir portresi ve Myrkorvin'in bir haritası. Eğer bu alanı paylaşacaksam bu değişmek zorunda kalacak.

Wyllan'ın sözlerine rağmen burada kalıcı bir demirbaş olacağım.

Arkain'in emriyle eşyalarımı kraliçenin odasından buraya taşıyan bir sürü hizmetçiyle karşılaştığımı hatırlayarak gülümsedim. Son hizmetçinin bana iyi geceler dilemeden önce gece elbiselerimden birini kraliyet gardırobuna asmasını izlerken Wyllan'ın geçici olma tehdidi etkisini biraz kaybediyor. Birkaç dakika sonra büyük meşe kapı açılıyor ve darmadağın bir Arkain içeri giriyor. Sandalyemde ona doğru dönüyorum. Duraklıyor ve tüm kıyafetlerimin dolup taşıdığı gardıroba bakıyor. “Görüyorum ki senin bütün eşyalarını buraya getirebilmişler.” Başımı salladım ve o da yanıma geldi. “Seni burada görmek hoşuma gitti.”

"Yatağınızın bu kadar büyük olduğunu bilseydim, en başından beri buraya girmeye çalışırdım." Tarağı elimden alıp saçımı nazikçe fırçalamadan önce buna kıkırdadı. İç çekip sandalyeye yaslanıyorum. Bu neredeyse onun içimde olduğu zamanki kadar iyi hissettiriyor. Neredeyse.

Bu anı mahvetmek istemiyorum ama bu kadar gerçeğe dolu bir günün ardından ondan hiçbir şey saklamaya

dayanamıyorum.

"Wylan beni ahırda köşeye sıkıştırdı" diyorum ve Arkain çalılarının ortasında donup kalıyor.

"O sana ne söyledi?" Sesi kırılmış buz gibidir.

"Sadece buradaki hiç kimsenin bana saygı duymayacağını, benim sadece senin geçici bir hayalin olduğumu ve

seni yozlaştırmada başarılı olamayacağımı." Omuz silkiyorum. "Bunun ötesinde, o normal, sefil haliydi."

"Seninle bu şekilde konuşmaması gerektiğini biliyor olmalı. Onunla ben ilgileneceğim." Duraklayıp saçlarımı

çözmeye devam etti. "Daha önce hiç bir kadınla aynı odayı paylaşmadım. Bu konuda daha önce bu odaya

kimsenin girmesine izin vermemiştim. Senin bundan başka bir şey olmadığını söylemek için..."

"Arkain, benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum," diye araya giriyorum, buraya gelen tek kadın olduğumu

bilmekten son derece memnundum. "Wylan'a gelince, o sadece beni korkutmaya çalışıyordu. Bunu kabul

etmekten nefret ediyorum ama dışarıda bir pelerinle yalnız kalmak işe yaradı."

Dişlerini gıcırdatarak tarağı bıraktı ve köşedeki masaya doğru ilerledi. Çekmecelerden birini çıkarıp ince bir şey

çıkarmadan önce etrafı karıştırdı. Bana doğru yürüyüp nesneyi elime koyuyor.

"Bu nedir?"

"Bir bıçak. Daha önce hiç kullandın mı?" Başımı salladım ve o da kolumu tuttu ve büyük aynada kendimize

bakarken sırtımı öne doğru bastırarak şekilde bizi döndürdü. Elimi tuttu ve küçük bir düğme hissedene kadar

baş parmağımı hareket ettirdi. Basıldığında bıçak dışarı doğru sallanıyor ve mum ışığında parlıyor.

"Bu, ayakkabınıza koyabileceğiniz ya da cebinizde tutabileceğiniz kadar küçük. Ben etrafta olmazsam, onu

yanında bulundurmanı istiyorum. Bana söz ver."

Yutkunuyorum ama "Söz veriyorum" diyorum.

"Şimdi sana onu nasıl kullanacağını göstereceğim. Sıkıca tutun ve ardından elinizi öne doğru yumruklayın. Sen

vurmak istiyorsun, kesmek değil." Elimi eliyle yönlendirerek benimle defalarca pratik yapıyor. Kolumu elli kez

dışarı çıkardım, her biri onun övgüsünü kazandı. Ben bunu onun beğenisine göre yaptıktan sonra bıçağı

kapatıp makyaj masasının üzerine koyuyor.

"Ama Arkain, birini öldüremeyeceğimi biliyorsun," diyorum. Bir kara elfle ilgilenmek bir şeydir... Kara elf olmak

ise hiçbir zaman başarabileceğimi sanmadığım bir şeydir.

"Bununla bir bıçak, tam kalbine saplanmadıkça ölümcül olmaz." Bana o keskin dişlerini göstererek sırtıyor.

"Sana dokunmayı düşünen herkesi öldüreceğim Elvie."

Bu, bacaklarımın arasında nem birikirken omurgamdan aşağıya sıcak bir ürperti yolluyor. Bu benim için iğrenç

olmalı ama Arkain'in benim için öldürmeye istekli olmasının oldukça tahrik edici olduğunu kabul etmeliyim.

Arkain soyunmaya gittiğinde şeffaf sabahlığımı çıkarıyorum ve beni çıplak ve ateşin ışığında parıldayan bir

halde bırakıyorum. Dört ayak üzerinde yatağın üzerinde sürünen siyah saten çarşaflar çıplak tenime karşı

serin. Arkain birkaç dakika sonra yalnızca bol bir pantolonla yeniden ortaya çıkıyor. Kaslı gövdesi, kaburgaları

ve göğsü boyunca birkaç kabarık beyaz yara iziyle birlikte tamamen sergileniyor. Savaşçı kralım. Benim

canavarım.

Sırt üstü dönmeden önce gülümseyip ona göz kırpıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi çakıl gibiydi, uyarılma erkeksi kokusunu daha da baharatlı hale getiriyordu.

Beni görebilmesi için dizlerimi indirip bacaklarımı açtım. Yatağın ayak ucundan gözleri benim amıma

odaklanıyor. Bulunduğu yerden ne kadar ıslandığımı görebilmeli. Kokusundan bahsetmiyorum bile.

"Acımadın mı?"

Gülümseyip başımı salladım ve ona yatakta sürünmesini işaret ettim. Bunu yaptığında ve üstümde

belirdiğinde kollarımı boynuna doladım. Kör parmaklarım uzun siyah saçlarına dolanıyor. Parmaklarımın

arasından siyah ipek gibi kayıyor.

Bacaklarımı onun beline doladım ve tüm gücümü ve sürpriz unsurumu kullanarak, sırtındaki Arkain olana

kadar bizi yuvarladım. Kısa bir kahkaha attıktan sonra, ben onu pantolonundan kurtarmak için uzandığımda

iniltiye dönüştü.

"Bu sefer zirvede olmak istiyorum" dedim, sonunda onu kurtardım ve onu elime almadan önce bacaklarının

üstüne binmek için geri çekildim.

"Ne istersen, küçük elfim."

"Hımm," diye inledim, dizlerimin üzerinde doğruldum ve sert aletin kafasını girişime yerleştirdim. "Şu anda

tek istediğim bu.."

Onu tekrar tekrar ıslak kıvrımlarımın arasından sürükledim. Onu zar zor içime kaydırıyorum ve sonra dışarı

çekiyorum. Onun inlemeleri ve hırıltıları beni sadece oynamaya devam etmem için cesaretlendiriyor. Pençeli eli

beni belimden yakalayıp tüm hareketlerimi durdurduğunda onu tekrar içime sokmaya gidiyorum.

"Bana neden işkence ediyorsun, Elvie?" Kırmızı gözleri şehvetle parlıyor. Vahşi ve odaklanmamış. Belimi daha

sıkı kavradı ve beni sırtüstü çevirmek üzere olduğunu anladım.

Bu işe yaramaz. Zirvede olma konusunda ciddiymdim.

"Bu sadece seni daha fazla yozlaştırma yöntemim." Cevap vermesine fırsat vermeden kalçalarımı indirdim ve

onu tamamen içimde kapladım. Onun homurtusu duvardaki haritayı sarstı. Pençeleri meme ucumun etrafında

dolaşüyor, gözleri daha da odaklanmaz hale geliyor. Ve sonra hareket etmeye başlıyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Arkain

Sabah antrenmanından sonra odama döndüğümde çıplak Elvie'yi yatağında uyurken bulmak alışabileceğim

bir şeydi.

Gümüş rengi saçları yastıklarımın birinin üzerine yayılmıştı, vücudu hâlâ yatağın bana doğru kıvrılmıştı.

Aynen birkaç saat önce onu bıraktığım gibi. Lysan güneşi ısıltısını geri kazandırdı. Bu ve ona yaşattığım sayısız

orgazm.

Burada benimle kalmayı seçmiş olması... Tanrılara bir dua daha ediyorum. Ona gerçeği söylemek bir riskti.

Ama onu burada tutmak, bana karşı besleyeceği duyguların bir yalan üzerine kurulu olduğunu bilmek benim

bile hazmedemediğim bir şeydi.

Ona güveniyorum. Buna inanamıyorum ama bu doğru. Belki bir şeyler için gerçek bir şansımız vardır.

Uykusunda seğiriyor ve bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Terli kıyafetlerimi değiştirip elimden geldiğince çabuk

yıkıyorum. Ben onun yanına tekrar yatağa girdiğimde yumuşak bir inilti çıkardı ve diğer tarafına doğru

yuvarlandı, kıcının yumuşak kıvrımı aletime baskı yaptı.

Gülümsedim ve onun etrafına kıvrıldım, omurgasını önüme doğru kıvrıdım.

Kulağının hassas noktasını öpmeden önce, "Bu sabah bir saat daha kral olmak zorunda değilim," diye

fısıldıyorum. Uykulu, gümüş renkli gözünü açıp gülümsedi ve kollarını öne doğru uzattı.

"Gerçekten mi?" Boğazında uğultu yapıyor. "Benim için ne şanslı bir gün." Yüzümü boynuna gömüp çiçek

kokusunu içime çekiyorum. Aletimi kavrayıp bacaklarından birini nazikçe kaldırarak ıslaklığının içinden kendimi sürüklüyorum.

"Zaten ısladın ve beni mi bekliyorsun küçük elf?" Fısıldadım ve o da coşkuyla başını salladı. Kendimi onun içine ittiğimde inliyoruz. Amının mükemmel sıklığı beni bir yumruk gibi kavıyor. Kalçalarımı sığ bir hamleyle ileri doğru yuvarlıyorum. Meme uçlarıyla oynamak için elimi ona doladığımda parmakları çarşafın içine giriyor.

Onun inlemeleri en tatlı sestir. Kalçalarımı ileri doğru yumruklamaya devam ederken ben de onunla aynı anda inliyorum. "Tanrım, mükemmelsin."

"Ben senin için yaratıldım" diyor yastığını usulca ısıtırken. Ben donuyorum, o da ofluyor ve biraz sürtünme sağlamak için bana doğru itiyor.

"Bunu bir daha söyle" diye talep ediyorum. Sessiz kalıyor, kalçalarını boşuna pompalamaya çalışıyor. Onu sakinleştirmek için kıcını tutuyorum. "Tekrar söyle."

"Beni yap," diye meydan okuyor ve ben de buna mecbur kalmaktan çok mutluyum. Ondan kurtulup onu sırtına yuvarladım, pençeli ellerimle her iki narin bileklerini kavradım ve diğer elimle boğazını dolaştırdım. Dokunuşum hafif ama hiçbir yere gitmeyeceğini biliyor.

"Tekrar söyle." Ben onun da uyacağı öfkeli bir tempoyla hareket etmeye başladığımda, kalçalarını benimkilerle buluşacak şekilde kaldırdım. Etlerimizin birbirine çarpma sesi beni çılgına çeviriyor.

"Ben senin için yaratıldım!" ağlıyor ve amının sıkışmaya başladığını hissediyorum. Yakında. İyi.

Onu acımasızca sikiyorum, yatak başlığı benim hamlelerimle aynı anda duvara çarpıyor. Zevk omurgamdan

aşağıya doğru iniyor ve diplerimde karıncalanma yaratıyor. Yakındayım ve onun da benimle gelmesini

istiyorum. Klitorisini çevrelemek için bir pençe kullanmak için boğazını bıraktım ve bu da oldu. Adımı

haykırırken amcığı üzerime o kadar sıkı yapışıyor ki. Tohumumu ona döküyorum ve onu becermeye devam

ediyorum. O kadar çok şey çıkıyor ki aramızda sıkışıyor ve aşağıdaki çarşafları ıslatıyor.

Yavaşça ondan çıktım ve bacaklarının arasını temizlemek için nemli bir bez almak üzere banyoya çekildim.

Sıcaklık karşısında iç geçirdi ve kumaşı bir kenara atıp onu yanıma toplamadan önce her iki dizinin içini

öptüm.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" Göğsüme gömülürken fısıldıyorum.

"Hangi zaman?" Bir esneme ona yaklaşımadan önce soruyor.

"Benim için yaratıldığı kısım." İyimserliğimin ses tonuma sızmasına izin vermemeye çalışıyorum. Zevkin

doruğunda pek çok şey söylenir. Eğer öyle demek istemediyse onu suçlayamam.

"Kesinlikle öyle görünüyor, öyle değil mi? Şimdi bile bu yataktan kalktığımda zorlukla yürüyebileceğimi bildiğim

halde seni tekrar istiyorum." Kıkırdadı. "Tanrılar bana senin boyutunda siki olan bir sevgili vererek aptalca

gülüyorlar."

Sessizleşiyorum.

"Biz bu kadar mıyız? Aşıklar mı? Sessizleşiyor ve sanırım uyuyakalmış olabilir ama sonra cevap veriyor.

"Yakında karı koca olacağız. Neden? Sevgilim olmanın bir sakıncası mı var?" Keskin ses tonu beni gülümsetti

ve onu kendime yaklaştırdı.

"Tabii ki hayır, sadece daha fazlası olabilir mi diye merak ediyorum."

"Arkadaşlar gibi mi?" Hala bu kelimenin bahsini geçiyorum. Bu mümkün değil ama yine de...

"Arkain..." Kollarıma dönüp çenemi tutuyor, ben de ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Arkadaşının kim olduğunu merak etmiyor musun? Eğer dışarıda seni arıyorsa?" Başka bir erkeğin onun

üzerinde hak iddia etmesi, benim olanı arzulaması düşüncesi canavarımın bu fikre dişlerini göstermesine

neden oluyor. O bizim, yakında kokumuzu taşıyacak, çocuklarımızı doğuracak... Kendimi bu tehlikeli

düşünceден kurtarıyorum.

"Işık elfleri için durum farklıdır. Annemle babam hiçbir zaman çiftleşmedi ve iki elfin bu kadar birbirine aşık

olduğunu hiç görmemiştim." Tekrar iç çekerek başını göğsüme yaslıyor. "Peki sen? Benimle birlikteyken kendi

eşini terk edeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, sanırım..."

Kapım öfkeli bir şekilde vuruluyor. Beni uyaran bir hırıltı koptu ama Elvie göğsüme vuruyor.

"Majesteleri, rahatsızlıktan dolayı özür dilerim ama acilen sizi gerektiren acil bir konu var."

Elvie, "Kral olmana gerek kalmadan bir saat önce çok fazla," diye kıkırdadı ve ben de giyinmeye geçmeden

önce kışına şaplağ attım. Saray kıyafetlerimi giydikten sonra onu öpmek için eğiliyorum ve bugün odamdan

çıkmadan önce biraz sakın olmasını söylüyorum.

Beni çağıran gardiyanı görünce yüzümdeki gülümseme silindi. Özellikle de kraliyet kuyumcusunun tacımı

tuttuğunu gördüğümde.

"Neler oluyor?" diye sordum, tacımı alırken, metalin şakaklarıma saplandığını hissederek.

"Majesteleri, bir ışık elfi burada ve sizinle hemen görüşmeyi talep ediyor."

"Peki kim oluyor da bu hafif elf benden herhangi bir talepte bulunabileceğini düşünüyor? Krallığıma davetsiz

girme çok daha az."

Taht odasına doğru yürürken muhafız, "Efendim demedi" diyor. "Sizinle doğrudan konuşana kadar

ayrılmayacağını söyledi."

Tahta oturduğumda taht odası boştu.

"Bu misafir nerede?" Soruyorum.

"Toplantı odasında tutuluyor efendim."

"Onu içeri getirelim" diyorum. "Sabahımı bölmenin bedelini ödeyecek." Canavarım da aynı fikirde. Bu müdahale

olmasaydı Elvie'yi en azından bir kez daha yakalayabilirdim. En azından bu sabah konseyimle buluşmadan

önce onun tatlı amını yaladım.

Muhafızlar başlarını salladılar ve ziyaretçimizi almak üzere yola çıktılar. Çok geçmeden iki zayıf, sarışın erkek

ışık elfi önüme çıkıyor, her ikisi de birbiriyle uyumlu altın gözlere sahip. Kardeş olabilirler ama bütün ışık elfleri

bana aynı görünüyor.

Elvie hariç. O saf mükemmelliktir.

"Yapmak istediğin taleplerinin olduğunu duydum" diyorum. Soldaki öne çıkıyor. Tunik ve pantolonu altın iplik ve

mücevherlerle süslenmiştir. Onun bir tür soylunun oğlu olduğu açık. Göğsüne asılmış bir çanta var.

Muhtemelen hafif elf standartlarına göre iriydi ama benim için çeneme zar zor ulaşıyordu.

"O nerede? Onu nerede tutuyorsun?" diye bağıyor. Ensemdeki tüyler ayağa kalkıyor, içimdeki canavar

saldırmaya hazır bir şekilde yeniden yükseliyor. Pençelerim uzuyor ve dişlerimi gösteriyorum.

"Kim nerede?" Karanlık bir şekilde soruyorum. Her iki ışık elfi de en azından benim ses tonumdan çekinecek

kadar bilgeliğe sahip. Ama soldaki h    konuşuyor ve y  z nde tiksinti dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

  Prenses Elveena. Onu nerede tutuyorsun? Onu bir an   nce serbest bırakmanızı talep ediyorum.  

  Peki sen kimsin ki benden talepte bulunuyorsun?   zellikle de prenses konusunda,   diye g  rleyerek tahtımdan

kalktım. Altın rengi g  zleriyle bana dudak b  k  yor, dudakları hırlayarak kıvrılıyor.

        o benim nişanlım ve onu almaya geldim.  

Yirmi İkinci Bölüm

Elvie

Kralın kapısının aralıksız vurulması olmasaydı, bu sabahki her şey mükemmel olurdu.

"Git buradan," diye ofladım ve başımı aşırı dolu yastıklardan birinin altına gömdüm.

Vuruş devam ettiği için

bunun bir faydası yok.

"Majesteleri, kral derhal taht odasına gelmenizi rica ediyor. Giyinme konusunda yardıma ihtiyacınız var mı?" İç

geçirip doğrulup oturdum, uyluklarımın arasındaki ağrıdan dolayı yüzümü buruşturdum. Eğlenceli olacak. Bana

rahatlamamı söyleyen Arkain'di ve şimdi de beni taht odasına mı çağırıyor?

Bir şey olmuş olmalı. Korumaları görevden alıyorum ve onlara kısa süre içinde geleceğimi söylüyorum. Hızlıca

yüzümü yıkayıp soluk pembe bir elbiseyi üzerime geçirerek topallamamak için elimden geleni yaparak

koridorda ilerliyorum. Kae'de hangi ağrı kesici şifalı bitkiler var görmem gerekecek. Bunları bu sabah içmem

gereken doğum kontrol çayına karıştıracağım.

Bu yüzüme bir gülümseme getiriyor. Elflerin hamile kalması insanlardan daha zor olsa da, Arkain'in son birkaç

saatte içime girme sayısı bunu sınadı. Bunun düşüncesi beni ısıtıyor. Arkain'le aramda bir çocuk. Böyle bir şey

neye benzerdi?

Taht odasına girdiğimde hâlâ gülümsüyorum ama kürsüde durduğu yerden Arkain'in öfkeli gözlerini fark

ettiğimde bu gülümseme hemen siliniyor. Öfkesine rağmen tacıyla ne kadar yakışıklı görüldüğüne hayran

kaldım. Ne kadar güçlü ve tehlikeli. Her yerde tanıyabileceğim bir sesin adımı söylediğini duyana kadar kafam

karıştı.

"Elveena, tanrılara şükürler olsun ki hayattasın."

Derim karıncalanıyor ve ses karşısında irkiliyorum. Ryvik. Uzattığı eliyle bana yaklaşıyor. Eğer bana dokunursa

çığlık atarım. Giydiği güzel kıyafetler bile onun ne olduğunu gizleyemiyor. Bir yılan. Gerçek bir canavar.

Trian da onu takip ediyor. Her zaman sadık köpek.

"Burada ne yapıyorsun Ryvik?" Sesimi dengeli tutmaya çalışarak soruyorum.

"Seni kurtarmaya, Lysan'a geri götürmeye geldim." Neredeyse duvara bastırılana kadar geri gittim. Ellerim

titriyor. Hayır, bu olamaz. Arkain buna izin vermezdi. Kürsüye bakıyorum ve gitmiş olduğunu görüyorum.

Midem bulanıyor.

Beni terk etti, beni almalarına izin verecek...

Onu arkamda hissediyorum. Kral benimle Ryvik'in arasına giriyor ve ben neredeyse rahatlayarak yere

düşüyorum.

"Bu erkek senin nişanlısı olduğunu iddia ediyor. Ve eğer durum buysa, Yüz Yüzlü Gece'ye katılımınız zaten

konusulduğu gibi sayılamaz." Kırmızı gözleri benimkilere takıldı. "Bu gerçek mi, Elvie?"

Yaralı gibi görünüyor ve nedenini anlamam biraz zaman alıyor. Kendisinin bu kadar değersiz olduğunu

düşünen Arkain, Ryvik'ten kaçmanın bir yolu olarak onunla kaldığımı düşünüyor. Onun böyle düşünmesine

dayanamayacağım.

"Annemle babam yıllar önce Ryvik'le olan nişanımızı feshetti. O yalan söylüyor." Arkain başını salladı ama yüzü

hâlâ koruma altındaydı. Dönüp beni tamamen Ryvik'in görüş alanından uzaklaştırdı.

"Cevabın işte, ben hâlâ nefes almana izin verirken, şimdi krallığımdan defolup git."

Ryvik, "Onun için seninle düello yapacağım," diye karşı çıkıyor ve ben de alay etmekten kendimi alamıyorum.

"Seni bir saniye içinde öldürecek." Arkain uyarı niteliğinde bir homurtu çıkardıktan sonra bile Ryvik'in gözleri benimkileri buluyor.

"Burada kalmayı isteyemezsin Elvie. Kendi türleriyle değil. Myrkorvin seni daha fazla kirletmeden seni eve

götüreyim." Ryvik beni yakalamaya çalışıyor ama Arkain onu durduruyor.

Beni koruyacak. Elbette yapacak. İçimde gömülüymken bunu defalarca söyledi. Bu bilgiyle nefesimin altında gülüyorum.

Ryvik, sözlerini bitirmeden önce gözlerini kısıyor. "Benimle eve gelersen evlenebiliriz. Onun gibi bir canavarla kalmayı isteyemezsin."

Arkain, "O benim," diye homurdanıyor ve Ryvik daha da geriliyor.

"Görüyorsun ya Ryvik, bu yüzden aramızdaki birlik asla yürümez. Siz bizim eski geleneklerimize bağlısınız."

Arkain'in yanına yanaşıp elini tuttum ve yanına yaslandım. "Kral Arkain'in dünden bugüne kadar beni kaç kez

becerdiğini söylesem hâlâ benimle evlenmek ister miydin?"

Ryvik'in yüzü kızarır. Trian tiksintiyle bana bakıyor ama ben sadece beni yanına çekip dişlerini gösteren

Arkain'e yaklaşıyorum. "Ben öyle düşünmemiştim."

"Seni hain fahişe..."

Ryvik'in tiradı görünmez bir gücün boğazını sarmasıyla yarıda kesilir. Boynunu pençeliyor ve Trian ona yardım

etmek için çabılıyor ama faydası yok.

"Ben bir fahişe değilim. Ben Myrkorvin'in gelecekteki kraliçesiyim. Bu canavar" - Kollarımı Arkain'e doladım-

"bana asla veremeyeceğin iki şeyi veriyor. Koruma ve zevk."

Arkain'in yanağını öpüyorum. "Öldürmenin baş ağrısına değmez." Ryvik'i boğan büyü dağılır ve Ryvik nefes

nefese kalır. Arkain'in gözleri yırtıcıdır.

"Köprüyü geçip Lysan'a girmek için bir saatin var. Seni burada gizlenirken bulursam seni kendim öldürürüm. Bu

son uyarıyla Trian, Ryvik'i yakasından yakalar ve ikisi taht odasından kaybolur.

Adrenalinim geldiği gibi beni terk ediyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Arkain beni yakalıyor ve beni bir

sandalyeye oturtmadan önce arka odaya taşıyor. Bana bir bardak su uzatıyor ve ben içerken o da saçlarımı

okşuyor.

"Elvie." Arkain'in sesi yumuşaktı. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin ama o erkek... seni hiç incitti

mi?" Arkain'in neyi ima ettiğini biliyorum ve aslında endişelerini de anlıyorum. Onu gördüğümde verdiğim tepki.

Onun endişesi göğsümdeki gerginliğin bir kısmını hafifletti.

"Hiç şansı olmadı," dedim suyumun sonunu içerken. "Ryvik'in en sevdiği silah sözleriydi. En çok acıyı ne zaman

vereceğini biliyordu. Ailem bunu görebiliyordu ve duyurulduktan kısa bir süre sonra sendikayı feshettiler."

Bardağı bıraktım ve ona gülümsedim. "Hepinizin bana sahip çıktığını görmek hoşuma gitti. Beni

karıncalandırdı."

Arkain gülüyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Sana sahiplenmeyi göstereceğim."

Eğilip ağzımı yakaladı ama biz daha fazla kendimizi kaptıramadan kapı bir kez daha çalındı.

"Kralım, soylular geliyor."

"Soylular mı?" Soruyorum.

Arkain iç çekiyor ve burun kemiğini sıkıyor. "Dün geceki haberci orkların doğudaki hareketlerine dair haber

getirdi. Artık her an üzerimize yürüyebilirler. Soyluları bilgilendirmeli ve sancaktarlarını hazırlamalıyım."

Yanağımı avuçlayıp bana gülümsüyor. "Ve resmi olarak seni hepsine benim niyetim olarak ilan edeceğim."

Gülümsemesine yavaşça karşılık verdim. "Emin misin? Bu, bir daha asla almayacağınız anlamına gelir. Bu

sabahki konuşmamızdan sonra eşinizi beklemek istemez misiniz?"

Arkain pençeli elini saçlarımda gezdiriyor.

"Uzun süre yaşadım Elvie. Bunun" (aramızı işaret ederek) "normal olmadığını anlayacak kadar uzun bir süre.

Ve her ne ise, bunun için minnettarım. Daha önce Ryvik'e söylediklerimde ciddi dim. Sen Benimsin. Bunu

herkesin bilmesini istiyorum."

Arkain bana doğru eğilip gri dudaklarını benimkilere bastırırken gülümsemem duygu dolu. Öpücük yumuşak ve

ateşliydi ve benim zevkime göre çok erken bitti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elvie

Kara elf soyluları, hafif elf soylularından sadece görünüş olarak değil sayı olarak da farklılık gösterir.

Taht odası hem koyu hem de beyaz saçlarla dolu. Gri ten ve parlak kırmızı gözler. Dişi kara elflerin her

parmağında yüzükler vardır; pençeleri bir tür cilayla kırmızıya boyanmış uzun tırnaklara kadar uzanmıştır.

Erkekler aynı şekilde giyinmiş, servetleri tüm çıplaklığıyla sergileniyor.

Kürsüde dururken siyah giymememle onlardan ayrılıyorum. Arkain yanımda duruyor. Muhteşem ve gururlu.

Wylan diğer tarafında kalabalığa değer biçen bir gözle bakıyor. Her şeyi görüp hiçbir şeyi kaçırmamak.

Soylu ailelerden biri öne çıkıyor ve Arkain onları karşılamaya gidiyor. Erkek neredeyse Arkain kadar uzun ve

gözlerinin etrafındaki yaşlılık çizgileri onun onuncu yüzyıla kolaylıkla yaklaştığını gösteriyor. Yanındaki dişi kara

elf ise çok daha genç. Onun kızı olmalı. Koyu saçları çenesine kadar keskin bir şekilde kesilmiş. Arkain'e

reverans yapıyor, kalın siyah kirpiklerinin altındaki kırmızı gözleri parlıyor.

Wylan'ın yanıma yaklaştığını hissettiğimde gözlerimi kıstım.

"Bu Vysha," diyor Arkain'in konuştuğu kadına doğru başını sallayarak. "Kralın ilk aşkıydı. Her zaman onunla

evlenmek istemişti ve ebeveynleri ölmeden yıllar önce bir nişan söylentisi vardı. Onu bir yanıtla

onurlandırmıyorum.

"Sanki karşılıklı sevgi hâlâ oradaymış gibi görünüyor," diye fısıldıyor ve gözlerim onlara doğru kısıyor. Vysha,

Arkain'in yanına yaslanıp kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da başını sallıyor. Göz kırpıp babası tarafından

uzaklaştırılmadan önce ona surat asıyor.

Çok geçmeden Arkain kürsüde aramıza katılıyor ve akşam yemeğinin yemek salonunda servis edileceğini

duyuruyor. Kolumu onun elinden geçirerek salona ilk giren biz oluyoruz. Arkain ve ben ön taraftaki kralın

masasına doğru yürürken, sergilenen tüm kavrulmuş etlerden utanıyorum. Arkain odanın geri kalanına bakan

masanın ortasında oturuyor. Ben onun sağında, Wylan da solunda oturuyorum.

Bir erkek lord yanıma oturuyor ve bir başkası onun diğer tarafını dolduruyor. Yemek odasının patlayacak kadar

dolmasını izliyorum. Yanımdaki soylular yağlı domuz parçalarını kesmeye başlarken, bir hizmetçi bana ve

Arkain'e dumanı tüten bir tabak sebzeyle geldi. Ağzım sulandı ve dizini masanın altına sıkıştırdım.

"Size et yok mu Majesteleri?" Yanımdaki soylu Arkain'e soruyor.

"Prenses Elveena et yemez Lord Dashwyne. Bu gece onun kendini yalnız hissetmesini istemedim.

"Et yemiyor mu?" Lord Dashwyne, Arkain'in ona dediği gibi, çiğnediği lokmada neredeyse boğuluyordu. Soyluyu

diğer yanından dürtüyor. "Grigor, bunu duydun mu? Prenses et yemiyor!"

"Gerçekten mi?" Grigor, Lord Dashwyne'in omzunun üzerinden bana bakıyor. "Et yok?"

"Et yok" diyorum. "Çok az ışık elfi bunu yapar."

Grigor, "Sizin farklı türden olduğunuzu biliyordum," diye mırıldanıyor ve ben onu masanın altına tekmelemeden

önce Arkain yanımda homurdanıyor. "Elbette kusura bakmayın."

Şarabımdan bir yudum alırken, "Aslında önemli bir şey değil, ama tarihe inanılacak olursa hepiniz tuhaf

türlersiniz," diyorum.

Galerideki soylulardan biri, "Bize bir şey anlat prenses," diye sesleniyor, "buraya geldiğinde Myrkorvin hakkında

ilk düşüncelerin nelerdi?"

Onlar benim cevabımı beklerken salon sessizleşiyor. Arkain bile bana bu sefer tek başınasın der gibi bakıyor.

"Bence çok güzeldi" diyorum. "Daha önce Lysan'dan hiç ayrılmamıştım ve bize Myrkorvin'in vahşi olduğu ve bizi

yemeye çalışacak yaratıklarla dolu olduğu söylendi."

Birisi "Öyle" diye bağırıyor ve salon gülüyor. Ben de gülümsüyorum.

"Ama onun vahşiliğinde bir güzellik var. Aslında halkımın sizden neden bu kadar korktuğunu bilmiyorum.

Burada ne kadar uzun kalırsam insanlarımızın ne kadar birbirine benzediğini keşfediyorum. Ne kadar farklı

görünsek de."

"Bu günlerde Lysan nasıl biri? Oraya seyahat etmeyeli yüzyıllar oldu."

"Hava sıcak..." Başka bir ses çınlamadan önce cevap vermeye başlıyorum.

"Dişi ışık elflerinin senin kadar güzel olduğunu hatırlamıyorum."

Arkain yanımda gerildi ve ben de dizini güven verici bir şekilde sıktım. Akşam yemeğim bu şekilde devam

ediyor. Asil ardı ardına gelen soylular beni soru yağmuruna tutuyor. Kalede geçirdiğim, Lysan'da büyüdüğüm

zamanlar hakkında, eğer bir kara elfi sevgili olarak almakla ilgilenecek uzak akrabalarım varsa.

Her şey çok eğlenceli ama sesim acımaya başlıyor ve yemekler toparlandıkça akşam yemeğindeki şenlikler de

sönmeye başlıyor. Arkain bir saatin büyük bir bölümünde yanımda sessiz kaldı. Onun kıskanç olduğunu

tahmin etmek için hiç düşünmeye gerek yok.

Ona doğru dönüp elimi kolunun üzerine koydum. "Biraz ilgi istiyorum." Şarabını bıraktı ve kaşını kaldırıp bana

baktı.

"Görünüşe göre soylularımdan bolca alıyormuşsun."

"Ama istediğim tek ilgi senden ilgi," diyorum, eğilerek burnumu yanağına sürtüyorum.
Onun erkeksi kokusunu

içime çekiyorum ve anında amım ıslanıyor. Diğer soyluların gözlerini üzerimizde
hissedebiliyorum ve bu

yüzden bu gösteriyi halka duyurmak önemli. Canavarımın bana sahip olduğunu,
üzerimdeki iddiasının bizi

gören herkes tarafından bilindiğini hissetmeye ihtiyacı var.

"Senden ne kadar ilgi istediğimi sana göstermemi ister misin?" diye sordum, elimi
pantolonundaki sertleşen

şişkinliğe götürerek. Arkain inleyerek ayağa kalktı ve Wylan'ı ve diğer soyluların
meraklı bakışlarını dehşete

düşürerek beni de peşinden çekti.

Akşam yemeğinden ilk ayrılan biz değiliz. Birçok lord ve leydi salonda toplanıyor.
Arkain beni girintilerden

birine çekerken, mor balo elbisem arkamdan *hışırdayarak* geçerken onlara aldırış
etmedi.

Pençeleri saçlarıma takılıyor ve ağzımı kendi ağzıyla tahrip ediyor. Dilini içeri sokunca
zengin tadı ağzıma

doluyor. Bana doğru hırlayarak beni sertçe göğsüne çekiyor, pençeleri kışıma batıyor
ve ben onun ağzına

doğru inliyorum.

"Sen benimsin" diyor boynumu yalayarak. "Sana bakmalarına bile izin verilmemeli.
Benim olana göz dikiyorlar,

öyle olduğunu biliyorum."

"Ama ben yalnızca seninim. İstedğim tek kişi sensin," diye bana karşı kendini
ezdirirken nefes nefese kaldım.

Yaklaşan sesler var ve donup kalıyorum ama Arkain devam ediyor.

Elbisemin altına dalmadan önce, "Kanıtla ve sessiz ol" diyor. Pençelerinin uyluklarımı
ayırdığını ve dilinin

amımın dikişleri boyunca ilerlediğini hissederken devasa eteklerim onu gizli tutuyor.
Aman Tanrım, ciddi

olamaz. Arkain'in becerikli dili beni çalıştırmaya devam ederken ellerimi girintinin duvarına dayadım.

Birisi arkamdan "Prenses Elveena," diyor ve ben dönüyorum, neredeyse elbisemin altındaki kara elfe takılıp

düşüyorum. Akşam yemeğinden Grigor.

"Merhaba" diyorum ve sesim bana bile nefes nefese geliyor.

"Sadece bu akşam sizinle tanışmanın bir onur olduğunu söylemek istedim."

"Gerçekten mi?" diye sordum ve Arkain klitorisimi emerken inlememi yuttum.

"Evet, iki kişi birlikte yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu. Her şeyin eskisi gibi olmasına geri dönebilseydik

ne güzel olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Ah evet," diye nefes alıyorum ve Grigor'un gözleri genişliyor. Elbette eteklerimin altında olup bitenlerin

kokusunu almış olmalı ama eğer duyarsa bu konuda yorum yapmıyor.

"Evet," dedim tekrar, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışarak. "İki halkımız yeniden birleşebilseydi harika

olurdu."

"Belki sen ve kral bunu yapabilirsiniz? Siz ikiniz oldukça yakın görünüyorsunuz." O anda Arkain parmaklarından

birini içime kaydırmaya karar verdi ve dizlerim neredeyse bükölüyordu.

"Evet," diye dişimi sıktım. "Oldukça yakınız."

"Kraldan bahsetmişken, buralarda bir yerde mi? Onunla konuşmam gereken bir konu var..." Sözünü kesti ve

ben de bunu fırsat olarak değerlendirdim.

"Kral Arkain onu son gördüğümde kütüphaneye doğru gidiyordu. Belki acele edersen onu yakalarsın." Grigor

bana teşekkür edip gidiyor. Artık yalnız olduğumuza göre Arkain çabalarını ikiye katlıyor.

Dilini ve iki kalın parmağını içeri sokmak arasında geçiş yaparak başımı en yakın duvara yaslayıp inliyorum.

Zevk içimden geçiyor ve klitorisime son bir dokunuşla işim bitti. Doruğa doğru yolumu sallarken bacaklarım

başını sıkıyor.

Eteklerimin altından sürünerek çıkan Arkain, kendinden memnun bir gülümsemeyle dudaklarını yalıyor.

"Şimdi mutlu?" Soruyorum.

"Bunu sana sormam gerekmez mi?" Başımı salladım ve kollarımızı birbirine bağladım.

"Gel, canavarım. Bu parti daha yeni başlıyor."

Grubun başlamasıyla birlikte büyük salona geri dönüyoruz. Arkain'e bakıyorum, o da gülümseyerek elini

uzatıyor.

"Benimle dans eder misin prenses?" Pençeli eli benimkini sarıyor ve güneş gökyüzünü pembeye boyayana

kadar durmadan her dansta bana rehberlik ediyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Arkain

"Majesteleri, oyunların başlaması için işaretinizi bekliyorlar." Çadırın diğer tarafından bir sayfa şunu söylüyor.

Ben homurdanıyorum ve bu onun koşarak uzaklaşmasına neden oluyor.
Bekleyebilirler, benim ilgilenmem

gereken daha önemli işler var. Elvie ağzını önümde dizlerinin üzerinde sikimi yukarı
aşağı hareket ettirirken

tohumumu onun boğazından aşağı dökmek gibi.

O bir hediye. Her gün değer vereceğim biri. Beni o sıcak, harika ağzının derinliklerine
çekerken gümüş renkli

kafası sallanıyor ve tükürüğü çenesinden aşağı akıyor.

Aletimin ağzının olması hiç aklımdan geçen bir şey değildi ama şimdi o olmadan nasıl
yaşadığımı bilmiyorum.

Zaten geç kalmamış olsaydık, bütün sabah beni emmesine izin verirdim. Ayrıca,
erkeklerin ona baktığını

bildiğim bu oyunları atlatmak istiyorsam, onun sikime gelmesine ihtiyacım var.

Belki benim tohumum kalçalarına dökülünce ona daha az imrenecekler.

Onu yerden kaldırıyorum, etrafına bastırıyorum ve yakındaki bir masanın üzerine
bastırıyorum. Amcığı pembe

ve parlak ve ben aletimi kıvrımlarının arasından sürüklerken, ben onun içine
çarpmadan önce küt tırnaklarıyla

woo'ya iniyor ve onu tırmalıyor.

"Fazla zamanımız yok, o yüzden benim küçük cinim ol ve klitorisini benim için çalıştır."

Bunu yaparken iniyor, ben ona vurduğumda küçük eli öfkeyle kendini ovuşturuyor.
kıcının gür kıvrımları

kalçalarımın her vuruşunu yumuşatıyor. Pençemin ucunu arka girişine batırıyorum ve
o daha da ıslanıyor.

"Bir gün ben de bu deliğe sahip çıkacağım." Ve böylece, kaslarının kasılmaya
başladığını hissettim, ben onu

içine sokmaya devam ettikçe amının inanılmaz derecede sıkılaştığını hissettim. O benim adımı haykırıyor ve

tohumum onu doldururken ben de onunkini hırlıyorum. Dışarı çıktığımda kalçalarından aşağı damlamasını ve

içimdeki canavarın rahatlamasını izledim.

Elbisesini tekrar yerine çektiştirken, bana gülümserken yüzü kızarmış ve parlıyordu. Onu ayda bir Lysan'a

götürüp dayanabildiği kadar gelmesini sağlayabilirim, o da mutlu olacaktır. O benim olacak.

Bana ait. Bana ait. Bana ait.

Söz kalbime yazılsa şaşırmazdım. Lysan'a yaptığımız geziden beri ona olan sahiplenmem arttı. Derinliğini

henüz bilmiyorum. Eğer yanımda değilse onu ararım. Eğer benimle gelemezse, onu tekrar kollarıma alana

kadar sanki kendimden bir parçayı kaybetmiş gibi oluyorum.

Ve içindeki horozum onu inletiyor.

Çadırdan çıkarken onu yanıma yakın bir yerde tutuyorum. Oyunları kraliyet kulübemden izleyen birkaç

soylunun yanından geçiyoruz. Vysha ve babası onlardan ikisi ve biz geçerken saygılarını sallıyorlar.

Şimdi ona baktığımda, o zamanlar ona karşı hissettiğim şeyin aşk olduğunu düşündüğüme inanmak zor.

Elvie'ye karşı hissettiklerimin yanından bile geçemez. Elvie'yi seviyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ona

söylemeliyim ama aramızdaki şey çok taze. Beni arzuladığını ve yatağında istediğini biliyorum ama aşk?

Onun duymaya hazır olmadığı bir şeyi söyleyerek şansımı mahvetmek istemiyorum. Zamanı geldiğinde ona

söyleyeceğim. Şimdilik onun yakınlığının ve gülümsemesinin tadını çıkaracağım.

Elvie'yi koltuklarımıza yönlendirirken elimi salladım ve oyunlar başladı. Elvie'ye açıkladığım gibi soyluları bir

araya getirmek üç bölümden oluşuyor. Ekmeği bölüştüğümüz ve arkadaşça konuştuğumuz bir hoş geldin

yemeği, farklı lordların ve onların sancaktarlarının hünerlerini gösterdikleri bir güç yarışması ve son olarak,

izcilerimin doğuda keşfettiklerini onlara anlatmak zorunda kalacağım bir mahkeme yapılacaktır.

Elvie yanıma, "Wylan bana ondan bahsetti," diye fısıldıyor. Başını Vysha ve babasına doğru eğdi.

"Şimdi mi yaptı?" Soğuk bir tavırla sordum ve dikkatimi aşağıda idare eden erkeklere çevirdim. Elvie elimi tutup

sıkıyor.

"Bir zamanlar nişanlı olduğunuzu söyledi. Onu sevdiğini." Elvie uzanıp çenemi aşağı doğru eğdi, böylece ona

bakmam gerekti. "Olayların sizin versiyonunu duymak isterim."

İç çekiyorum ve ondan hiçbir şeyi inkar edemeyeceğimi fark ediyorum.

"Gençken ve şimdi olduğum gibi olmasam da, Vysha'ya aşık olduğuma inanıyordum. O zamanlar gördüğüm en

güzel elfti. Ama güzel olduğu kadar da zalimdi. Doğudaki savaşçılara katılmak üzere yola çıkmadan önceki

veda partimin gecesinde bunun, duygularımı duyurma şansım olduğuna inandım. Ona nişanlım olmasını

istediğimi ve döndüğümde onunla evleneceğimi söyledim." Bir kahkaha attım. "Beni oldukça muhteşem bir

şekilde reddetti. Bazen bana güldüklerini hâlâ duyabiliyorum."

"Arkain, bu çok korkunç." Elvie'nin elimi tutuşu sıkılaşıyor.

"Oldu. Artık bunu biliyorum. Şimdiki halime döndüğümde bana yaklaşan ilk kişi o oldu. Bana sadece imajını

korumak için beni küçümsediğini söylemek için. Her zaman benimle ilgilendiğini. Ama onun beni yaptığı gibi

ben de onu kovdum ve şimdi bile tekrar gözüme girmeye çalışıyor." Pençemi Elvie'nin yanağına indirdim. "Gerçi

artık hiçbir zaman kraliçe olamayacağını nihayet anlamaya başladığını düşünüyorum."

Elvie bir an sessiz kalıyor ve "O hâlâ gördüğün en güzel elf mi?"

Güldüm ve bir tutam saçı sivri kulağının arkasına sıkıştırdım.

Hayır, dedim kaşına bir öpücük kondurarak. Omzunun üzerinden bakan Elvie, kısılmış kırmızı gözleriyle bizi

izleyen Vysha'yı fark ediyor. Ben onun niyetini tahmin edemedim Elvie tahtımın kollarına doğru eğilip beni öptü.

Cesurca. Beni izleyen herkese kimin sahip olduğu konusunda hiçbir şüphem yok. Onunla bu anların içine

çekilmek kolay ama olacakların gerçekliği öpücüğünü yarıda kesmeme neden oluyor.

"Bu gece soylulara savaşa hazırlanmalarını söyleyeceğim. Bu sabah başka bir izci geldi ve orklar bize doğru

yürüyor." Elvie'nin gözleri endişeyle büyüyor. "Ve savaşa gitmeden önce seninle evlenmek istiyorum. Ben

yokken senin kime ait olduğunu herkese açıkça anlatmak için." Duruyorum. "Çocuk sahibi olma ihtimalinin

zayıf olduğunu biliyorum ama varisim artık senin içinde büyüyor olabilir. Hem seni hem de çocuğumuzu

evliliğimizin bağlarıyla koruyacağım.

"Arkain." Gümüş rengi gözleri ıslaktı ve başımı salladım.

"Bugünün tadını çıkaralım, ben de bu gece için hazırlık yapacağım."

Elvie başını salladı ve yanıma sokuldu. Eğer yapabilseydim, onunla sonsuza kadar burada, bu şekilde kalırdım.

Ama orklar bize doğru geliyor ve ben de onun güvende olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa

yapacağım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elvie

Arkain soylularla birlikte avlanmak için bu sabah erkenden yatağımızdan ayrıldı.

Bu yüzden sadık bir köpek gibi onu beklemek yerine kendimi Kaethe'nin laboratuvarında buluyorum ve ork

dişlerinin zehiri panzehirini yapmasına yardımcı olacak son dakika malzemeleri konusunda ona yardım

ediyorum. Çalışırken sessiz kalıyoruz. Kae ince gözenekli bir elekten daha fazla karaciğer kurdunu eliyor ve ben

de azalan stokumuzu doldurmak için daha fazla karaciğer solucanı yetiştirmeye çalışıyorum.

Kae iç çekiyor ve cam kabı havaya kaldırıyor.

"Test edebileceğim zehirin sadece küçük bir kısmı var. Bu yüzden bunu doğru yapma şansım zayıf. Yüzü

sertleşiyor. "Ve eğer orklar bize doğru yürürse, umarım Kral Arkain hepsini kaçıtları cehenneme geri gönderir."

Bu beni durduruyor. Kae biraz çabuk olsa da normalde meraklıdır. Daha önce onun bu kadar öfkeyle

konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Bir orkla aranızda bir şey mi oldu?" Soruyorum. Kaethe'nin elleri cam tüpün üzerinde donuyor ve onu

parçalamasından korkuyorum.

"Bütün bunlar oldukça kişisel görünüyor, o yüzden şunu varsaydım ki..." yarıda kesiyorum. "Bana aldırmayın,

pek uyuyamıyorum.

"Biliyorum. Bütün kale ikinizi duyabiliyor," diye içini çekiyor. "Kızken ailemle birlikte Moonbourne dışında bir

köyde yaşıyorduk. Hayat tipikti, kolaydı. Ta ki bir gece babam dışarıda bir ses duyup içeri dönmeyene kadar.

Annem beni ve kardeşimi bodruma sakladı ama bu onun çılgınlıklarını engellemedi."

Kae sanki çok kötü bir anıyı hatırlamış gibi silkindi.

"Orklar köyümüze baskın düzenledi, kardeşim ve ben kaçtık ama paniğimizde onu ormanda kaybettim. Hala

hayatta mı, ona ne oldu bilmiyorum. Umarım hala hayattadır ama bilmiyorum..."

Sözünü kesti ve omzunu

tuttum.

"Çok cesurdun Kaethe. Hala öylesin." Bir süre sessizce oturuyoruz ve ben ekliyorum:

"Panzehir test edilmeye

hazır mı?"

Kae başını salladı. "Bu yeni deney, karışımın yirmi dört saat mayalanmasına izin vermemi gerektiriyor. Bir kez

yapıldığında, tanrılar aşkına umarım işe yarar."

"Bunu anlayacak biri varsa o da sensin, Kae."

"Tanrım, umarım haklısındır. Umalım da orklar son savaşlarından bu yana yeni silahlar geliştirmemiş olsunlar."

Odamızın kapılarını iterken bulmayı beklediğim son şey Arkain'di.

Terli, gömleksiz ve avından dönmüşken neredeyse öğleden sonraları çarşafının arasında yuvarlanmaya hazır

olduğumu düşünüyorum. Ciddi yüzü beni durduruyor. Sırtımdan aşağı buz gibi bir korku akıyor.

"Gözcülerimiz haber gönderdi, Orklar neredeyse Moonbourne'a varmışlar.

Soylularımız topraklarımızı

güçlendirmek için sancaktarlarını da kendileriyle birlikte doğuya gönderdiler. Evlerinin geri kalanı da onlara

katılmak için yola çıkacak. Orklar iki gün içinde orada olacaklar ve Moonbourne'a ulaşmak da neredeyse o

kadar uzun sürüyor."

"Ne zaman çıkıyorsun?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz yüksekti.

"İlk ışıktı."

"Peki ya biz?" Göğsüm ağrımaya başlıyor. "Seni yeni buldum, seni kaybedemem."

"Elvie," dedi Arkain yanıma gelerek. "Tanrılar bile beni senden ayıramazlar. Ama ben kralım ve adamlarımla birlikte yola çıkmalıyım."

Sabah ayrılıyor. Kralım, canavarım, Arkain'im. Aşkım. Geçen sefer güçlerini yok eden bir düşmanla yüzleşmek için yola çıkıyoruz. Tanrılar bizi sırf savaş bizi ayırsın diye bir araya getiremezdi. Belki de sendikamızın gerçek olduğuna ikna olmamışlardır. O ayrılmadan önce onlara bunu onurlandırmalıyız.

Yoksa onu korumaya layık görmezler.

"Evleneceğiz," diyorum ama başını sallıyor.

"Rahiple temasa geçtim. Buraya en hızlı şekilde yarın akşam gelebilirdi. Özür dilerim, Elvie. Eğer başka bir yol olsaydı..."

"Başka bir yol daha var. Sen bir kralsın değil mi?"

"Evet?"

"O zaman bizimle evlenebilirsin. İlk Tanrıların yolunda. Bizim türümüz rahipler olmadan önce nasıl evlenmişti?"

"Elvie, doğrudan tanrılar adına yapılan bir evlilik asla bozulabilecek bir şey değil. İstedığinin bu olduğundan emin misin?"

"Ben seninim ve sen benimsin. Eşleşmemizin doğru olduğunu tüm tanrılara bildireceğim." Arkain olduğu yerde sabit dururken ben elbisemin bağlarını çözmeye başlıyorum. "Ritüeli nasıl gerçekleştireceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor o da soyunmaya başlarken. Çok geçmeden kükreyen ateşin önünde çıplak kalıyoruz.

Dizler birbirine bastırılarak yumuşak halıya gömüldü. Arkain'in bana hediye ettiği küçük bıçak elimde. Bıçağı avucumun üzerinde gezdiriyorum ve kanın şişmesini izliyorum.

"Sana kanımı sunuyorum" diyorum ve kanımın yanan kütüklerin üzerinde cızırdamasını izliyorum. Arkain de

benimle aynısını yapıyor. En sevdiğim elbisemden bir parçayı elime alıp alevler içinde kararmasını ve toza

dönüşmesini izliyorum.

"Sana mallarımı teklif ediyorum." Arkain zırhından bir parça deri fırlattı ve aynı cümleyi benden sonra

tekrarladı.

"Sevgili tanrılar," diyor Arkain, "atanmış hükümdarınız ve özgür büyüünün kullanıcısı olarak, bugün bu dişi

gelinim olarak almaya geldim. Ona sahip olmak ve onu korumak. Yanında başkasını almamak. Onun için

hayatımı ortaya koymak. Bugünden son gününe kadar onu benim yapmak için."

Alevler sanki onun duyurusunu duymuş gibi çıtırdıyor. Geriye doğru pasajı tekrarlıyorum ve alevler benim için

de çıtırdıyor.

Bir buket kır çiçeğini ateşe atarken, "Birliğimizin gerçek olduğunu gösteren bu teklifleri bizden alın" diyorum. İlk

buluşmamızın sembolü. Alevler içimizi ısıtırken Arkain ve ben birbirimize baktık. Burada söylenen sözlerin bir

kesinliği var.

Bizi bu noktaya getiren her şeyden dolayı pişman değilim. Onu seviyorum. Ve eğer birlikte hayatımıza başlama

fırsatı bile bulamadan tanrılar onu benden alırsa kahrolurum.

"Şimdi size olan yeminimizi bedenlerimizle yerine getiriyoruz." Beni öpmek için eğilirken Arkain'in kırmızı

gözleri ateşin ışığında parlıyor. Dokunuşunda bir hassasiyet var ve bunun onun veda etme şekli olduğuna

inanmayı reddediyorum. Öpücüğü yıkıcı derecede yumuşaktı, dili benimkiyle dans ederken uyuştu.

Hareketlerimiz yavaş ve telaşsızdır. Bacaklarımı yavaşça ayırıp pençesini yarığında gezdirerek onu alabilecek

kadar ıslak olduğumu düşündü. Orada, ocağın önündeki halının üzerinde, Arkain eski usulle beni sahipleniyor.

Tanıklarımız tanrılar ve kutsamaları bahşedecek bedenlerimiz onların araçları.

Tekrar tekrar içimde hareket ediyor. Her hamlesi bir önceki kadar yıkıcı ve Arkain gözlerimdeki nemi silene

kadar ağladığımı fark etmiyorum. Şu anda ona sarılıyorum. Sanki beni bu uçağa bağlayan tek şey omuş gibi.

Benim kaslarım da Arkain'inki gibi geriliyor ve o bana tanrılara son adağını sunarken kaslarım son bir kuvvetli

hamleyle onu kavradı. Birliğimiz tamamlandı.

Akşam karanlığında uzanırken yüzüme memnun bir sırıtış yayılıyor.

"Nasıldı karım? Bu kadar nazik olabileceğimi bilmiyordun, değil mi?" Bu sevgi beni gıcıkıyor ve ona sarılmak

için dönüyorum.

"Ben senin daha sert tarafını tercih ederim kocam. Ama her ikisini de yapabileceğinizi bilmek güzel."

Sessizce gülüyoruz ve rahat sessizliğimize devam ediyoruz. Ta ki pencereden gelen bir ciyıklama ikimizi de

havaya uçurana kadar.

Orada çıkıntıya tünemiş altın bir martı var. Lysan'ın resmi haberci kuşu. Ayağa kalkıp yaratığa doğru yürüyorum

ve ayağına bağladığı küçük parşömeni yavaşça açıyorum.

Annemin zarif senaryosunu okurken midem bulanıyor.

"Elvie nedir bu?" diye sordu Arkain, yanına gelerek.

"Babam." sesim titrekti. "Hastalandı, şifacılarımız sabah göremeyebileceğini söylüyor."

Notu bırakarak gardıroba koşuyorum ve raflardaki kıyafetleri söküyorum. Bacaklarımı bir çift binici

pantolonunun içine soktum ve bir çift sağlam bot bulmak için etrafı karıştırdım. Bıçağı ateşin önünden alıp

botuma sokuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Arkain soruyor.

"Bir an önce Lysan'a gitmem gerekiyor. Eğer portalı kullanırsam gün batımından önce orada olabilirim."

"HAYIR." Zihnim milyonlarca farklı düşünce arasında gidip geliyor ve Arkain'in söylediklerini zar zor duyuyorum.

Ama az önce söylediği şeyi fark ettiğimde olduğum yerde durakladım.

"Hayır, ne?"

"Hayır, Lysan'a gitmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum," diyor ve dönüp onun erimiş kırmızı gözleriyle yüzleşiyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Arkain

Ayrılmak istiyor. En büyük düşmanımla buluşmak için yola çıkıyorum ve o gitmek istiyor.

Korkularımın mantıksız olduğunu biliyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bu eski güvensizliklere

tutunmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Gitmesine izin verirsem bir daha geri dönmeyecek. Onu

kemiklerimde hissediyorum.

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bu konuda bir şeyler yanlış geliyor. Sadece onun ayrılmak istemesi

değil, tüm bu durum benim canavarımın göğsümde takırdamasına neden oluyor. Eğer giderse geri

gelmeyecek. Ona ne kadar güvensen de bu duruma güvenmiyorum.

Bir şey onu benden almaya çalışıyor, biliyorum.

O benim. İçimdeki canavar da homurdanarak onun gitmesini istemiyor. Şimdi bana bakıyor, küçük dişlerini

bana göstererek köpürüyor.

"Ne demek eve gitmemi yasaklıyorsun?"

"Aynen öyle dedim" diyorum. Gözlerinde bana bu kadar küçümseyerek baktığını görmek beni üzse de kararlı

durmam gerekiyor. "Myrkorvin'de kalacaksın. Bu sana emrimdir."

"Bana emir vermiyorsun!" Bağırıyor.

"Evet ediyorum! Kralınız ve kocanız olarak, ben dönene kadar bu kalenin içinde kalmanızı emrediyorum."

Benimle alay ediyor ve başını sallıyor. "Eğer az önce verdiğimiz yeminlere böyle bakıyorsan Ryvik'ten bir farkın

yok." Astığım çantalardan birini almaya gidiyor ama bileğini tutuyorum. "Gitmeme izin ver."

Elimi bırakıyorum ama devam ediyorum. "Bunun bir numara olmadığını nereden biliyorsun? Babanın sağlığı üç

hafta önce gayet iyiydi ve şimdi de ay doğmadan onu ele geçirecek gizemli bir hastalığı mı var? Bana bakıyor

ama çantaya bir şeyler doldurmaya devam ediyor.

"Sen olsaydın bunu sorgulamazdım." Bu düşünce beni ısıtıyor ama gitmesine izin veremem. Onu yeni aldım,

onu şimdiden kaybedemem.

"Neden bu kadar korkuyorsun? Bunun ne olduğunu söyleyebilirim. Bu kadar mantıksız ve dik kafalı olmayı

ancak korktuğun zaman yaparsın. Peki nedir bu Arkain?" Eli kalçasında, orada duruyor. Tanrılar, o çok güzel.

Ve şiddetli ve sadık.

Onu hiçbir zaman hak etmediğim çok açık.

"Eve vardığın anda bir daha geri dönmek istemeyeceğinden nasıl emin olabilirim? Burada geri dönecek hiçbir

şeyin olmadığını farkına varıyorsun.

"Geri dönmen gereken biri var."

"Ve benden bunun geri dönmen için yeterince iyi bir neden olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Sana olan hislerimin doğru olduğuna inanmıyor musun?" Sözleri yaralı. Duygularım çok yüksek ve

panikliyorum. Elbette onun gerçek olduğunu biliyorum. Değil mi?

"Belki de beni yalnız bir kral olarak gördün ve güvenli bir bahis olduğuma karar verdin. Tatlı sözlerle ve

yumuşak dokunuşlarla yatıştırabileceğin bir kral, ben de sana o kadar aç olduğun gücü vereceğim."

Tokadı hissettiğinden daha kötü geliyor. Ama beni güvensiz saçmalıklarımdan ayırma konusunda işe yarıyor.

Geri almak için ağzımı açıyorum. Ona gidebileceğini söylemek için mi?

Ama hayır buna izin veremem. Bana bakışından ne kadar nefret etsem de. Bu konuda bir şeyler yanlış.

Daha önce hiç duymadığım soğuk bir sesle, "Eğer beni gerçekten böyle görüyorsan," dedi. "O zaman belki de

hiç dönmesem daha iyi olur."

Topuklarının üzerinde dönüp odadan kaçtı, ben de ona izin verdim. Canavarım onu yakalamam için beni

zorluyor olsa bile onu tut. Tüm bunların kökenine inene kadar, konu Elvie olduğunda her zaman yaptığım şeyin

dışında hiçbir şey yapamayacak durumdayım.

Ona tam olarak istediğini ver.

Yirmi Yedinci Bölüm

Elvie

Gece yarısı aygırım kaleden Lastlight ormanına doğru uçuyor.

Acımasız rüzgar saçlarımı yoluyor ve yüzümü acıtıyor. Ama gözyaşlarım rüzgardan değil. Bunlar Arkain'den ve

onun kendisini sevmeye değer bulma konusundaki yetersizliğinden geliyor.

Bana söylediklerini kastetmediğini biliyorum ama yine de acıttı. Onu bırakacağımdan o kadar korkuyor ki beni

uzaklaştırmayı tercih ediyor. Ve kabul edelim ki, bu konuda oldukça harika bir iş çıkardı.

Atım açıklığa doğru koşuyor ve yeni bir gözyaşı dalgası dökülme tehlikesi taşıyor. En son buraya geldiğimde

çok mutluydum. Şimdi kocamla aramız bozuk ve babam ölüyor.

Babam. Arkain'le olan bu kavganın burada bulunma amacımı gölgelemesine izin veremem. Annenin notu

kısaydı ama yalvarışı açıktı. Oraya mümkün olan en kısa sürede varmak için. Ormanda dörtnala koşuyorum,

atım ağaçların büyük dallarından kaçınıyor.

Geçit görüş alanıma girdiğinde burada gizlenen avcılar düşünmemeye çalışıyorum. Kendime yeniden

düşünme fırsatı vermeden atımı ileri doğru ittim ve son hızla atımızı attık.

Merrywood ormanına çıktığımda Arkain'in bu portalın bir sır olarak kalması için yalvardığını hatırlıyorum.

Aileme ziyaret için eve doğru giderken bir bisikletlinin bana mesaj getirdiğini söyleyeceğim. Gerçi babamın

durumu söyledikleri kadar kötüyse buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğimi soracaklarını sanmıyorum.

Atım daha hızlı dörtnala giderken, Lysan'a ilk kez yalnız döndüğümde tek dileğimin Myrkorvin'e geri dönmek

olmasını tuhaf buluyorum. Arkain'le yatakta birbirimizi keşfediyor ve hikayeler anlatıyoruz. Şu anda bile kalbim

babam için kırılırken hala kocamı özlüyor.

İlk ışıktaki savaşa giden biri.

Midem bulanıyor. O iyi olacak. Olmalı. Myrkorvin'e döndüğümde bu konuyu çözeceğiz ve daha iyi bir anlayışa

ulaşacağız. Onun sevgime layık olduğunu ve bunun bir hile olduğunu düşünmemesi gerektiğini.

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki, atımın nalları taş yola vuruncaya kadar Solys'te olduğumun farkına bile

varmıyorum. Atından inip onu kapının yanındaki bir direğe bağladım, kapıyı iterek açtım ve dışarı bağırdım.

"Anne? Baba? Briar mı?" Ararım. "Garren?"

Botumun içindeki ayaklarım fayans üzerinde gıcırıyor. Saray ürkütücü derecede sessizdir. Komşu bölgelerden

hiçbir lordun saygılarını sunmak için burada olmaması tuhaf. Burada bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi

geliyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Yine de taht odasına doğru ilerliyorum.

Sadece anne ve babamın ikisinin de görünüşüyle karşılanmak için.

İlk başta babamın bu kadar iyi görünmesine sevindim, ta ki midem bulanmaya başlayana kadar. Ellerinin

tahtlarına bağlı olduğunu fark ediyorum. Ağzlarının etrafındaki kumaş. İki erkek kardeşim köşede bağlı ve ağzı

tıkalı. Sybil hiçbir yerde bulunamadı. Umarım bu, olay her ne ise yaşanırken burada olmadığı anlamına gelir.

"Ne oluyor?" diye soruyorum ama ailem sadece başlarını sallamakla yetiniyor.

"Buna cevap verebileceğime inanıyorum." O yağlı ses tüylerimi diken diken ediyor. Dönüyorum ve Ryvik'in

duvarlardan birine yaslandığını görüyorum. Birkaç gün önce onu gördüğüm kıyafetler hâlâ üzerindeydi. Trian

solunda durup bana dişlerini gösteriyor.

“Görüyorsun Elvie, bu tamamen senin hatan. Eğer bu kadar küçük bir sürtük olup yapman gerektiği gibi

benimle evlenmeseydin, tüm bunlar önlenebilirdi. Güler. "Tahtı almadan önce seninle yatar, seni beslerdim ve

en azından aileni öldürmeyi bir kaza gibi gösterecek nezakete sahip olurdum."

Annemle babamın yanına gidiyor ve elinden geldiğince dişlerini gösteren babamın yanağını çimdikliyor. Ryvik

sadece kıkırdayıp bana doğru alçaldı.

“Ama sonra sevgili yaşlı babam seni Myrkorvin'e göndermek zorunda kaldı. Sen o canavara bacaklarını açtın

ve o her şeyi mahvetti, şimdi de onu öldürmek zorundayım. Ve onun krallığı benim hakkım olacak.”

"Sen delisin," diye tükürdüm. "Arkain'i bile öldürebileceğini sana düşündüren ne?"

Ryvik'in gülümsemesi dişlerinden ibaret ve çantasını karıştıran Trian'ı işaret ediyor.

"Bulması zor bir eserden ve bir sürü altın markaya mal oluyordu ama buna değdi." Trian nesneyi çantasından

çıkardı ve Ryvik daha ne olduğunu söylemeden kalbim sıkıştı. “Bir orkun diş oku. Ulaşılması son derece zor

ama son derece zehirli.”

Kalbim göğsümde atarken bile cesur olmak için elimden geleni yapıyorum. Onu konuşturmak zorundayım.

Ryvik kendi konuşmasını dinlemeyi seviyor ve belki ona, ailemi serbest bırakmama ve Arkain'i kurtarmama

yardımcı olacak planının bir kısmını açıklamasını sağlayabilirim.

"Peki planın ne? Myrkorvin'e gizlice girip krala suikast düzenlemek için mi? Bu sana onun krallığını nasıl

kazandıracak?”

“Sancaktarlarımız Myrkorvin'e girmek için çoktan toplandılar. Trian'ın herkesin el yazısını neredeyse

mükemmel bir şekilde kopyalayabildiğini biliyor muydunuz? Seni buraya getirmek için anneninkini ve baban

gibi davranan Lysan soylularına ait birkaç yüz parşömeni kopyaladı. Her gece o canavar kral tarafından

kirletilen değerli kızını kurtarmak için kuzeye gitmeleri için onlara yalvarıyordu. Lysan'ın altın oğullarından biri

olan beni, seni kurtarmaya çalıştığım için soğukkanlılıkla öldürmeye çalışan aynı kral."

"Güçlerimiz Myrkorvin'inki kadar bile değil; hemen katledilecekler."

"Belki de Arkain sancaktarlarını doğuya göndermemiş olsaydı bu doğru olurdu." Başımı kaldırıp Ryvik'e baktım.

Gülümsemesi daha da derinleşiyor. "Orklarla savaşmak üzere yola çıkacaklar. Ya da en azından öyle

olduklarını düşünüyorlar. İçlerinden biri bunun bir hile olduğunu anladığında Kral Arkain ölmüş olacak."

"Bunu neden yapıyorsun?" Çığlık atıyorum. Ryvik tiz bir ıslık çaldı ve iki güçlü muhafız içeri girip beni

kollarımdan yakaladı. "Arkain'i uyarmanın bir yolunu bulacağım!"

"Bundan kesinlikle şüpheliyim. Onu odasında tutun. Bedava büyü yakında sisteminden çıkacak." Bana

gülümserken dişleri parlıyor. "İşte o zaman gerçek eğlence başlayacak."

Saatlerdir bu odada dolaşıp kaçabileceğim bir yol bulmaya çalışıyorum.

Pencerelerim ve kapılarım kapatıldı. Başlangıçta gücüm onlara karşı işe yaramazdı. Artık bedava büyü

sistemimden tamamen çıktığına göre, denemeye devam etmenin bir faydası yok. Kafam bir sürü soruyla

dönüyor.

Esas olarak Ryvik nasıl böyle bir şeye bulaştı? Her zaman bir yılan olduğundan emin misin ama ihanet mi?

Hiçbir zaman bunun için yeterince iddialı görünmedi. Artık ork dişli bir okla silahlanmış durumda ve kocamı

öldürmeye kararlı. Buradan çıkıp Arkain'e Ryvik'in planını anlatmalıyım.

En önemlisi ork tehdidi gerçek değil.

Kapım açılıyor ve Ryvik içeri giriyor. Odanın köşesinde duruyorum ve o kapıyı kapatma zahmetine bile

girmeden kıkırdıyor. Beni bu kadar küçük bir tehdit olarak görüyor. Arkain'in bana verdiği çizmemdeki küçük

bıçak, onu buna pişman etmemin tek yoluymuş gibi geliyor.

Ryvik, "Tanrım, sen bile o iğrenç yaratık gibi kokuyorsun," diye homurdandı. "Ya seni düzenli olarak yetiştiriyor

olmalı ya da senin eşin. Tanrılar zalim olabilir."

Ona dik dik baktım ve tükürdüm: "Arkain senin iki katı erkek."

"Ayrıca benim iki katım kadar ölmek üzere."

"Sancaktarlar şimdi gitse bile Karaateş Kalesi'ne ulaşmak birkaç saat sürer." Yükselen güneşe doğru işaret

ediyorum. "Arkain ilk ışıktaki doğuya gitmek üzere yola çıkıyor. Onu öldürme şansını kaçıracaksın." Umarım.

"Gördün mü, burada yanıyorsun, Elvie. Biz konuşurken, sancaktarlarımız Merrywood'un derinliklerindeki

geçitten akın ediyor. Myrkorvin'i kuşatacaklar ve saldırıya geçmeden önce işaretimi bekleyecekler." Kalbim

parçalanıyor ve omuzlarım çöküyor. "Ah? Portaldan haberim olmadığını mı sanıyordun? Arkain'in bunu bizim

kullandığımızı ve bunu bilen tek ışık elfinin sen olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Ryvik tsk. "Bir şekilde ona planım hakkında bilgi vermeyi başarmış olsan bile, neden bir hainin sözlerine

inansın ki?"

İçimde bir şey koptu ve hırladım ve pençelerimle kendimi ona doğru fırlattım. Ben çizmelerimle onu

tekmelemek için elimden geleni yaparken Ryvik beni yakalayıp yatağa çarpıyor.

"Ayrılmadan önce Kral'ın gelininin tadına baksam iyi olur. Onu o zehirle kestiğimden ona her şeyi anlatacağım..."

Tekmelerimden biri yere indi ve Ryvik'i birkaç adım geriye gönderdi. O düşünmeye fırsat bulamadan

bagajımdaki bıçağı alıyorum. Düğmeye basıp bıçağın dışarı doğru kaymasını izleyerek saldırıyorum ve bıçağım

Ryvik'in göğsüne saplanıyor.

Altın rengi gözleri geniş. Ağzı sanki bir şey söyleyecekmiş gibi açık ama ağzının kenarından kan damlarken

hiçbir kelime çıkmıyor. Nefesimi tuttum ve vücudunun yere düşmesine izin verdim.

Bir elfi öldürdüm. Bir elfi öldürdüm. Bir elfi öldürdüm.

Eğer kara elf olacaksam en azından Arkain'im var. Kimi uyarmam gerekiyor ve bana inanması için tanrılara dua

ediyorum. Ryvik, sancaktarın istila etmek için onun sinyalini beklediğini söyledi. Cesedine baktım ve

boğazımda yükselen safrayı tekrar aşağıya doğru yuttum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve eğer çoktan kendime lanet ettiysem... umarım çok geç kalmamışımdır.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Arkain

Gece gökyüzü mürekkep siyahından soluk pembeye dönüyor.

Şafak geldi ve ben hala bir aptalım. Tanrım, nasıl ona bunları söyleyecek kadar aptal olabildim? Onunla Lysan'a

gitmeyi teklif etmeliydim. Onun ailesi artık benim ailemdir.

Ama bunun yerine onun bana karşı olan duygularını sorgulamaya çalıştım. Karakteri. Onu ne kadar sevdiğimi

ona söylemem gerekirken. Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman bu olsa bile, bu benim hak ettiğimden daha

fazlasıydı.

Şimdi öyle görünüyor ki, bu yanlış düzeltme şansımı mahvettim.

Kapımda sert bir vuruş var. Bir an Elvie olduğunu düşündüm ama karşı taraftan gelen ses bu umutları hızla

yerle bir etti.

"Majesteleri, bu acil bir durum," Aiko'nun sesi ciddi geliyordu. Aman tanrılar, şimdi ne olacak?

"Nedir? Doğuda yeni bir gelişme mi?" Soruyorum. "Elvie mi?"

"Bu—bunu söylediğime inanamıyorum, var—"

"Işık elfleri Lastlight ormanından dışarı akın ediyor. Tepeden tırnağa silahlı ve savaşa hazır. Onlara ormandaki

geçide kimin haber verdiğine dair sana bir tahminde bulunacağım.

Dizlerim zayıflıyor ve görüşüm kararıyor. Lastlight'tan çıkan ışık elfleri. Elvie. O... bana ihanet mi etti?

"Öyle görünüyor Majesteleri." Bu cümleyi yüksek sesle söylediğimin farkında değildim.

"Sana ona güvenilmemesi gerektiğini söylemiştim, şimdi kapımızda senin kelleni isteyen işgalciler var." Wylan

pençesini yüzüne doğru indiriyor. "Tanrılara şükür onunla evlenmedin, yoksa bu krallık kraliçe olarak onun eline

geçerdi." Sessizliğim Wylan'ın küfretmesine neden oluyor. "Lanet olası aptal."

Benim Elvie'm. Benimle gülümseyen ve parlayan söğüt ağacının yanında benimle dans eden kişi. Her gece

kütüphanede benimle kitap okuyan ve yemek odamda onu öpmeme izin veren. Onun bana benim olduğunu,

benim de ona ait olduğumu kim söyledi?

Bana ihanet etti. Tıpkı babamın her zaman söylediği gibi. Bir şeyin gitmesine izin vermek, onu sonsuza dek

kaybetmek demektir. Elvie'yi kaybettim. Ona gerçekten sahip oldum mu?

Kalbim göğsümde parçalanmakla tehdit etse bile şimdi bunun üzerinde duramam. Krallığının aptal yerine

konmuş bir erkeğe değil, savaşçı bir krala ihtiyacı var. Aiko ve Wylan'a baktığımda üzerime bir sakinlik çöküyor.

"Kaç erkekleri var?"

Aiko, "Birkaç yüz" diye yanıtlıyor.

"Peki kaç tane var?"

"Yeni askerler de dahil olmak üzere belki yüz tane diyebilirim."

Başımı salladım ve zırh sandığıma doğru ilerledim. "Savaşabilecek herkesi bulun ve onları kalenin batı

yakasına getirin. Savaşmadan pes etmeyeceğiz."

Damarlarımda buz ve kırık kalbimle kalemi bir kez daha savunmaya hazırlanıyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elvie

Atım bitkin olmak zorunda ama tanrılar onu korusun dörtnala koşmaya devam ediyor.

Geçitten geçiyoruz ve beni yerde tutan tek şey onun toynakları oluyor. Bunu zamanında yapmalıyım. Eğer onlar

kavga etmeye başlamadan ve ben kara elfe dönüşmeden önce oraya ulaşabilirsem herkes kan dökmeden

çekip gidebilir.

Çantamdaki ağırlık midemi bulandırıyor ama yapılması gerekiyordu.

Atım süratine devam ediyor ve ormanın kenarını görebiliyorum. Açıklığa doğru ilerlediğimde gördüğüm

manzara kanımı dondurdu. Altın zırhlardan oluşan bir deniz, değersiz bir siyah topluluğuna doğru bakıyor.

Arkain gururlu atının tepesinde fark edilecek kadar kolay. Bu arada, ellerinde kılıç tutan siyahlı figürlerden

bazıları titriyor, yeni asker olmuş olmalılar.

Arkain'in yüzü soğuk ve mesafeli. Onu bu şekilde görmek beni Ryvik'in yalanlarının ona ulaşmasını

engellemekte çok geç kaldığıma ikna etti. Onu masumiyetime ikna etmem için hala zamanım olması için

tanrılara dua ediyorum.

Rüzgârda Trian'ın sesini duyuyorum. “Bu canavarlar prensesinizi kirletti. Kralları onu tuttu ve ona gaddarca

davrandı. Nasıl ki yüzyıllardır bizi ata topraklarımızdan uzaklaştırdılar. Bugün onun adına bu sorumluluğu

yürütüyoruz.” Tezahüratlar yükseliyor ve şimdi harekete geçmem gerektiğini biliyorum.

Atımı yanlara doğru diz çöktürerek tekrar havalandı ve ben de iki taraf arasındaki açıklığın ortasından aşağıya

doğru bir iz sürdüm. Yaklaştıkça Arkain'in gözleri beni takip ediyor ama soğuk ateş gibiler. İçlerindeki sıcaklık

söndürüldü. Wyland'ın yüzü küçümsemesini gizlemeye bile çalışmıyor.

"Bugün adı için savaştığınız prenses olarak sizi, halkımı, silahlarınızı bırakmaya çağırıyorum" diye

sesleniyorum. "Sana yalan söylendi. Kral Arkain bana asla zarar vermedi. Bana nezaketle davrandı. Şefkatle."

"Yalan söyler!" Trian bağıyor. "Tohumunun onu nasıl kirlettiğine bakın. Bu canavarlara acımamızı sağlamak

için. Muhtemelen artık yavrularını içinde taşıyor."

Halkıma baktım, elimi karnıma koyarken Trian'ın sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

"Eğer bunu yaparsam, benim ve kralın çocuğunu memnuniyetle karşılarım. Harika bir baba olurdu." Arkain'e

bakmak için dönüyorum ama o bana bakmıyor bile. Göğsümdeki ağrı esniyor ve planımı uygulamam

gerektiğini fark ediyorum.

"Halkım, Ryvik sizi kandırdı. Babam bana zarar verildiğini söyleyen o mektupları sana hiç göndermedi. Trian

onları dövdü. Ryvik'in Kral Arkain'i öldürüp tahta geçebilmesi için hepinizi buraya gönderdim. Bu asla ailemi

onurlandırmakla ilgili değildi.

Trian, "Daha çok yalan" diye bağıyor.

"Gerçek bu. Ve bunu sana kanıtlayacağım." Çantanın içine uzandığımda parmaklarım yumuşak sarı saçlara

takıldı. Herkesin görebileceği şekilde başımın üzerine kaldıran kalabalık, Ryvik'in elimden sarkan kesik kafasını

görünce nefesini tuttu. "İhanetinden dolayı onu öldürdüm. Yalan söylediğini kanıtlamak için en büyük

fedakarlığı yaparak bir cana kıymak."

Kalabalığa bakıyorum. "Ailelerinizin yanına gidin. Onları sıkı tutun. Bugün daha fazla kan dökülmesine gerek

yok” dedi.

Sessizlik devam ediyor, sonra yavaş yavaş altın savaşçılar birer birer dönüp ormana doğru ilerliyorlar. Bir nefes

verdim ve güldüm. İşe yaradı. Tanrılara şükür işe yaradı. Kaleye doğru dönüp Arkain'e doğru koştum.

Onun önüne geldiğimde kaskını çıkardı ve o kırmızı gözler beni iliklerime kadar ürpertti. Hiçbir şey söylemiyor

ama Wylan saldırmaya hazır.

"Bu küçük performansın bizi etkileyeceğini düşünmeyin." Onu görmezden gelip Arkain'le göz göze gelmeye

çalışıyorum.

“Sana asla ihanet etmedim.”

"O halde portalı nereden biliyorlardı?" Sesi kırılmış.

"Ryvik, başka birinin ona söylediğini, kendisinin de diğerlerine söylediğini söyledi."

"Gerçekten buna inanmamızı mı bekliyorsun?" Wylan alay ediyor.

"Gerçek bu lütfen, Arkain," diye yalvarıyorum ama gözleri soğuk ve mesafeli. Her geçen an onu bir daha geri

getiremeyeceğim bir yerde kaybetmiş gibi hissediyorum. Sessizlik sonunda konuşana kadar uzar.

"Evliliğimiz tanrıların önünde yapıldı ve geri alınamaz. Yüz Yüzlü Gece'deki pazarlığın üzerine düşeni yerine

getirdin. Artık seni buraya bağlayan hiçbir şey yok. Dilediğiniz yere gitmekte özgürsünüz."

"Evet, beni buraya bağlayan bir şey var..." Ama Arkain benden uzaklaşıp kaleye geri dönüp sonsuza kadar

benden uzaklaşmaya niyetliydi. Bir çığlık havayı delip geçtiğinde onu tekrar aramaya gidiyorum.

Trian dört nala bize doğru geliyor. Orkun dış okunun yayına çentiklendiğini görünce midem bulanıyor. Ve

doğrudan Arkain'in kalbini hedef aldı. Onu uyarmaya, bağarmaya vakit yok. Atımdan hızla giden okun yoluna

atlarken içgüdüm beni harekete geçiriyor.

Ok omzuma saplanıyor ve acı anında oluyor. Sanki sıcak bir demir kemiğimin içinden geçiyormuş gibi. Kaethe

haklıydı, bu bende ölüm için yalvarma isteği uyandırıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ama Arkain'in Trian'a

yaklaştığını görebiliyorum... Daha sonra onu omuzlarından yakalayıp ikiye bölüyor, kan ve kan yere hafif bir

gümbürtüyle çarpıyor.

Acıya rağmen hâlâ ürpermeyi başarabiliyorum. En azından ölmeden önce bunu görme şansım oldu.

O zaman yanımda. Beni kollarının arasına aldı. Görünüşe göre son bir kez. Kaethe'nin tüm araştırmalarından

artık çok fazla yolumun kalmadığını biliyorum.

"Neden?" Söyleyebildiği tek şey bu. "Neden? Neden? Neden?"

Acıya gülümsüyorum ve inliyorum. Görüşüm kararmaya başlıyor ama yine de söylemeyi başarıyorum.

"Neden biliyormusun." Kırık bir hıçkırık onu terk ediyor ve görüşüm kararıyor ama en azından kelimeleri

çıkarabildiğimi düşünüyorum.

"Seni seviyorum."

Otuzuncu Bölüm

Elvie

Ölümün bundan çok daha huzurlu olmasını bekliyordum.

Her birkaç saniyede bir, derin bir uykudan birinin beni dürtüklediği ve dürttüğü hissiyle uyanıyorum. Arada

sırada Kaethe'nin bu sefer işlerin nasıl yürüyeceğine dair mırıldandığını duyabiliyorum. Keşke uyumama izin

verseydi. Toprak kokusu burnumu gıdıklıyor.

Bazen de Arkain'in sesi oluyor. Sanki çılgık atıyormuş gibi derin ve sert. Gözlerimi açmam için bana yalvarıyor.

Beni kaybedemeyeceğini. Üzgün olduğunu. Çok üzgünüm.

Sonunda sürünerek ulaşmaya çalıştığım yer burası ama sanki bedenim balın içinde hareket ediyormuş gibi

hissediyorum. Devam etmeliyim ama dinlenmek kulağa o kadar hoş geliyor ki...

Gözlerim açılıyor ve nerede olduğumu bilmiyorum. Sola baktığımda inanılmaz derecede rahatsız görünen

küçük bir sandalyeye sıkışmış Arkain'i görüyorum. Elimi tutuyor, ben de hafifçe sıkıyorum. Şimdi gözleri açık

uçuyor.

"Elvie," diye nefes alıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama hava içimi ürpertiyor. "Şşşt, henüz konuşmaya çalışma."

Bana bir bardak su uzattı ve tek seferde bitirdim. O benim için yeniden dolduruyor ve ben de onu

dolduruyorum. Tanrım, neden bu kadar susadım?

Beşinci bardağımdan sonra bir bardak daha dolduruyorum.

"İki gündür dışarıdasın. Bu kadar susuz kalmana şaşırmadım."

İki gün? Omzumdaki ağrı aniden başlıyor ama hatırladığım tek şey bu değil.

"Benim..." öksürerek sözünü kestim. "Ebeveynler. Hapsolmuş."

"Şşşt Elvie, evine muhafızlar gönderdim ve onlar da aileni serbest bıraktılar. Burada dinleniyorlar." Pençesini

yanağıma vurup saçlarıma dolaştırdı. Omuz ağrım zonklamaya başlıyor ve ürküyorum. "Önümüzdeki birkaç

gün acıyacak ama tamamen iyileşeceksin."

"Kae'nin panzehiri işe yaradı mı?" diye fısıldıyorum, sesimin geri gelmesiyle rahatladım.

"Pek değil." Arkain'in yüzü sertleşiyor. "O hafif elfin sahip olduğu şey çok iyi bir darbeydi ama gerçek orkun dış

zehiriyle aynı türde değildi. Eğer gerçek olsaydı..."

Yanağıma avuçlayıp alnıma bir öpücük kondurdu.

"Arkain beni dinlemelisin" diyorum ve o da başını salladı. Ryvik'in kendisine suikast yapma planından, Lysan'ın

sancaktarlarını bir araya getirmelerine ve aslında bir ork ayaklanmasının duyulmamasına kadar her şeyi ona

anlatıyorum.

"Sana asla ihanet etmeyeceğime inanmalısın Arkain. Asla."

"Bunu yapmayacağını biliyorum ve yapacağına bir an bile inandığım için çok üzgünüm. Seni incittiğimi bilmek

beni hasta ediyor. Elvie, benim için o okun önüne atladığında...Hiç böyle bir korku hissetmemiştim." Başını

sallıyor. "Bunu neden yaptığını hala anlamıyorum."

"Evet yaparsın." Parmağıma kulağının kıvrımında gezdirdim ama yine başını salladı. Tek mantıklı açıklaması bu.

Neden ona karşı bu kadar güçlü hisler besliyorum? Vücudumun neden onu kurtarmak için kendi kendine

hareket ettiğini. "Arkadaşın olduğuma inanmıyor musun?"

"O kadar şanslı olduğuma inanmıyorum."

Gülüyorum ve kolunu sallıyorum. "Pekala, buna inan."

"Seni seviyorum. Uzun zamandır biliyordum ama sana söylemeye korkuyordum. Artık sana her gün

söylüyorum." Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmak için eğildi. "Seni seviyorum Elvie. Myrkorvin'in kraliçesi.

Karım. Benim arkadaşım."

"Ben de seni seviyorum" diyorum ve yanımdaki yatağa hafifçe vuruyorum. "Şimdi buraya çık ve şüphelendiğin

için ne kadar üzgün olduğunu bana göster."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Bunu her zaman söylüyorsun."

"Bu sefer farklı. Omzuna baskı yapmamalıyız..." Beyaz pamuklu elbiseyi başımın üzerinden geçirip kendimi

onun gözlerinin önünde çıplak bıraktığımda sustu. Hırlıyor ve yavaşça göğüslerimden birini tutuyor. Sert bir

zirveye ulaşana kadar meme ucumu yalamak için eğildi. Daha sonra diğerine de aynı muameleyi yapar. Kafası

ortaya çıkıyor. "Canını acıtan bir şey olursa hemen dururuz, değil mi?"

"Elbette," diyorum, yüzünü vücuduma doğru yönlendirerek. Beni göğsüne çekiyor ve sonra sırt üstü yatacak

şekilde bizi döndürüyor ve ben de onun sertleşen aletinin üzerinde oturuyorum.

"Pantolonumun ıslandığını hissedebiliyorum. Aletim olmadan iki gün geçirdin ve sen buna mı dönüştün?

Sızlandım ve kendimi pantolonunun şişkinliğine sürttüm. "Onu istiyorum. Lütfen."

"Sikimi istediğinde her zaman çok nazik bir şekilde yalvarıyorsun dostum."

Bağlarını çözdü ve onu görmek kalçalarımı kastı. Omzumdaki acı unutuldu ve artık tek istediğim onun beni

esnettiğini hissetmek.

Beni yavaşça kaldırıp, muhteşem santim santim tekrar sikinin üzerine indiriyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve

başımı geriye atıyorum. Beni kendi boyu boyunca kaldırıp indirmeye devam ederken meme ucumu ağzıyla

yakalamak için öne doğru eğiliyor ve bir yandan da kalçasını benimkilerle buluşturmak için yumruk yapıyor.

Yavaştır ve acımasızdır. Tam olarak ihtiyacım olan şey bu. Tırnaklarımı göğsüne geçirdim ve kendi yerime

geçerek kendimi kaldırdım ve kendimi yere çarptım. Klitorisim ona sürtünsün diye onu daire içine alıp

eziyorum.

Zevk midemde toplanıyor ve kaslarım geriliyor.

"Yaklaştım," diye inliyorum ve Arkain ağzımı yakalamak için ayağa kalkıyor.

"Sonsuzluğun geri kalanı boyunca her gün seni tohumumla dolduracağım. Tekrar tekrar. Seni hamile bıraksam

bile seni doyuracağım. Yani sizin ya da başkasının aklında bu sıkı amcığın kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe

yok." Eğildi ve dişlerini boynuma geçirdi. Etimin etrafında inliyor. "Dostum, güzel dostum."

Beni tekrar tekrar sikip sikine çarptığında inlemelerim boğuluyor. Vücudum sarsılıyor ve göğüslerim zıplıyor.

Zevk çok fazla, çok yoğun.

"Arkain, dayanamıyorum ve..."

"Bana duymak istediklerimi söyle, ben de gelmene izin vereyim." Gözlerim hızla açılıyor ve onun derinliklerine

bakıyorum, o bana vurmaya devam ederken kollarımı omuzlarına doluyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ve kükrüyor, pençesi klitorisimi gıdıklamak için aşağıya doğru kıvrılıyor ve ben

alevler içinde kalıyorum. Beyaz-sıcak ateş vücudumu kaplıyor ve zevk hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor.

Karyolanın üzerinde kemiksiz bir yığın halinde yatıyorum. Arkain'in kollarında sıcak, güvenli ve korumalı. Ama

aklımda bir şey gıdıklanıyor ve uyku beni ele geçirmeden önce şu soruyu sormam gerekiyor: "Kara elfe

dönüşmek ne kadar sürer?"

Arkain başımı çenesinin altına sıkıştırdı, "Ne?"

"Başka bir elfi öldürdükten sonra bir anda elf haline geldiğini düşünmüştüm ama dönüşümüm zaman alıyor gibi görünüyor."

"Sana bir elfi öldürmenin kara elfe dönüşeceğini kim söyledi?"

"Bize böyle öğretildi..." Altımda vücudunun kahkahalarla titrediğini hissedebiliyorum. "Bu doğru değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil. Öldürme haksız olmalı. Kanlı ayın altında. Bu yalnızca iki yüz yılda bir olur."

"Ah, pekala, birisinin gerçekten de öğretmenlerimize bu bilgiyi vermesi gerekiyor." Arkain'in sıcak göğsüne daha da sokuluyorum.

"Beni kara elf dişleriyle ısırığın düşüncesinin sikimi sertleştirdiğini söylemeliyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Artık seni ısırabilirim."

"Git uyu küçük dostum."

Otuz Birinci Bölüm

Arkain

Eşime yakın olan çok fazla insan var.

Her ne kadar onun ailesi ve dolayısıyla benim ailem olsalar bile hâlâ benim hoşuma gitmeyecek kadar yakınlar.

Özellikle onun etrafında nasıl hareket ettiklerini ve telaşlandıklarını. Bu benim işim, ömrümün sonuna kadar

değer vereceğim.

Karyolada üzerimde uyandıktan sonra Elvie, kendisinin gerçek bir yatak için yeterince iyi olduğunu ilan etti ve

hemen bir yatağa aktarılmasını istedi. Şimdi burada, Kaethe omzunda muayenesini bitirirken hepimiz Elvie'nin

eski odasındayız.

Yara tamamen iyileşmeli ancak yara izi belirgin olacaktır.

Elvie kaşlarını bana doğru kaldırmadan önce, "Sorun değil," demişti, "ta ki onu her gece öpeceğine söz verdiğin

sürece." Ona yara izini öpeceğimi ve kardeşi Garren'ın yeşilin hafif bir tonuna dönüştüğü çok daha fazlasını

söyledim.

Bütün Lysan kraliyet ailesi burada. Wylan bile hayatımı ve krallığımı kurtardığı için ona teşekkür etmek için

uğradı. Kunduz engerek ısırıklarına onun görüldüğünden daha minnettar olan insanlar gördüm ama Elvie bu

konuda pek endişeli görünmüyordu.

Kral Orvian ve Kraliçe Mirella sadece benimle ve Elvie'yle görüşme yapıp yapamayacaklarını sorduklarında o

yeni ayrıldı. Garren tartışmaya hazır gibi görünüyor ancak Elvie'nin omzuna bir bakış atıyor ve arkadaşını

odadan dışarı çıkarırken ayağa kalkıyor, Briar da hemen arkasından geliyor ve kapıyı kapatıyor.

"Nedir?" Elvie soruyor. Annesi ilk girdiğinden beri köşeye koyduğu çantaya gitmeden önce anne ve babası birbirlerine temkinli gözlerle bakıyor. Mührü kırılmış bir zarfa benzeyen bir şey çıkarıyor.

"Kral Arkain'in adamları bizi serbest bıraktıktan sonra eve verilen hasarı araştırmaya gittik. Elvie'nin odasında bulduğumuz yer... Ryvik'ten geriye kalanları." Kral Orvian duraklıyor, sonra başını sallıyor ve kraliçe zarfı bana uzatıyor. "Sancaktarların ork ayaklanma iddialarının asılsız olduğunu bildirene kadar üç gün süreleri olacağı belirtiliyor. O zamana kadar senin ve Arkain'in ölmüş olması gerekiyor."

Nota baktığımda kanım donuyor, bu senaryoyu nerede görsem tanırım.

"Wylan."

Nasıl bu kadar kör olabildim? İzcileri koordine eden tek bir kişi var. Mesaj bana iletilmeden önce onlara doğrudan rapor verecek olan kim? Bunca zaman boyunca en yakın danışmanım gibi davrandı ve beni sırtımdan bıçaklamayı bekledi.

"Bunları başka birine gösterdin mi?" diye soruyorum ve Kral Orvian başını sallıyor.

"Bu şimdilik aramızda kalsın."

"Ne yapacaksın?" Elvie soruyor. Ona bakıp alnından öpüyorum.

"Beni gerçekte ne kadar canavar olduğumu görmesini sağlayacak bir şey."

Taht odası soylular ve onların sancaktarlarıyla dolu.

Elvie kucağıma sarılıyken metal tahtımda oturuyorum, bandajlı omzu elbisesinin kolundan dışarı bakıyor. Her zamanki kadar güzel görünüyor.

Anne babası ve kardeşleri bir kenarda gergin görünüyorlar. Wylan yanlarında duruyor, sırtı düz ve gururlu.

Doğru, zamanı geldi. Platformun önüne doğru yürürken Elvie'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ben

onlara baktıkça kalabalık sessizleşiyor.

"İki gece önce çok yakın bir görüşmeydi ama Işık ve kara elfler arasındaki iyi niyetin bir göstergesi olarak Kral

Orvian, kızıyla benim aramdaki birliği sağlamlaştırmak için burada. Bu birlik iki halkımızın barışçıl ittifakını da

beraberinde getirecektir. Bizi yeni bir çağa taşımak için." Sesimi sertleştiriyorum. "Fakat saflarımızdaki

köstebeği yok edene kadar bu yeni çağa ulaşamaz."

Kalabalık birbirine dönüp mırıldanıyor. Wylan kıpırdamıyor ama alnındaki ter damlalarını fark edebiliyorum.

"Onu içeri gönderin," diye seslendim ve meşe kapılar açıldığında uzun zamandır beklediğim misafirimi ortaya çıkardım.

"Lütfen bize kendinizi gösterin."

"Ben Gece Mızrakları Hanesi'nin bir şövalyesiyim Majesteleri."

"Gece Mızrakları Evi doğudaki en uç noktalarımızdan biri, değil mi?"

"Evet kralım."

"Peki bize ork tünellerinde ne tür gürültüler duyduğunuzu anlatır mısınız?"

"Bir şey yok kralım. Her şey sessiz, orklar kıpırdamıyor."

"Hiç kıpırdamıyor. Halkımı görüyor musun? Ork ayaklanmalarına dair bu fısıltılar yalandı. Hafif elf istilasını için

bizi zayıflatmak isteyen biri tarafından işlendi. Her zaman krallığa yakın olan biri." Kızıl bakışlarımı geri çekilen

Wylan'a çeviriyorum. "Onu yakalayın."

"Bunun anlamı ne? Elimi bırak! Muhafızlarım onu yakalarken Wylan ağzından tükürüyor. "Arkain bunun anlamı

ne? Sana karşı komplo kurduğumu sanıyorsan yanılıyorsun!"

"Kralına yalancı mı diyorsun?" Soruyorum.

"O hafif elf kaltağı seni yozlaştırdı."

"Siz hayatıma son vermek için plan yaparken, hayatımı kurtarmak için omzuma bir ork dişi okunu saplayan

karımı ve eşimi mi kastediyorsunuz? Şu hafif elf kaltağı mı?" Kürsüden aşağı atlıyorum ve onun üzerine

dikiliyorum. "Bir daha onun hakkında bu şekilde konuşursan ne olacağını söylemiştim?" Elimi salladığımda

büyünün metalik tadı dilime yayıldı ve Wylan hem ayak bilekleri hem de bilekleri kırılırken ulumaya başladı.

"O topu asla atmamalıydın!"

"Ah?"

"Yıllardır gücümü pekiştiriyordum. Sen askercilik oynarken ben işleri yürütüyordum. Sonra aklına o topu atmak

gibi parlak bir fikir geldi ve ben birdenbire en başa döndüm. Nihayet krallığımı ele geçirmek için aptal bir ışık

elfiyle ittifak kurmaya zorlandım."

"Neden Wylan?" Soruyorum. "Bunca yıldan sonra neden şimdi bana ihanet ediyorsun?"

"Çünkü sen asla kral olmayacaktın! Baban, eğer bir varis sahibi olamazsa bunu bana vaat etmişti. Ama sonra

sen doğdun ve işleri kendi ellerime almadıkça yönetme şansım olmadığını biliyordum. Zayıf kalmalıydın, sana

verdiğim zehirler seni öldürmeliydi!"

Kalabalıktan şok bir çığlık duyuldu ama sonunda tavşanı yakalayan bir kurt gibi Wylan'a gülümsedim.

"Onu ork tünellerine bırakın. Onlara bunun bir barış teklifi olduğunu söyle."

Wylan taht odasından sürüklenirken feryat etmeye devam ediyor. Elvie yanıma geldi ve onu kollarıma aldım.

Birlikte bu yeni yolu oluşturacağız ve bunu tehdit eden herkesi öldüreceğim.

Otuz İkinci Bölüm

Elvie

Bugün benim taç giyme günüm ve Karaateş Kalesi Solys'i bile utandırıyor.

Benim ailem, lordlarımızın ve leydilerimizin çoğuyla birlikte burada. Arkain sözünü tuttu ve bugün halklarımız

arasında yeni bir birliğin başlangıcını simgeliyor. Affetmeye giden yol uzundur ama ancak ilk adımı atmakla

başlayabilir.

Dışarıda çağrılmayı beklerken altın elbiseme bakıp gülümsüyorum. Annem bugüne özel yaptırmıştı. Kraliçenin

odasında makyaj masasının başında oturan annem, tıpkı gecedен önce her şeyi değiştiren baloda yaptığı gibi

ustalıkla saçlarımı büküp kıvırdı.

"Çok güzel görünüyorsun canım. Gerçek bir..."

"Bu seferki kraliçe." Yumuşak kahkahası kulaklarımı gıdıklıyor. "Bize bak. İki kraliçe."

"Ama yine de anne ve kız" dedi. "Ve iyi bir anne olarak şunu sormam gerekiyor: Hala güvendesin, değil mi?"

"Anne!"

"Artık evli olduğunuzu biliyorum ama birbirinize bakışlarınızdan..."

"ANNE!"

"Babanla ben de aynı durumdaydık, inanın bana, bazen erkek olmadan ben neredeyse hiç yıkanamıyordum..."

"Bu konuşmayı seninle yapmıyorum. Güvende oluyorum. Onu çok seviyorum. Hepsi bu."

"Ve sen mutlu musun?"

Yavaşça gülümsüyorum. "Şimdiye kadar yaşadığım en mutlu şey."

Bu ifadenin gerçekliği beni ısıtıyor. Hayat benim için daha önce çok çetrefilli ve kuru görünüyordu ama

Arkain'le her gün bir macera. Yeni bir şeyler öğrenme şansı. Yeni bir yeri ziyaret edin.
Bu benim kraliçe olarak
köprüyü herkese açmak için yaptığım ilk kraliyet eylemi.

Orkestra yükseliyor ve zamanın geldiğini biliyorum. Meşe kapılar çekilerek açılıyor ve
oldukça güzel bir
manzara ortaya çıkarıyor. Taht odası tıklım tıklım, karanlık ve aydınlık elfler birbirine
karışmış durumda. Kırmızı
halıda diaslara doğru yürürken ikimiz de bana dönüyoruz. Taht odası kırmızı ve altın
rengi mumların yanı sıra
kraliyet bahçesinden düzinelerce kır çiçeği aranjmanı ile dekore edilmiştir. Mükemmel.
Altın rengi elbisem ve Arkain'in tarzına uygun kırmızı pelerinim arkamda sürüklenerek
ilerlemeye devam
ediyorum. Arkadaşımdan bahsetmişken, siyah zırhının içinde çok yakışıklı görünüyor.
Yaklaşık bir saat önce
içime girdi ve şimdiden onun için yeniden acıktım. Ben ona yaklaşırken gülümsüyor,
şüphesiz aynı şeyi
düşünüyordu ve kürsüye çıkmama yardım etti.

Arkasında nefesimi kesen bir şey görüyorum.

Onunkiyle aynı olan ikinci bir taht. Suskunum, bu yüzden söz gerektirmeyen bir şey
yapıyorum. Aşağıdaki
kalabalık bizi alkışlarken dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Ona olan sevgimin
bana geri döndüğünü
görüyorum. Bu çiftte taht benim burada kalıcı bir demirbaş olduğumun göstergesidir.
Myrkorvin'i birlikte
yöneteceğimizi.

Halkımız için yeni bir çağ bugün başlıyor ve ben bunu sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir rahibin birkaç sözü okunuyor ve çok geçmeden Arkain başıma sivri uçlu siyah bir
taç geçiriyor. Giydiğiyle
aynı. Tam olarak benim tarzım değil ama sanırım bununla çalışabilirim.

Başka bir tezahürat yükselirken dönüp kalabalığa bakıyoruz. Kenetlenmiş ellerimizi
kaldırarak havaya flamalar

ve kuru çiçekler fırlatıyoruz. Ailem gülümsüyor. Garren'ı bile. Bu gerçekten bir mucize.

Arkain beni kürsüden çıkarıyor ve taht odasından geçip yan kapıdan çıkıyoruz.

İçerideki kalabalığın uğultusu

azaldıkça taş patika boyunca yürüyoruz. Kendimi parlayan söğüt ağacının dibinde bulana kadar nereye

gittiğimizin farkında bile değilim.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Artık resmi olarak kraliçe olduğuna göre, ilk kez birlikteliğimizi sana ilk aşık olduğum yerde geçirebileceğimizi

düşündüm."

Suskun kaldığım için bir şey söylemek yerine onu öptüm. Önümü ona doğru iterek bunu daha da derinleştirdi.

Ona karşı her zaman hissettiğim açlık yüzeye çıkıyor ve dudağımı ısıyorum. Kıkırdayıp aletini bana sürtüyor.

"Bu ilk seferde seni nasıl götüreceğime dair bir isteğin var mı kraliçem?"

"Sadece bir tane" diyorum ve o da tek kaşını kaldırıyor.

Onu üstüme çekmeden önce, "Hadi taçları açık bırakalım," diyorum.

Sonsöz

Arkain

1 Yıl Sonra

"Arkain"—Elvie iniliyor, parmakları kafa derimin içine giriyor—"elbisemi buruşturuyorsun!"

İtiraz etmesine rağmen topukları sırtıma baskı yapıyor ve beni onun amını daha hızlı yemeye teşvik ediyor.

Dışlerimi klitorisine sürtmem ve iki parmağımla onu esnetmem çarşafı tırmalamasına neden oluyor. Pembe

elbisesi belinin etrafında yırtık pırtık.

"Durmamı mı istiyorsunuz?" diye sordum, ağzımı onun tatlı etinden uzaklaştırarak.

Ağlıyor ve kalçalarıyla

başımı sıkıyor, işime geri dönmem için beni teşvik ediyor. Islaklığının üzerinde bir pençe gezdirirken ona

kıkırdadım ve yumuşak bir şekilde iç çektiğini duydum. "Ben öyle düşünmemiştim."

Arkadaşım yakın. Aslında o kadar yakın ki, birkaç kez daha döndü ve... pençelerim onun içindeki gizli noktayı

gıdıklarken memnun bir inilti çıkardı. Nefes nefese titriyor, çiçek kokusu daha da zenginleşiyor, sonra dilimin

üzerinde patlıyor ve ben de hevesle hepsini içerim.

O herhangi bir şaraptan daha tatlıdır.

Parmaklarımı sıkı amından çekip onu dört ayak üzerinde ters çevirip ona çarptım. İnlemesi boğazına takılıyor

ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar ahşap yatak başlığını kavramak için uzanıyor. Pençelerimi kıcının

kıvrımında gezdiriyorum ve parmağımı yavaşça o sıkı kas halkasına batırıyorum. Bana saldırmak için

uzanmadan önce tısladı.

"Orada değil," diye inliyor. "Dün gece siktiğin için hâlâ acıyor."

"Emin misin?" diye sordum, bir pençeyle onu daire içine aldım ve amının sikimi kenetlemesiyle ödüllendirildim.

"Bana öyle geliyor ki vücudun farklı bir şey söylüyor."

"Kıcımla ilgili yeni bulduğun takıntın nedir?" diye soruyor ve ben gülüyorum, solgun bir küreye elimle vuruyorum

ve renklerin açılmasını izliyorum. Yüzünü çarşaflara gömerek tekrar inledi.

"Senin her bir parçana takıntılıyım, karım."

"Acele edip gelebilir misin? Zaten geç kaldık."

"Şimdiye kadar bunu beklemeleri gerekir. Ayrıca... Uzanıp onu yukarı çekiyorum, böylece hâlâ dizlerimin

üzerinde duruyorum ama sırtı önüme doğru bastırılıyor. "Eğer hızlı gelmemi istiyorsan ne diyeceğini biliyorsun."

Kulağının hassas sivri ucu hoşuma gidiyor ve inliyor, gözlerini gözlerimle buluşacak kadar geriye doğru eğiyor.

"Seni seviyorum."

Bu içimdeki canavarı serbest bırakıyor. Ona defalarca vuruyorum. Zıplayan göğüsleri ve birbirine çarpan etlerin

sesi en sevdiğim şarkı. Kaç kez duysam da tekrar tekrar duymak isterim. Pençemle klitorisine bir

dokunuşumla işi biter.

İç kasları beni öyle sıkı sıkıyor ki, tohumlarımı onun içine döküyorum. Bu mükemmel bir şey ve ben bütün gün

onun içinde gömülü kalırdım ama iyi kalpli karımın bizim için başka planları var.

Onu dışarı çekerek elbisesinin yerine oturmasına ve yüzünün çevresine dağılmış saçlarını düzeltmesine

yardım ediyorum. Daha sonra gözümüzü bile kırpmadan odamızdan taht odasına doğru yolculuğa çıkıyoruz.

Bu, deneklerimizden doğrudan haber aldığımız ayda bir gün.

Elvie, köprünün onu kullanmak isteyen herkese açık olmasına karar verdikten sonra, bu ona halkımıza karşı

daha fazla şeffaflık konusunda ilham verdi. Böylece insandan soyluya kadar herkes bizimle özgürce

konuşabilir.

Taht odasına doğru yol alırken, hem karanlık hem de aydınlık elflerin bu alanda yaşamadığı bir zamanı

hatırlamak zor. Elvie ve ben, tek karanlık ve aydınlık elf arkadaşları olmaktan çok uzağız. Bunun bizim türümüz

için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Ama o derin ilkel yanım bunu öğrenmek için sabırsızlanıyor. Elvie doğum kontrol çayını bırakmaktan

bahsediyordu. Zaten elf olarak düşünmek yeterince zor ve eğer bize bir çocuk verilecek olsaydı, o da hiçbir şey

yapmadan büyürdü.

Elvie'nin çocuğumla birlikte olduğu düşüncesi... aletim sertleşiyor ve bana kaşını kaldırıyor. Alnından

öpüyorum ve ilk konuyu duymamız için gardiyana işaret yapıyorum.

Pembe saçlı Kaethe önümüze çıktığında Elvie ve ben şok olduk.

"Majesteleri," diyor ve reverans yapıyor.

"Kaethe mi? Bizden bir şey mi isteyeceksin?"

"Öyle yapıyorum kraliçem. Sizden ve kraldan Kırıkkemik Dağları'na gitmeme izin vermenizi rica ediyorum," dedi

sakince. Arkasından birkaç şok dolu nefes sesi duyuldu. Şok olmakta haklılar. Ork bölgesinin kalbine girmek

isteyen bir insan. Elfler bile bunu yapacak kadar cesur değil. Devam ediyor,
"Aralarında bir insanın yaşadığına

dair fısıltılar duydum. Çocukken alınan bir adam. Bu sadece bir söylenti olabilir ama ben öyle olabileceğine

inaniyorum..."

"Kardeşin," diye tamamladı Elvie onun yerine. "Kae, hakkında güvenilir bilgiye sahip olmadığımız bir şey için bu

çok büyük bir risk."

"Yıllardır bunun hakkında fısıldanıyor Kaethe." Eşim bana onaylamayan bir bakış attığı için sesim çok sert

olmalı. Daha yumuşak olmasını umduğum bir ses tonuyla devam ediyorum.

"Durumun böyle olduğuna dair

hiçbir belirtiye sahip olmadık. Ayrıca kuralları herkesten çok sen biliyorsun. İnsanların ork topraklarına girmesi

yasaktır. Aynı şekilde, savaşın sonunda imzaladığımız anlaşmaya göre orkların insanları çalması da yasak.

Eğer orada bir insan varsa, onun kendi isteğiyle orada olduğu çok şüphelidir."

"Riskleri anlıyorum Majesteleri. Ama yıllarca o mu diye düşünerek yaşadım. Acaba bunca zamandır orada

benim onu bulmamı mı bekliyordu? Omurgasını düzeltiyor ve narin çenesini kaldırıyor.
"İki krallığımız arasında

barış olursa, oraya sizin kraliyet elçiniz olarak gidebilirim. Her şeye uyulduğundan emin olmak için. Hiçbir şey

olmasa bile bu, orkun diş zehrine karşı bir panzehir yaratma çalışmalarıma devam etmeme olanak tanır."

"Peki onu bulursan ne yapacaksın, Kae? Eğer kardeşin bunca zamandır orada tutuluyorsa?"

Kaethe duraklıyor ve çoğu erkeği korkutacak bir bakış atıyor bana.

"Ork Savaşlarını sona erdiren imzalanan anlaşmaya göre, ork topraklarında bulunan ve kendi istekleri dışında

orada bulundukları kanıtlanabilen insanlar Myrkorvin'e sığınma talebinde bulunabilirler." Tanrılar beni

bağışlasın, gülmekten boğuluyorum ve başımı sallıyorum. Bu maddenin beni ısırarak için geri geleceğini

biliyordum. Soylularımı yeni bir kral olarak etkilemeye çalıştığımda elde ettiğim şey bu.

Elvie kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

"Kaethe," dedim onu bu görevden uzaklaştırmak için son bir çaba göstererek, "ork dağları tehlikelidir. Yakında

kış gelecek, dışarıdaki unsurlar affetmez." Duruyorum. "Orkların seni büyük olasılıkla bir yemek olarak

göreceğinden bahsetmiyorum bile."

Elvie beni dirseğiyle drtt ve başını salladı. Ne? Gerçek bu.

"Riskleri biliyorum Majesteleri. Ama bu benim için gerçekten önemli. Öyle olmasaydı bunu istemezdim."

Yüzünde yalvaran bir ifade olan Elvie'ye bakıyorum, lütfen kelimesini söylüyor ve inliyorum. Ben kimim ki

kraliemi inkar edeyim?

"İyi. Gitmenize izin veriliyor. Ama sana bir uyarı, eğer orada işler ters giderse seni kurtarması için kimseyi

gndereceğime söz veremem. Büyük ölçüde kendi başına olacaksın."

"Teşekkür ederim majesteleri. Riskleri anlıyorum."

Elvie sıcak bir gülümsemeyle "Seni çok özleyeceğiz dostum" diyor ve insanı kucaklamak için kürsünün

basamaklarından aşağı iniyor. Bir anlığına birbirlerine sarılıyorlar, Elvie'nin çenesi Kathe'nin eflatun kafasının

üstüne dayanıyor. Kaethe selam verip salondan çıkarken ikisi de gözlerinde akmayan yaşlarla birbirlerinden

ayrıldılar. Elvie'nin elini tutup dudaklarıma götürdüm.

"Eğer benden güneşi isteseydin onu sana vermenin bir yolunu bulurdum. Sana hiçbir şeyi inkar edemem

aşkı." "

"Bunu söylediğine sevindim çünkü bir süredir istediğim bir şey var" diyor dudağını ısırarak.

"Peki o nedir?"

"Bir bebek," diyor yumuşak bir sesle, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. İçimden sevinç fışkırırken

bile bir an nefes almayı bırakıyorum. Elvie'yle her günümüz böyle geçiyordu. Saf neşe, sevgi ve mutluluk. Ve

şimdi bizi yeni bir maceraya atmaya hazır.

Şu anda başlamaktan çok mutlu olduğum bir şey.

"Eminsin?" Soruyorum.

Kesinlikle eminim dedi ve onu omuzlarıma atmadan önce ayağa kaldırdım.

"Halkım, üzülerek belirtmek isterim ki Kraliçe acil bir meseleyle ilgilenmemi istiyor. Bu duruşmaları yarına

erteliyoruz." Bunu düşünerek duraklıyorum. "Aslında gelecek haftaya kadar. Anlayışınız için teşekkür ederim."

Taht odasından homurdanmalar ve şaşkın bağırışlar bizi takip ediyor ama Elvie'nin tatlı gülüşü hepsini

bastırıyor. Odamızın kapısını açarak onu yatağa yatırdım, parlayan yüzü bana gülümsüyordu.

"Gerçekten mi? Bir saatten az bir süre önce bana sahip oldun değil mi? Bana gülümsüyor ve benim yanıt veren

gülümsememin de aynı derecede ışıltılı olduğunu biliyorum. Nasıl ben olmazdım? Tanrılar bana eşim,

kraliçem, aşkım ve yakında ocuklarımlın annesi olacak en mükemmel kadını verdi.

"Ve sana tekrar sahip olmam gerekiyor. Ve ondan sonra tekrar. O kadar çok kere ki, en son ne zaman

taşındığını ve tohumumun senden sızmadığını hatırlamayacaksın." Gülün saray kıyafetlerimi çıkardım ve

Elvie'nin takdir dolu bakışlarını vücudumda gezdirmesini izledim. Kadınımın bana yine ihtiyacı var. Benim ona

ihtiyacım olduğu gibi onun da bana sonsuza kadar ihtiyacı olacak. Tıpkı aşkımız gibi sonsuz.

"Seni seviyorum" diyorum, göğüsleri dışarı çıkana kadar elbisesinin önünü yırtıyorum.

"Ben de seni seviyorum" dedi elbiseyi çıkarırken. "Şimdi beni hamile bırak."

Onun yumuşak, geniş kalçalarının arasına düşüyorum ve tam da bunu yaparak işe başlıyorum.

Son

Teşekkür

Öncelikle bu kitabın mümkün kılınmasına yardımcı olan kişilere teşekkür etmek istiyorum. Qamber Designs &

Media tarafından yapılan harita ve iç mekan formatlaması en çılgın hayallerimin ötesine geçti. Şimdiye kadar

gördüğüm en güzel kapağı yarattığı için Magdalena Pietrzak'a (@barnswallow.art) ve gerçek bir kapak gibi

görünmesi için son rötuşları yapan Haya Designs'dan Haya'ya teşekkür ederim. Ayrıca Aquila editörlüğündeki

editörüne kaba taslağımı alıp bugün hepinizin gördüğü versiyona dönüştürdüğü için teşekkür etmek

istiyorum!

Pekala, şimdi özlü konulara geçelim ve eğer bunu yazarken ağladığımı düşünüyorsanız... bu önemli değil.

Öncelikle aileme büyük bir teşekkür ediyorum (ciddiyim, umarım bu kitabı hiç okumamışsınızdır). Annem ve

babam, sizin bana olan sarsılmaz desteğiniz ve bazı alışılmışın dışında girişimler peşinde koşmam olmasaydı,

bugün nerede olurdum bilmiyorum. Belki bu kitaptaki kahramanım bir canavar olmayabilir ama biz kimiz ki

hayatta "ya olursa"lar hakkında spekülasyon yapacağız. İkkinizde çok seviyorum.

Arkadaşlarıma, ne yaptığımı gerçekten anlamadığınızda bile beni her zaman desteklediğiniz için. Bu kitaba ve

gelecek tüm kitaplarıma hepinizden parçalar serpiştirilmiş durumda.

Çevrimiçi destek sistemime çok teşekkür ederim. Beta ve ARC okuyucularım, hepiniz benim için gerçekten çok

daha fazlasını yaptınız ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir ilk romana hepinizin bu kadar ilgi

göstermesine gerçekten minnettarım.

İlk canavar romantizmime şans veren okuyucularıma teşekkür ederim. Bu dünyada seninle keşfetmek

istediğim o kadar çok şey var ki kitabıma bir şans verdiğin için sonsuza kadar minnettarım.

TikTok'a teşekkür etmek bana çok Black Mirror havası veriyor ama burada da bir teşekkürü hak ediyor. O

platform olmasaydı kendimi bulamazdım. Bugün okuduğunuz kitabı tamamlamak için o platformda bulduğum

hiçbir beceriye, araca ve cesarete sahip olamazdım. Bu yüzden bana öğrettikleriniz ve sizin sayenizde

tanıştığım insanlar için teşekkür ederim. Bahsi geçmişken...

Son olarak ama en önemlisi senin için Kayla. Bu benim olduğu kadar bizim de maceramızdı. Sen olmasaydın

gerçekten bunların hiçbiri olmazdı. İnternetin insanları bir araya getirme yöntemi var ve seni bana getirdiği için

sonsuza kadar minnettarım. Her şey için teşekkür ederim.

Yazarla Tanışın

Charlotte Swan yirmi dört yaşında, Chicago'da yaşıyor. Sihir ve seksi canavarlarla dolu bir dünyaya

sürüklenmeyi hayal etmediği zamanlarda, serbest çalışan bir sosyal medya pazarlamacısı ve tam zamanlı

müstehcen aşığı olmakla meşgul. Yaklaşan projeleri hakkında bilgi almak veya onunla sosyal medyada

bağlantı kurmak için lütfen onu web sitesinden veya aşağıdaki kodu tarayarak bulun.

www.authorcharlotteswan.com

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)